

ELIA

ZEVEN PREDIKATIES VAN Ds R. KOK

ELIA DE MANS GODS

*“Toen zeide die vrouw tot Elía: Nu weet ik dit, dat gij een man Gods zijt,
en dat het woord des HEEREN in uw mond waarheid is”*

1 Kon. 17 : 24

Elia de man Gods

- I. het woord, dat hij spreekt
- II. het werk, dat hij verricht
- III. het vertrouwen, dat hij ontvangt

Geliefden !

Van uit de stilte der eenzaamheid treedt Elia te voorschijn, om invloed uit te oefenen op Israëls volksleven, dat in diep verval is. Het is Elia de Thisbiet, van de inwoners Gileads.

De plaats, vanwaar hij gekomen is, wordt wel, maar de familie, waaruit hij gesproten is, wordt niet vermeld. Als een Melchizedek verschijnt hij, zonder een geslachtsregister, wat hij als profeet des Heeren ook niet behoeft te vertonen, om op te mogen treden, in onderscheiding van de priesters des Heeren en de koningen van Juda, die dat wel moesten doen. Een profeet mocht profeteren, uit welke stam hij ook geboren was.

Elia is niet alleen naar het vlees, maar ook naar de geest een zoon van vader Abraham. Dat hij behoort tot het gezegende vrouwenzaad staat vast en dat is genoeg. Elia, de man Gods, draagt zijn naam "*Mijn God is Jehova*", waardiglijk. Baäl is niet zijn God, maar Jehova is zijn God. Jehova is zijn God, zijn eigendom, dat is de rijke inhoud van het Verbond der genade.

Het leven van Elia is een staan voor het aangezicht van de Heere, de God van Israël. Hij staat voor Gods aangezicht, om Hem te gehoorzamen op Zijn wenken, Hem verantwoording te doen van zijn daden. Elia leeft in de tegenwoordigheid des Heeren, wat zijn hart vervult met een heilige levensernst.

Biddende vangt Elia zijn werk aan. De man van gelijke beweging als wij, bad een gebed, dat het niet zou regenen en het regende niet op aarde in drie jaren en zes maanden.

Deze bede is een wonderlijke bede, zij houdt onvruchtbaarheid en hongersnood in. Deze grote droogte, die op zichzelf een oordeel is, bidt Elia van de Heere af als een zegen des Verbonds. Het Verbond der genade, dat de Heere met Zijn volk Israël in de woestijn nationaal heeft gesloten, bevat niet alleen tijdelijke, geestelijke en eeuwige zegeningen, maar ook kastijdingen.

Elia heeft de kastijdingen des Heeren lief, hij weet dat de Heere zijn kinderen met liefde kastijdt. Het volk dat in welvaart leeft, vruchtbaarheid geniet, dankt voor die zegeningen niet de Heere, maar de Baäls, wat jaar en dag zo door gaat. 't Is erg, heel erg, als een volk voort kan zondigen, zonder gekastijd te worden.

Niet gekastijd te worden is het zwaarste oordeel, dat te denken is; dat is : vet worden voor de dag der slachting. Het volk moet gekastijd worden, zal het niet ondergaan in de goddeloosheid, want het heeft zijn God verlaten. Al Gods kinderen leren de Heere danken voor de kastijdingen des Verbonds, hoe smartelijk zij op zichzelf ook zijn. Deze dankzegging luidt aldus : "*Ik dank u, Heere, dat Gij toornig op mij geweest zijt, maar uw toom is afgekeerd en Gij troost mij*". Zij vinden het verschrikkelijk, zonder kastijdingen te zijn, want die zonder kastijdingen zijn, zijn bastaarden. Bij de sluiting van het Verbond zijn die kastijdingen aanvaard, evenals men bij het doen van openbare belijdenis het beloofd heeft, zich aan de kerkelijke tucht te zullen onderwerpen, als men zich komt te misgaan.

Als Elia bidt om droogte, dan bidt hij dus om een verbondsweldaad, die het verbondsvolk niet kan missen. Dan heeft de profeet daarin de eer van zijn God en het heil van zijn volk ten doel.

Elia weet niet hoe het in die grote droogte met hem zal gaan, hem is geen belofte gedaan dat hij niet door de honger gekweld zal worden. Maar al moest hij er zelfs in omkomen, dan nog verkiest hij de Goddelijke kastijdingen boven het vet worden voor de dag der slachting.

Elia is, als man Gods, een man der oprechtheid ; hij gaat naar het hof van koning Achab, zeggende "*Zo waarachtig als de Heere, de God Israels, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, indien deze jaren dauw of regen zijn zal, tenzij dan naar mijn woord*". In oprechtheid des harten heeft de profeet het de koning bekend gemaakt, wat hem en zijn volk in de komende jaren te wachten staat. Daar was moed, heldenmoed voor nodig.

Elia is niet alleen een man der oprechtheid, maar ook der liefde ; **uit liefde tot zijn volk, tot hun bekering, heeft hij deze grote droogte van de Heere afgebeden.** Welke uitwerking deze boodschap bij koning Achab gehad heeft, toen Elia haar tot hem bracht, is ons niet bekend, maar dit staat vast, dat hij haar niet ter harte genomen heeft tot bekering. De koning gaat voort in zijn onbekeerlijkheid.

De Heere zorgt voor zijn kind en knecht Elia, die, uit de eenzaamheid te voorschijn geroepen, door de Heere, weer tot de eenzaamheid wordt teruggeleid. In geloofsgehoorzaamheid gaat de profeet naar het oosten, verbergt hij zich aan de beek Krith, die vooraan de Jordaan is. De Heere wil, dat hij zijn dorst zal lessen met water uit de beek ; dat de raven hem tweemaal daags zullen voorzien van brood en vlees. Wonderlijk is de Heere in Zijn zorgende liefde voor Zijn volk. Van mededeelzaamheid is bij de raven geen sprake, maar zij moeten, de Heere heeft alle harten in Zijn hand, Hij neigt ze als waterbeken dus ook die der vogelen.

Zwarte raven, die het leven der genade verachten, moeten Gods kinderen soms helpen onderhouden. Van die wonderlijke zorg Gods zingen de oprechten met erkentelijkheid des harten voor het aangezicht des Heeren. Die de Heere dient met een volkomen hart, weet bij ervaring, dat de Heere alles heeft tot Zijn beschikking om Zijn volk te dienen. Het zijn gelukkige mensen, die zich mogen verblijden in Gods zorgende liefde. Als de beek uitgedroogd is, zorgt de Heere voor een andere plaats, dan moet Elia naar de weduwwrouw van Zarfath dat bij Sidon is. Staande voor het aangezicht des Heeren, gaat hij in het licht van Gods vriendelijk aangezicht naar Zarfath. Elia wandelt op de weg der gehoorzaamheid. Niets siert en sterkt Gods kind meer dan geloofsgehoorzaamheid. Elia is een type van Christus, die altijd de wil Zijns Vaders heeft gedaan.

De meerdere Elia moest door Samaria gaan om een slechte vrouw het water des levens te brengen, dat in haar is geworden een fontein springende tot in het eeuwige leven. Hij moest naar het Noorden des lands trekken, om een heidense vrouw enkele kruimels te brengen van het brood der genade. En het is door Zijn kracht dat Elia naar Zarfath gaat, tot zegen van een weduwe met haar zoon. Deze weduwwrouw is een heidense vrouw, die door de verheerlijking van Gods verkiezende liefde is gesteld in het geloof.

Om de Joden te striemen in hun verwerping van Gods vrije verkiezende liefde in Christus, die ook verheerlijkt wordt in de heidenen, heeft de meerdere Elia gezegd "*Daar waren vele weduwen in Israel in de dagen van Elia, toen de hemel drie jaren en zes maanden gesloten was, zodat er grote hongersnood werd over het geheele land ; en tot gene van haar werd Elia gezonden, dan naar Sarepta Sidonis, tot ene vrouw, die weduwe was*". Dit wilden zij niet gezegd zijn, wat hen in toorn deed ontsteken.

Deze gang van de profeet naar het heidense land draagt een profetisch karakter, wijst ons op het werk der zending. Wanneer het Joodse volk voort blijft gaan in het ongelooft, zal de Heere dat volk verlaten en Zich geheel keren tot de heidenen. Dan zal het vervuld worden : "*Ik ben gevonden van hen, die naar mij niet vraagden ; Ik ben gevonden van degenen, die mij niet zochten ; tot het volk, dat naar mijn naam niet genoemd was, heb Ik gezegd Zie hier ben Ik, zie hier ben Ik*".

Het heeft wat te beduiden, dat Elia door onreine vogels wordt gevoed, dat een heidense vrouw hem verzorgt. De weduwe van Zarfath houdt Elia voor een man Gods. Terwijl Israel den Baäl dient, dient deze heidense vrouw de God van Israel. Het woord des Heeren, dat door de man Gods gesproken wordt, houdt zij voor waarachtig en dat is de aard des geloofs.

I. het woord, dat hij spreekt

Het gaat hier om één zaak, die alles beheerst ; om het woord des Heeren, wat de Heilige Geest gebruikt om het geloof te werken en te versterken. "*Zo is dan het geloof uit het gehoor en het gehoor door het Woord Gods*". Deze weduwe gelooft, door het geloof verlaat zij zich op het Woord des Heeren.

Elia is gebruikt als middel, om deze heidense vrouw te leren wandelen op de weg des geloofs, wat hij niet gekund zou hebben zonder de Heere. Zonder de lieve en dierbare werkingen des Heiligen Geestes is het niet mogelijk dat zelfs duizend van zulke predikers één mens vanuit de staat des ongeloofs zouden kunnen preken in de staat des geloofs. Dat zouden zij niet kunnen, al waren zij, gestorven zijnde, uit hun graven opgekomen. God is de auteur des geloofs, de werkmeester van het leven der genade, dat is Hij niet alleen bij de aanvang, maar ook bij de voortgang. In alles wat door Gods kinderen en knechten aangewend wordt tot bekering van zondaren, zijn zij geheel afhankelijk van de Heere, van de invloed des Heiligen Geestes.

Dat deze weduwe gelooft, zich verlaat op het Woord des Heeren, heeft zijn oorzaak in God. De Heere heeft in ontferming op haar neer gezien, beslag op haar gelegd. *"Ik heb daar een weduwwrouw geboden dat zij u onderhoude"* zegt de Heere. Het gaat van God uit. De grens, door Hem getrokken tussen Jood en heiden, wordt hier aanvankelijk uitgewist. Hier ontmoet een Israëlitische man een heidense vrouw in de Heere, door het geloof, als kinderen van het zelfde huis. Hier aanschouwen wij Gods soevereiniteit in de verheerlijking van Zijn verkiezende liefde in Christus.

Elia biedt geen tegenstand ; het is niet beneden zijn Israëlitische waardigheid, verzorgd te worden in een heidens gezin. Het gaat bij hem alleen om het geloof in de God des Verbonds, dus niet om wettische dienstbaarheid ; hij heeft zijn gerechtigheid geworpen voor de mollen en vlermuizen.

Met verloochening van zichzelf, op het gevaar af, er om gehaat te worden door zijn volk, wandelt Elia op de weg der gehoorzaamheid. In geloofsgehoorzaamheid aan zijn God gaat hij naar Zarfath, wat "werkplaats tot zuivering en smelting van metalen" betekent. Hier aanschouwen wij de zuiverende kracht van de genade des geloofs. **Door het geloof heeft God een Jood gezuiverd van zijn Joodse eigengerechtigheid, een heidense vrouw van haar heidense ongerechtigheid.** Door het geloof zijn beide harten samengesmolten in het vuur van Gods verkiezende liefde in Christus. Het is de volvoering van Gods eeuwige raad tot zaligheid van zondaren, wat wij hier mogen aanschouwen. Het werk van Gods onwederstandelijke genade straalt ons van alle kanten tegen.

Inderdaad, het is vernederend voor de man Gods, dat hij door anderen gevoed en verzorgd moet worden. Hij woont in het huis van een ander, hij zit aan de tafel van een ander, hij slaapt op het bed van een ander. In zijn vernedering is de vernedering van Christus, gelijk de smaadheid van Israël in Egypte de smaadheid van Christus was. Door het geloof in den Middelaar des Verbonds aanschouwt hij de God des Verbonds, staat hij voor Zijn aangezicht, wandelt hij in Zijn wegen. Door het geloof is Elia één plant met Christus in Zijn vernedering, om het ook te zijn met Hem in zijn verheerlijking.

In onderscheiding van de vossen die holen, van de vogelen des hemels die nesten hebben, heeft de Zoon des mensen niet, waar hij het hoofd neerlegge. In de kracht van Christus kan Elia het pad der vernedering betreden, blijmoedig betreden. Het is de natuur des geloofs zichzelf te verloochenen. In deze vernedering alleen kan de profeet bruikbaar en dienstbaar zijn voor een heidense vrouw. Daar moeten heel wat hoogten geslecht worden in het hart van een bekeerd mens, om naast een onbekeerd mens te gaan zitten. Denkt u, dat een onbekeerd mens het niet merkt, als Gods kind rookt op de hoogten zijns harten. Dan vergist u zich. Wanneer zij roken op de hoogte van hun bekering, dan stoten zij anderen af.

In geloofsgemeenschap met Christus, die Zichzelf vernederd heeft tot de dood, ja de dood des kruises, moeten wij vernederd steeds wéér en steeds méér vernederd worden om onze onbekeerde medereizigers tot zegen te kunnen zijn.

Het is voor de man Gods een onbekende weduwwrouw, zodat van een menselijke willekeur of persoonlijke voorliefde hier geen sprake kan zijn. Het gaat geheel van God uit, wat het menselijke, het vleselijke, geheel uitsluit. Dat is alleen en geheel tot verheerlijking van God.

Elia is een man, die regelrecht op zijn doel afgaat. Gekomen zijnde voor de poort van de stad Zarfath, zie zo was daar een weduwwrouw hout lezende. Het is een weduwwrouw, wat haar kleding uitwijst, maar is het daarom de door God bedoelde weduwwrouw ? Nu, dat gaat de profeet beproeven. Als het de door God bedoelde weduwwrouw is, dan zal hij zijn woord ingang doen hebben in haar hart. De Heere zorgt voor Zijn zaak, Hij brengt Zijn Woord tot volvoering.

De man Gods doet niet de minste moeite om het hart van deze vrouw voor zich in te nemen. Hij roept haar tot zich en gebiedt haar, een weinig waters te halen in een vat, dat hij haar geeft om te drinken. De profeet handelt correct. Het gaat bij hem niet om een maar om de door God bedoelde weduwwrouw. God heeft hem geboden. Hij heeft recht om te gebieden. En krachtens de Goddelijke opdracht heeft ook Elia het recht om te gebieden van de Heere ontvangen.

In de naam des Heeren roept en gebiedt de man Gods deze weduwe. Is het de door God bedoelde weduwwrouw, dan zal zij zeker doen, wat hij door middel van Zijn knecht gebiedt. De vrouw gehoorzaamt, zij doet wat haar geboden wordt, zij onderwerpt zich aan het Woord des Heeren.

Zich onderwerpen aan het Woord des Heeren, dat is het, wat de Heere in de eerste plaats eist en werkt. Gods Woord eist ons op, gebiedt ons te doen wat de Heere welbehagelijk is. Buigen, onvoorwaardelijk buigen onder het gezag van Gods Woord, is het eerste levensteken. Daar is een keerpunt gekomen in het hart van deze vrouw ; door het herscheppende werk van Gods genade, stelt zij zich in dienst van de Heere. Deze dag is de dag van Gods heirkraft en op die dag heeft de Heere een gewillig volk. Van verzet is hier geen sprake. De Heere heeft haar overmocht, is haar te sterk geworden. Niets is noodzakelijker, dan het herscheppende werk van Gods genade. Dat deze vrouw zich onderwerpt door het geloof aan het bevel van de man Gods, blijkt uit het getuigenis, dat zij daarna van de Heere gegeven heeft. Voor haar is het waar, waarachtig waar, dat de Heere leeft.

Terwijl deze vrouw het vat heeft genomen, op weg is om water te halen, wordt het haar nog toegeroepen : *"Haal mij toch ook een bete broods in uw hand"*, waardoor zij in haar loop gestuit wordt. Het stuit niet af op haar onwil, het stuit af op haar onmacht. Willen en kunnen zijn twee zaken. Deze arme weduwe wil wel, maar zij kán niet, zij hééft niet. Gods kinderen willen veel meer, dan zij kunnen. Zij willen wat God wil, zij willen Hem volmaakt dienen tot verheerlijking van Zijn naam. Het willen is wel bij haar, maar de macht om het te volbrengen ontbreekt haar, en dat smart haar.

Dat het een niet kunnen is, gaat deze weduwe de profeet Elia verklaren. Dat doet zij in het geloof.

Zij stelt zich als door een eed in de tegenwoordigheid des Heeren, zeggende : *"Zo waarachtig als de Heere, uw God, leeft, indien ik een koek heb"*. Zij kan geen brood halen, want zij heeft niet. Deze vrouw gelooft in Gods alomtegenwoordigheid en alwetendheid, zij leeft als het ware geheel in Gods tegenwoordigheid. Is zij dit geloof door het spreken van de profeet en onder de bearbeiding des Heiligen Geestes deelachtig geworden, of was zij dat geloof al deelachtig ? Hoe zij dat gekregen heeft, of wanneer zij het gekregen heeft, dat is niet met zekerheid te zeggen, maar dat zij gelooft, staat vast en daar komt het op aan. Gods alwetendheid is haar tot sterkte.

Al was de profeet er toe gerechtigd geweest huiszoeking bij haar te doen, zo had hij er toch geen behoefte aan gehad, dat te doen, want hij gelooft haar. Zij roept de Heere tot getuige, om niet verdacht te worden in haar liefde, oprechtheid en welwillendheid. Had zij gekund, zij zou het gehaald hebben. Wat kan de alwetendheid Gods het oprechte volk tot sterkte zijn. *"Heere, gij weet het, dat ik U en Uw volk lief heb, hartelijk lief heb"*. Die liefde is er, leeft in haar hart, maar zij heeft geen macht, het te bewijzen, daar zij geen koek in huis heeft. Zij, die geen koek in huis heeft, geeft zonder dat zij het weet de profeet een heerlijke koek te eten. Het is hem een heerlijke verkwikking op zijn reis een vrouw te mogen ontmoeten in het geloof, in de eerste liefde, die buigt voor de God van Israel. De klanken die wij hier mogen horen, zijn zeer onderscheiden van die der raven. Het heeft zijn ziel verkwikt en het versterkt zijn lichaam, dat deze vrouw in de Heere gelooft, dat haar huis en hart voor hem openstaan.

Als de weduwe gezegd heeft, wat zij niet heeft, gaat zij hem vertellen, wat zij wel heeft. Zij heeft nog wel een handvol meels in de kruik en een weinig olie in de fles. Zij kan met haar zoon nog een keer eten en dan, ja, dan moet zij met hem de honger dood sterven. Om die laatste koeken te bakken heeft zij wat sprokkelhout gelezen. Het water is gestegen tot aan de lippen, zij rekent er op, daarin te verdrinken, want wanneer die koeken gegeten zijn, is de staf des broods voor haar totaal gebroken, dan moet zij sterven met haar zoon. Haar pad loopt door de diepte. Eerst haar man verloren en nu moet zij met haar zoon van honger sterven. Het kan niet erger. Het is niet te zeggen, wat een weduwwrouw soms te doorworstelen heeft in haar weduwschap.

Zie, Elia, is dit nu gebedsverhoring? Om die droogte hebt u toch gebede ? 't Is waar, en toch zal die grote droogte voor de weduwe en haar zoon niet tot een oordeel, maar tot een zegen zijn. In de weg des geloofs verandert de Heere immers de vloek in een zegen. Het geloof verdrinkt niet in het water, verbrandt niet in het vuur, sterft niet in een grote droogte. De wortel des geloofs wortelt in God, leeft uit een onuitputtelijke levensbron. Voor allen, die gelooven, valt het mee, eeuwig mee. Vrees niet, moeder, want zo zegt de Heere, de God Israels : Het meel van de kruik zal niet verteerd worden, en de olie der fles zal niet ontbreken, tot op de dag, dat de Heere regen op de aardbodem geven zal. Het water is wel gekomen tot aan de lippen, maar God zal er voor zorgen, dat het niet hoger stijgt. De Heere zal voor u en uw zoon zorgen.

In dit opzicht heeft het water der verdrukking zijn hoogtepunt bereikt. Het zal meevallen, het valt altijd mee, wanneer het oordeel des doods aanvaard wordt in de Heere.

In het geloof gaat de vrouw naar huis, in het vertrouwen, dat de Heere, de God van Israël, zal zorgen voor haar en haar kind. Zij bakt een kleine koek voor de man Gods en daarna voor haar en haar zoon. Neen, zij eet haar bete niet alleen, want allen die in haar huis waren of kwamen mochten mee eten. Hier aanschouwen wij het wonder van Gods vaderlijke zorg, wat van dag tot dag bevestigd wordt. Het meel in de kruik werd niet verteerd en de olie in de fles ontbrak niet. Het woord des Heeren gesproken door de dienst van Elia, wordt bevestigd. Het woord, dat hij gesproken heeft tot Achab, is hem tot een oordeel, daar hij het niet ter harte neemt, niet gelooft. Voor deze weduwe is het tot zegen, tot zegen voor haar en haar huis, want zij gelooft.

Hierin is Elia type van de Heere Jezus. Allen, die Zijn woord geloofden, was Hij tot een zegen, allen, die het niet geloofden, tot een oordeel. Die niet geloofden zochten Hem te doden, die geloofden kleefden Hem aan. Het zwaartepunt ligt in het geloof, het is de vraag : "Geloven wij het Woord Gods?" Die niet gelooft staat niet tussen geloof en ongeloof, maar is daadwerkelijk ongeloovig, het ongeloof staat Hem altijd tegen. Niets is noodzakelijker, niets is heerlijker, dan onder de bearbeiding des Heiligen Geestes te komen tot het geloof, te wandelen op de weg des geloofs.

Van dag tot dag wordt de grootheid van Israëls God aanschouwd in het huis van een heidense vrouw, die gekomen is tot het geloof. Zij kent de grootheid van Israëls God in de onderhouding van het leven te midden van de oordelen, maar die kennis moet niet op één punt blijven staan, zij moet tot wasdom komen. De weduwe moet verder geleid worden op de weg des geloofs, waartoe de Heere Elia wil gebruiken. Hij, die het leven onderhoudt, heeft ook het leven geschonken.

Hij, die macht heeft het leven tegen de dood te beschermen, heeft ook de macht het leven uit de dood te doen opkomen. Tot dat einde wil de Heere Elia in haar huis doen wonen. De Heere heeft hier werk voor Zijn knecht.

II. het werk, dat hij verricht

Deze mensen leven gelukkig onder het Godsgericht, dat over Israël is gekomen, waarin de heidense stad Zarfath ook deelt. Het oordeel is begonnen bij het huis Gods en strekt zich mede uit over de heidenen. In het oordeel heeft de Heere in de eerste plaats Zijn volk ten doel. Het oordeel is deze heidense vrouw tot zegen geweest, het is haar geweest tot bekering. In deze weg heeft zij de God van Israël leren kennen door het geloof en nu leeft dit gezin van dag tot dag bij Gods goedertierenheden. Elke morgen zijn zij nieuw, elke middagstond is een bevestiging van Gods goedertierenheden en elke avond zingen zij : "Gods goedertierenheid duurt toch den gansen dag". De dag van Gods goedertierenheden heeft voor dat volk een heerlijke morgenstond, een heldere middagstond en een vredige avondstond. Het volk, dat leeft bij Gods goedertierenheden, wenst eeuwig van Gods goedertierenheid te zingen.

De weduwwrouw, die met haar kind de dood tegemoet ging, met het vonnis des doods liep in haar hart, mag leven, leven bij Gods goedertierenheden. In het genot van Gods goedertierenheid levende, met een innige blijdschap des geloofs, sluipt een ernstige krankheid binnen, die de dood tengevolge heeft.

"En het geschiedde na deze dingen, dat de zoon dezer vrouw, der waardin van het huis, krank werd ; en zijn krankheid werd zeer sterk, totdat geen adem in hem overgebleven was". Het ging zo goed, zij leefden zo gelukkig en zie daar, nu zit het gezin in diepe rouw. Haar kind, haar enig kind, door de dood weggenomen. Al het goede, dat genoten is, verdwijnt bij het gezicht van de dood in het niet. De dood, de koning der verschrikking, is niet alleen onder dat dak ingekomen, hij heeft iemand bij zich; die nog meer verschrikking veroorzaakt, dan de dood zelf, het is de rechter, de Rechter van hemel en aarde, Die eisend en wrekend voor haar staat.

Dit alles wordt gesteld in verband met de komst van Elia, de man Gods, in haar huis, want hij heeft het zeker de God van Israël gezegd, welke ongerechtigheid door haar bedreven was. Aan de gelukkige dagen, die doorleefd zijn is een einde gekomen, van Gods goedertierenheid wordt niet meer gezongen.

Was dat het doel van uw komst? Waarom dat niet terstond gezegd, dan had ik me daarop kunnen voorbereide ! Dat haar kind gestorven is, is wel heel erg, maar toch het ergste niet. **Wat erger voor haar is, is dit, dat het kind gestorven is ten gevolge van haar ongerechtigheid. Gods wrekende en straffende gerechtigheid wordt door haar aanschouwd en gevoeld in haar hart.**

Hare ongerechtigheid is in gedachtenis gebracht, zij heeft dus gedacht, dat hare ongerechtigheid aan de vergetelheid was prijs gegeven. Begrijpelijk, dat heeft niet alleen zij gedacht, maar velen met haar, toen zij leefden in het genot van Gods goedertierenheden.

Ik durf de vraag te stellen: Wie heeft dat bij de uitleving van de keus, in het smaken van Gods goedertierenheid, niet gedacht?

Als we van dag tot dag mogen delen in Gods goedertierenheid, Zijn zon over onze tent schijnt en we onze handen mogen wassen in de boter, dan denken we onwillekeurig, dat de zaak in orde is. **Was er een diepgaand rechtsgevoel in het hart geweest, dan zou dat niet gekund hebben, dan zou zij bij het genot van Gods goedertierenheid des te inniger geweest hebben over haar ongerechtigheid. Waar men de ontdekkingen des Heiligen Geestes niet inroept, leeft men met het genot van Gods goedertierenheid over de schuld, die gemaakt werd, heen.**

Om een gezonde en gegronde kennis van Christus en Zijn gerechtigheid te bekomen, moet men met meer klaarheid aan eigen ongerechtigheid ontdekt worden. **God wil, dat aan Zijn gerechtigheid genoeg gedaan zal worden. Gods gerechtigheid en Waarheid doen van haar recht op de mens geen afstand, buiten Christus, zonder voldoening.**

Nu staat Gods wrekende gerechtigheid voor haar, de weduwe aanschouwt het met haar ogen, tast het met haar handen, gevoelt het in haar hart. De Waarheid, die gezegd heeft *"Ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven"* bevestigt haar woord. Dit moet doorleefd worden, om deze weduwe te kunnen begrijpen, om iets van haar smart te beseffen. Om mijn zonden, om mijn ongerechtigheid is mijn kind gestorven. **Zondekennis, dat is het, wat zo noodzakelijk is, maar wat veeltijds zo oppervlakkig is.**

Zij spreekt niet over ongerechtigheden, maar over ongerechtigheid. **Onder de eis van Gods wrekende gerechtigheid wordt het aanschouwd, dat wij geheel en al ongerechtigheid zijn.** Deze diepbedroefde weduwe spreekt niet tegen, zij ontkent of verkleint haar ongerechtigheid niet!

Wat zij te kennen wil geven is dit zij dacht, dat de zaak in orde was; met hetgeen zij geleerd en genoten had, dacht zij het te kunnen stellen en nu gaat zij met dat alles omver, naar haar diepste overtuiging verloren. Haar kind verloren, zij verloren, alles verloren. Juist, moedertje, het moet een verloren zaak worden! Nu is er werk voor de profeet. Eerst was deze moeder werkzaam voor de man Gods en nu gaat de man Gods werken voor haar. Zie, zo moet het gaan, dat wijst ons op Christus, dat is wasdom in de genade. **Het was een aangename tijd voor de discipelen, toen zij werkzaam mochten zijn voor de Heere en met de Heere. Brood en vis ronddelen, krankten tot hem leiden, zielen voor Hem winnen, daarin hadden zij vermaak, maar dat Hij het oordeel des doods moest overnemen, gelijk Elia het dode kind van deze wenende moeder heeft overgenomen, verstonden zij niet. En als Hij met meer klaarheid daarover ging spreken, stonden zij tegenover Hem, gelijk deze bedroefde weduwe stond tegenover Elia.**

Gelukkig, zij geeft haar kind over aan de man Gods. Elia zegt niet, wat hij van plan is, hij belooft niets. Hij vraagt om haar kind en dat geeft zij onvoorwaardelijk over. Daar is geen vijandschap in haar ziel, geen opstand in haar hart, want dan zou zij dat geweigerd hebben. Zij geeft haar kind over, zij geeft zichzelf over aan de man Gods, **zij zwijgt Gode. Nu is haar zaak Gods zaak geworden.** O, die onvoorwaardelijke overgave aan de Heere, wat is dat een zaak van grote betekenis voor ons innerlijk leven *"Laat los en gij zult losgelaten worden"*.

Elia gaat met het kind, dat dood is, naar boven, naar zijn opperzaal, waar hij zelf woonde, legt het daar neer op zijn bed. De man Gods gaat bidden, roepen tot zijn God en zegt: *"Heere, mijn God, hebt Gij dan ook deze weduwe, bij dewelke ik herberg, zo kwalijk gedaan, dat Gij haar zoon gedood hebt?"* Elia roept zijn Verbondsgod aan. In het Verbond der genade is ruimte voor het gebed, door deszelfs Middelaar Jezus Christus. *"Heere, Gij hebt mij toch naar deze weduwe gezonden, om het oordeel des doods van mij en haar huis af te wenden in den weg des geloof? Gij hebt mij toch naar dit huis gezonden opdat zij door het oordeel van den honger niet zouden weggevaagd worden. In Uw naam toch heb ik het haar gezegd, dat zij voor haar en haar zoon moest bakken, dat zij beiden van het meel en de olie zouden eten met mij tot op de dag dat er regen zou komen? Gij hebt toch hope en een gegronde hope gegeven, dat zij het oordeel zouden overleven? Dat is de inhoud van de bede, die wordt opgezonden tot God. "Heere, het gaat hier om de eer van Uw grote Naam". Als God een kind laat sterven, dan handelt Hij met dat kind en met die ouders niet kwalijk, dat is rechtvaardig vanwege onze ongerechtigheid. Maar kwalijk is het in dit geval wel, in verband met de hope, die God gegeven heeft op het leven en die hope is nu afgesneden.*

De profeet heeft verstand van kermen, hij stelt de zaak in verband met Gods genade en zo staat de zaak inderdaad. Deze mensen zijn saamgebracht om te leven en nu heeft de dood scheiding gemaakt. De weduwe stelt de zaak in verband met haar ongerechtigheid, de profeet stelt haar in verband met Gods genade, waarop Hij zelf hope heeft gegeven.

God heeft hem in dat huis gebracht om te leven en nu toch sterven? Zie, Heere, u hebt kwalijk met haar en met mij gehandeld. Heere, dat druist tegen de natuur van Uw genade, en Uw liefde en trouw in". Daar is een wrong gekomen in het leven des geloofs. Het is duidelijk te lezen, dat de Heere het rechtstreeks beloofd heeft, dat de dood niet zou komen in dit gezin, zolang de droogte zou duren. Toen de laatste maaltijd zou gereed gemaakt worden, om daarna te sterven, zie, toen gaf de Heere uitkomst. Moeder en kind zijn één en naar het woord des Heeren zouden zij leven van het meel en de olie tot op de dag, dat het weer zou regenen. In dat woord, het woord des Heeren, ligt het opgesloten, dat zij zouden leven tot na het oordeel van de grote droogte. Hierop heeft deze moeder vertrouwd en nu haar zoon gestorven is, is het haar een totale onmogelijkheid geworden dat woord voor waarachtig te houden.

Nu is het de vraag, of Elia zelf vertrouwt op het Woord des Heeren, door hem tot haar gesproken. Dat doet hij. Het sterven van het kind is in strijd met het Woord des Heeren, daarom zegt hij met de vrijmoedigheid des geloofs, dat de Heere kwalijk heeft gehandeld. Het is voor hem een geloofsbeproeving.

Elia berust niet, hij kan niet berusten en hij behoeft ook niet te berusten, dat zou ongeloof geweest zijn. Daar kan een zaak liggen tussen de Heere en ons gemoed, die opgelost moet worden. De man Gods dringt niet in Gods verborgen wil, maar leeft bij Gods geopenbaarden wil. Heeft God dan niet besloten, dat het kind zou sterven? Zeer zeker, maar **in het geloof wordt het omhelsd, dat de geopenbaarde dingen voor ons en onze kinderen zijn en de verborgen dingen voor de Heere.** Het is heel erg, als men Gods geopenbaarden wil loslaat, en gaat leven bij het besluit, wat men in zijn blindheid kan prijzen, maar wat in strijd is met Gods geopenbaarde wil, in het praktische leven des geloofs en wat zorgeloosheid en ongelovigheid in de hand werkt. Elia klemt zich vast en blijft zich vastklemmen aan Gods geopenbaarde wil en daarom kan hij zich niet en behoeft hij zich niet te verenigen met de dood van dat kind. In het geloof zijn Gods kinderen het niet altijd met God eens. Dat behoeft ook niet. In de worstelingen des geloofs is het in de grond der zaak altijd een heilig niet eens zijn met God, daar de Heere dan, om ons te beproeven, iets onthoudt of ontnomen heeft, waarop wij van Godswege recht gekregen hebben door het geloof. Zo was het met Jakob in Pniël, met Hiskia op zijn krankbed en met meer anderen.

Elia heeft, vertrouwende op het woord des Heeren, recht op het kind. Hij kan en mag er geen genoegen mee nemen, dat het kind gestorven is, dan zou hij daarmee het woord van zijn God verloochend hebben. De man Gods bewijst het hoorbaar en zichtbaar, dat hij het kind niet kan loslaten, waarin hij de eer van Gods naam ten doel heeft hij heeft toch het woord des Heeren gesproken! Was hij het in deze weg met de Heere eens geweest, dan zou dat ongeloof geweest zijn. Die de beproevingen des geloofs niet kent, begrijpt Elia niet, vindt het zelfs verkeerd, dat hij zo gesproken heeft tot de Heere.

Vertrouwende op het woord des Heeren strekt de man Gods zich uit over het kind, alsof hij wilde zeggen: "Heere, ik kan dit kind, dat aan mijn zorgen is toebetrouwd, waarvoor ik naar Zarfath gekomen ben, niet loslaten! De dood van dit kind betekent de dood voor Uw beloften, die Ja en Amen zijn, U, o Heere tot heerlijkheid!" Het is door God beloofd, dat hij met dit gezin het oordeel zou overleven. Hij strekt zich uit over het kind tot driemaal toe, waarmede hij te kennen geeft, dat het ook zijn kind is, zijn kind is in het geloof, om met dat kind het oordeel van de honger te overleven. Met woord en daad openbaart de man Gods de sterkte van zijn geloof, want zijn God kan de ziel des kinds doen weerkeren in het lichaam des kinds. "Heere, mijn God, laat toch de ziel dezes kinds in hem wederkomen". In het geloof overwint Gods kind de Heere. De Heere verhoort Elia, de ziel des kinds kwam weder in hem, dat het weder levend werd. Langs deze weg komt de Heere de wil van zijn besluit tot volvoering te brengen. Van eeuwigheid heeft God besloten, het geloof van Zijn kind en knecht langs deze weg te beproeven, tot wasdom te brengen, dat heeft Elia nodig, want de Heere heeft nog meer werk voor hem.

Gelijk Elia door het geloof dit kind uit den lichamelijke dood heeft opgehaald met een biddende ziel, heeft de meerdere Elia Zijn volk, dat Hij van de Vader heeft ontvangen, biddende opgehaald uit de eeuwigen dood, door zelf af te dalen in de vloekdood des kruises. **Gelijk Elia zich driemaal heeft uitgestrekt over het kind dat dood was, heeft Christus Zich drie dagen en drie nachten uitgestrekt over Zijn kind, over Zijn kerk, Hem van God geschonken, om daarna met Zijn kind en kerk opgewekt te worden door de Vader.**

In de beproevingen des geloofs stelt de Heere al Zijn kinderen de beloften Gods worden vervuld langs de weg van onmogelijkheden en afsnijding. Daar zijn er wellicht in ons midden, die met Elia in de eenzaamheid worstelen, daar de Heere anders en geheel anders met hen handelt, dan Hij beloofd heeft. Het is niet mogelijk, dat goed te keuren, daar het in strijd is met de belofte waarop de Heere u verwachting heeft gegeven. U kunt het niet loslaten, u behoeft het ook niet los te laten, want de Heere heeft u gesteld in de beproevingen des geloofs. Strek uw ganse ziel uit over de beloften Gods, gelijk Elia zich uitstreckte over het kind en zeg: Heere, dat hebt U beloofd, ik kan U niet loslaten! Hij is de Getrouwe, Hij zal u verhoren. Door het leven van het kind, wordt de Heere verheerlijkt en de profeet als man Gods bevestigd in zijn ambt. Dat vertrouwen heeft hij bij vernieuwing ontvangen, daarin wordt hij erkend door de weduwe. Nu de zaak opgelost is, wordt de gezonde samenleving met meer vertrouwen voortgezet.

III. het vertrouwen, dat hij ontvangt

Nu gaat Elia met het levende kind naar de wenende moeder, die nog zucht onder het oordeel van haar ongerechtigheid. En Elia zeide : "*Zie, uw zoon leeft*".

Hiermede komt uit- en inwendig een keerpunt in het leven van deze weduwe. "*Toen zeide die vrouw tot Elia: Nu weet ik dat gij een man Gods zijt en dat het woord des Heeren in uw mond waarheid is*".

Het is de vraag : op welk woord doelt de weduwwrouw ? De woorden : "*Zie, uw zoon leeft*" behoeft zij niet te geloven, want dat ziet zij met haar ogen en kan zij tasten met haar handen.

Het gaat hier om het woord waarop de Heere haar verwachting had gegeven, dat zij met haar kind niet in het oordeel zou omkomen, maar leven. God heeft Zijn woord in haar hart bevestigd. De Heere heeft Zijn Woord, maar ook het werk Zijner genade zelf waar gemaakt in het hart van deze moeder. Was het dan niet waar, toen zij de man Gods in huis nam ?

Zeker, het was waar, volkomen waar in haar hart. Zij geloofde, zij diende de Heere, maar zie, toen haar verwachting werd afgesneden, kon zij het niet meer geloven. Het oordeel van haar ongerechtigheid sneed haar verwachting af. Zij kan niet meer vertrouwen, want zij heeft zich bedrogen, zegt het ongeloof, dat haar te sterk is geworden. Zij dacht te leven in de gunst van Israëls God en zie, nu heeft Hij haar gestraft in haar ongerechtigheid. **Daar de dood van het kind voor haar het oordeel des doods was, rustend op haar ongerechtigheid, is het leven van haar kind een bewijs van Gods vergevende liefde in Christus.**

Vanwege haar ongerechtigheid was die weg afgesneden, was alles wat zij doorleefd had, naar het oordeel des ongeloofs, bedrog. Had zij dan bedriegelijk gehandeld ? In geen geval ! In oprechtheid des harten, met blijdschap in de Heere, heeft zij haar huis en hart open gezet voor de Heere en Zijn volk. Maar zie, **zij heeft van haar keus en haar leven bij Gods goedertierenheden haar grond gemaakt voor de eeuwigheid en die grond is alleen in de gerechtigheid van Christus, waarom zij aan haar ongerechtigheid ontdekt moest worden. Al wordt ons hart door de liefde Gods getrokken en ingenomen, zodat de onberouwelijke keus in oprechtheid wordt gedaan, dan bezitten we daarmee nog niet de geestelijke geloofskennis en omhelzing van Christus, en aan dat gemis moest deze vrouw ontdekt worden.**

Zij moest het oordeel der ongerechtigheid inleven, overnemen. En nu zij dat geleerd heeft, overgenomen heeft, krijgt zij alles weer terug, mag zij Gods vergevende liefde in Christus smaken. Gelijk Elia haar zaak, haar kind, voor zijn rekening heeft genomen, heeft Christus haar voor Zijn rekening genomen. Het geloof van de man Gods kon het oordeel der ongerechtigheid niet van haar ziel wegnemen.

In de oefeningen en beproevingen des geloofs is geen verdienstelijkheid. Wat onuitsprekelijk voorrecht als Christus ons met onze ongerechtigheid, met het oordeel des doods in onze harten, belieft over te nemen, wanneer Hij met onze zaak tot de Vader gaat, pleitende op Zijn offerande. Hij heeft als Borg de straf, die ons de vrede aanbrengt, gedragen. Hij heeft, dwars door de dood heen, de weg gebaad tot het leven.

Hij leeft en daarom zal Zijn volk leven. Het levende kind, dat zij ontvangt uit de hand des Heeren, bevestigt deze zaak in haar hart en leven. Haar geloof, dat scheen onder te zullen gaan, voor eeuwig onder te zullen gaan, triomfeert in Christus.

Met meer kracht, met meer vrijmoedigheid dan voorheen, mag zij vertrouwen op het Woord des Heeren. Hij heeft Zijn woord, dat waar is en waarachtig waar is in zichzelf, waar gemaakt in haar hart en leven. Dat is het, waarom het gaat in het hart van het bedrukte en bedroefde volk, dat leeft onder felle bestrijdingen en verdenkingen des ongeloofs. Zij kunnen het niet vasthouden, vanwege het oordeel der ongerechtigheid, dat drukt en steeds zwaarder gaat drukken op hun harten. Wat is het noodzakelijk, het te leren, zichzelf over te geven, geheel over te geven aan de Heere, om door Hem overgenomen te worden.

De oplossing is alleen in Hem en door Hem. Dan wordt het verstaan, dat de Heere het oordeel des doods, de straf der ongerechtigheid, op Christus heeft gelegd. In Hem haalt de Heere zijn volk op uit de ruisende kuil des gericht, uit het modderig slijk der ongerechtigheid. In Christus wordt de vloek des doods veranderd in de zegen des levens.

Het huis van rouw is veranderd in een huis van vreugd. "*Want een ogenblik is er in Zijn toorn, maar een leven in Zijn goedgunstigheid des avonds vernacht het geweest, maar des morgens is er gejuich*". Deze weduwwrouw is een begenadigde vrouw. Zij deelt in Gods bijzondere zorg. De Heere is nu haar Man en de Vader van het kind. Zij heeft haar weduwschap natuurlijk en geestelijk doorleefd. Nu de Heere haar uit haar weduwschap heeft opgehaald, haar voor Zijn rekening heeft genomen, mag zij door het geloof leunen en steunen op de Man, die leeft tot in alle eeuwigheid. Het zijn gelukkige weduwen en wezen, die mogen delen in Gods ontfermende liefde.

Het vertrouwen, dat Elia ontvangt, ontvangt hij, omdat God Zijn woord heeft bevestigd. Vertrouwen is de grondslag van een gezonde samenleving ten opzichte van de Heere en Zijn volk.

Gods kinderen hebben van Godswege een plaats gekregen in elkanders hart, om zich, in de onderhouding van de gemeenschap der heiligen, in de Heere te verlustigen. Het vertrouwen, dat Elia heeft, heeft hij door het woord van Gods genade in de weg des geloofs.

Het is een vertrouwen op het woord des Heeren; dat woord is de waarheid, dat is het steunpunt des geloofs. Het geloof, dat Gods Geest werkt door het Woord, vertrouwt op het Woord. Op onze gemoedelikheden en gevolgtrekkingen kunnen wij niet vertrouwen.

Deze weduwe heeft voor een deel vertrouwd op de gevolgtrekkingen, die zij maakte.

Uit hetgeen zij doorleefd had met de komst van de man Gods in haar huis, heeft zij de gevolgtrekking gemaakt, dat haar zaak in orde was; daarop steunde zij, daarop vertrouwde zij en dat moest haar ontnomen worden. **Zij ging met hare gevolgtrekkingen verder dan zij geleid was, zij leefde er mee over haar ongerechtigheid heen, wat Gods gunst en goedkeuring niet kon wegdragen.** Nu zij het oordeel der ongerechtigheid heeft overgenomen, heeft de Heere het van haar weggenomen, waarvan het leven des kinds een bewijs is.

Toepassing

De Heere heeft ons bij het licht van Zijn getuigenis doen blikken in het leven des geloofs, in de oefeningen en beproevingen des geloofs.

Kennen wij het leven des geloofs? Weten wij, wat het is, Gods Woord voor waarachtig te houden?

Velen leven onder de beademing van Gods dierbaar Woord nog zorgeloos voort. Wat plaats gehad heeft in Zarfath, zal tegen ons getuigen in de eeuwigheid.

Tegen ons getuigen? Dat geloof moet ons toch geschonken worden, het is toch een gave Gods?

Het is een gave Gods in zijn wezen en oefeningen. Maar daarom juist zal het tegen ons getuigen.

Die gave Gods wordt door ons veracht in het ongelooft.

Dat deed Nazareth, toen de Heere Jezus over deze geschiedenis sprak, waarom hij met nijdigheid werd uitgeworpen en dat doen wij, voortgaande in onze onbekeerlijkheid.

De schuld des ongeloofts ligt op ons. Die heidense vrouw deed wat haar bevolen werd.

Ja, maar dat moet je maar kunnen! De eerste oorzaak is niet in het niet-kunnen, maar in het niet-willen en dat zoeken wij met het niet-kunnen te verbergen.

Wij hebben het "niet-willen" te bekennen. Beken dat voor den Heere.

En wat baat mij dat dan nog? Op zichzelf niets!

Maar u veroordeelt het toch, als iemand ziek is en niet naar de dokter wil?

Zou het niet-willen dan geestelijk niet te veroordelen zijn?

U gelooft toch wel, dat de Heere het geloof kan werken, terwijl een dokter niet eens genezen kan, als het middel niet gezegend wordt?

Onderzoek het Woord, bid, of de Heere het door Zijn Geest mocht heiligen aan uw hart, om zo het zaligmakend geloof deelachtig te mogen worden.

Gebruik tot dat einde uw historieel geloof, want dat hebt u. Die onder het Woord niet komt tot het geloof, zinkt steeds dieper weg in de staat des ongeloofts. Zou Hij, die deze heidense vrouw het geloof heeft geschonken, het u niet willen schenken?

Geloven doet u; als u God niet gelooft, dan gelooft u de duivel.

Het ongeloof is niet een niet-geloven, het is een geloven van de leugen.

Wij gevoelen ons verplicht, alles in het werk te stellen, om u te bewegen tot het geloof.

Was Paulus niet van dag tot dag werkzaam om zijn medemensen te bewegen tot het geloof? In 2 Kor. 5 zegt hij *"Wij dan, wetende den schrik des Heeren, bewegen de mensen tot het geloof en zijn Gode openbaar geworden, doch ik hoop ook in uw consciëntiën geopenbaard te worden"*.

Dat deed hij in afhankelijkheid des harten met een biddend opzien tot de Heere.

U behoeft er niet aan te twifelen, u kunt er van verzekerd zijn, dat de Heere nog staat te wachten om u genadig te zijn, dat is ons geopenbaard en naar Gods geopenbaarden wil zullen wij geoordeeld worden.

Door de almachtige kracht van Gods genade kunnen wij opgehaald worden uit de staat des ongeloofs.

Dit overnemende, van ganser harte overnemende, onder de bearbeiding des Heiligen Geestes, zal het ons niet ledig laten.

Dan gaan we de verschrikkelijke zonde des ongeloofs veroordeelen en verfoeien voor het aan-gezicht des Heeren. Geloven is: zich vastklemmen aan het Woord des Heeren, doen wat Hij ons beveelt in de kracht van Zijn genade.

Staat u in de eerste beginselen van het leven, hebt u de keus mogen doen om met de Heere en Zijn volk te leven? Moogt ge u verblijden in Gods goedertieren-heden met de bekentenis: "Als Hij Zich niet over mij ontfermd had, dan was ik reeds lang in de eeuwige duisternis geweest" dan kleeft uw hart de Heere en Zijn Woord aan.

Bedenk het wel, dat, ondanks dat genot, uw schuld nog openstaat.

Het is zo noodzakelijk, bij het licht des Geestes dieper te blikken in de gruwelijkheid van onze ongerechtigheid, om dieper te buigen in het stof der verootmoediging, opdat Gods vergevende liefde in Christus u geschonken zou kunnen worden.

U kunt er op rekenen, dat het schadelijk is, hierover heen te werken. Gelukkig als de Heere het niet toelaat. Het was voor deze weduwe wel een smartelijke weg, maar toch noodzakelijk en profijtelijk. Als het van haar afhankelijk ge-weest was, dan was zij in het eerste leven blijven staan. U moet verder geleid worden. In die weg is Elia haar bijzonder tot zegen geweest.

Zoek toch omgang met het geoefende volk en lees de geschriften van leraars, die u uit Gods Woord onderwijzen in die oefeningen. **Laat u niet opbouwen en zalig spreken in de eerste beginselen van het leven. Wij moeten gefundeerd worden in Christus.**

Gefundeerd zijnde in Christus, gelijk Elia, hebben wij de beproevingen des geloofs van node, zolang wij op aarde zijn. De man Gods is er goed mee geweest, hij is sterker geworden in het geloof, wat hij voor zijn verdere levensloop van node heeft gehad.

Hij heeft op zijn God vertrouwd, al liep zijn weg door de diepte van de dood. Het Woord des Heeren triomfeert over de dood der onmogelijkheden.

In deze weg vertoont hij met meer klaarheid het beeld van Christus. Dat God het leven doet opkomen, door het geloof, uit de dood, is groter wonder, dan dat de vrouw door het geloof mocht delen in de onderhouding van het leven, daar het meel in de kruik en de olie in de fles niet opraaakte.

De Heere heeft Zijn kind en knecht een lief plekje gegeven in Zarfath, onder het oordeel.

Alles spreekt van Gods liefde en trouw. Deze mensen hebben elkander van God gekregen en mogen het leven in de Heere leven. De weduwe ziet in Elia Gods liefde en trouw, de profeet ziet het in de weduwe, zij beiden zien het in het kind, dat leeft. Zitten zij aan tafel, dan getuigen de spijzen er van. Alles, wat hen omringt, getuigt van Gods goedheid en trouw.

De verdenkingen des ongeloofs, die in het hart der vrouw zich kwamen te verheffen, zijn, Gode zij dank, terneer geworpen. Toen dit plaats had zeide de vrouw tot Elia *"Nu weet ik, dat gij een man Gods zijt en dat het woord des Heeren in uw mond waarheid is"*.

Amen.

38 Toen viel het vuur des HEEREN en verteerde dat brandoffer, en dat hout, en die stenen, en dat stof, ja, lekte dat water op hetwelk in de groeve was.

39 Als nu het ganse volk dat zag, zo vielen zij op hun aangezichten, en zeiden: De HEERE is God, de HEERE is God.

40 En Elía zeide tot hen: Grijpt de profeten van Baäl, dat niemand van hen ontkome. En zij grepen hen; en Elía voerde hen af aan de beek Kison en slachtte hen aldaar.

1 Kon. 18 : 38 -40

Elia, op de berg Karmel

- I. in het vuur zijns geloofs**
- II. in het vuur zijns Gods**
- III. in het vuur zijns ijvers**

Geliefden !

Geoeffend in het geloof, versterkt in het vertrouwen, verlaat Elia zijn schuilplaats te Zarfath, waar hij meer dan twee jaar verborgen geweest is. Achab heeft de man Gods gezocht, gezanten uitgezonden om hem te zoeken in andere koninkrijken, die het met een eed moesten betuigen, dat zij hem niet gevonden hadden. Begrijpelijk, want Elia heeft de Heere gebeden om de grote droogte, hij is de oorzaak van de honger, die sterk geworden is in Samaria. Zolang de mens niet in boetvaardigheid buigt voor de Heere. zoekt hij de oorzaak der ellende niet bij zichzelf, maar bij een ander.

Op Gods bevel verlaat des Heeren knecht zijn schuilplaats, om voor de naam en dienst van zijn God te ijveren. Daar moet een zware, een beslissende slag geleverd worden door de geloofsheld in de mogendheden des Heeren. Met de moed des geloofs gaat hij regelrecht op zijn doel af, hij gaat naar Samaria, om zich te vertonen aan de koning.

Op de weg der gehoorzaamheid treedt Obadja Elia tegemoet. Obadja, die de Heere vreest, is gehoorzaam aan de koning, die hem uitgezonden heeft, om gras te zoeken voor de paarden en muilezels des konings. Elia is gehoorzaam aan de Koning der koningen. Een wonderlijke ontmoeting ! Obadja moet Elia aandienen bij Achab.

“Obadja was de Heere zeer vrezende”. In een ruime mate was des koning hofmeester versierd met de vreze Gods. Door zijn kennis van de Heere, zijn leven met de Heere, hield de vreze des Heeren over hem de wacht. Hij was de Heere zeer vrezende, hij wandelde met een grote teerheid des harten voor het aangezicht des Heeren. Het leven van Obadja getuigde tegen dat van de koning Achab, wat zijn oordeel zal verzwaren. Obadja vreesde den Heere van zijn jonkheid af. Ge-lukkig menschen, die met blijdschap terug kunnen denken aan hun jeugd, daar de vreeze Gods over hen de wacht hield. Dat onze jongelingen en jongedochters het zochten bij den Heere. Hij kan ook ons hart met Zijn vreeze versieren door de werkingen van Zijn genade. De vreze des Heeren was steeds sterker, steeds inniger geworden in de loop der jaren, want Hij was den Heere zeer vrezende. Daar hij mocht opwassen in de kennis des Heeren, is de vreze des Heeren vermeerderd. Door verachtering in het genadeleven, wordt de vreze des Heeren minder. Laten wij toch letten op ons innerlijk leven, of er is een toenemen in de vreze Gods, of ons hart Hem inniger aan gaat kleven. Obadja heeft honderd profeten des Heeren verborgen in twee spelonken. Als Izébel dat geweten had, dan was hij zeker gedood. Daar de vreze des Heeren in Obadja de overhand had, moest mensenvrees in hem het onderspit delven. Gods kinderen zoeken elkander, dienen elkander en zorgen voor elkander, wat het duidelijkst uitkomt in dagen van vervolging. Zij hebben door genade elkander hartelijk lief in de Heere. Obadja is voorzichtig, hij stelt zichzelf niet nodeloos in gevaar. Hij kent de doodsgerevaren, die hem omringen, waarom hij het onverantwoordelijk acht, het de koning aan te zeggen, dat hij Elia ontmoet heeft en waar hij hem ontmoet heeft, want dan gaat de koning Elia zeker zoeken, terwijl het niet onmogelijk is, dat hij in die tussentijd weggenomen wordt door de Geest des Heeren. Obadja durft wel kloeke daden te doen, maar met voorzichtigheid en verstand.

Elia duidt het Obadja in geen geval ten kwade, dat hij met voorzichtigheid te werk gaat, want de man, die honderd profeten des Heeren verbergt, zonder ontdekt te worden, heeft tot dat einde alle voorzichtigheid in acht leren nemen. Neen, Elia zal niet weggaan van deze plaats, waar Obadja hem ontmoet, hij kan niet weggenomen worden door de Geest des Heeren, daar hij opdracht heeft ontvangen, zich te vertonen aan Achab. Nu alle bezwaren zijn weggenomen, wordt Elia door Obadja bij Achab aangediend.

Onmiddellijk treedt Achab de man Gods tegemoet, want hij heeft hem reeds lang gezocht. Elia is toch de oorzaak der ellende, hij heeft gebeden om deze grote droogte, gezegd, dat er geen dauw of regen zijn zal, tenzij dan naar zijn woord. Door de hemel, die gesloten is, wordt het de koning van dag tot dag betuigd, dat de toekomst van hem en zijn rijk besloten ligt in de hand van een man die bidden geleerd heeft, die biddende gevoed is door de raven, gedrenkt uit een beek en verzorgd door een weduwe.

Gans anders is de ontmoeting van Achab, als die van Obadja. De man, die de Heere vreesde, betoonde Gods kind en knecht liefde en hoogachting. Dat doet Achab niet, zijn hart is met bitterheid vervuld. Met de woorden: "Zijt gij die beroerder Israëls" wordt Elia begroet. Neen, de man Gods schrikt niet, hij heeft op niets anders gerekend. Sterk zijnde in het geloof, weet en durft hij de koning van antwoord te dienen. Neen *"Ik heb Israel niet beroerd, maar gij en uws vaders huis, daarmede, dat gijlieden de geboden des Heeren verlaten hebt en de Baäls nagevolgd zijt"*. De oorzaak der beroering is niet in het woord des Heeren, dat Elia heeft gesproken, maar in de misdaad des konings, door de geboden des Heeren te verlaten.

Hier staan twee mannen, met een mannelijk bewustzijn, tegenover elkander. Achab is de man des ongeloofs, Elia de man des geloofs. Het ongeloof weigert te buigen voor het geloof en het geloof wil zich niet onderwerpen aan het ongeloof. Twee mannen, twee machten staan hier tegenover elkander. Het moet uitgemaakt worden, wie van deze twee mannen in het ongelijk staat, wie de Heere wèl en wie de Heere nièt aan zijn zijde heeft. Achab, al is hij de Heere nog niet geheel afgefallen, verdedigt nochtans het bestaansrecht van de Baälim en hun rijk, wat hem door Elia betwist wordt. Het gaat om deze ene zaak: Is de HEERE een god van Israël, kan hij geplaatst worden naast andere goden, of is de HEERE de God van Israël? In het laatste geval, wat voor Elia boven alle twijfel verheven staat, mogen de Baälim niet geduld worden. Hoe moet deze zaak nu uitgemaakt worden, daar deze twee mannen met hun ja en neen tegenover elkander staan en blijven staan, met het scherpe verwijt, van beroerder Israëls te zijn? Het is noch door Achab, noch door Elia uit te maken, zij zijn slechts dienaren van hun God of goden. Laat Achab de zaak overgeven aan de goden, die hij duldt en dient, dan zal Elia de zaak overgeven aan de God, die hij dient en eert. Het ligt voor de hand, een andere oplossing is niet te bedenken. Het is een strijd, die door de goden van Achab en de God van Elia moet uitgestreden worden. Daar moet een beslissing komen, het volk mag niet blijven hinken op twee gedachten, daarmede gaat het ten gronde. De man Gods, die zijn God ten doel heeft, Hem dient met een volkomen hart, wil dat zijn volk Hem ook zal dienen met die beslistheid des harten.

Elia op de berg Karmel

I. in het vuur zijns geloofs

De berg Karmel wordt als de geschikste plaats voor deze gewichtige gebeurtenis aangewezen door de man Gods. Hij, die in het vuur zijns geloofs een overwinning heeft behaald op de dood, die koning der verschrikking, laat zich niet verschrikken door koning Achab, maar regeert zelfs over hem. Niet Achab, maar Elia, wijst de plaats van samenkomst aan en de koning roept op het bevel van de man Gods gans Israël samen. Op deze berg met zijn uitgestrekte glooiing kan het door een ieder aanschouwd worden of de Heere God is, dan of Baäl het is.

Elia, staande in het vuur zijns geloofs, heeft de leiding van deze dag, een dag van grote betekenis. Door hem wordt het volk aangesproken, hij regelt de gang van zaken. In de eerste plaats stelt de man, die met een harig kleed gekleed is en een lederen gordel heeft om zijn lendenen, het doel van deze samenkomst uiteen. Met de vraag *"Hoe lang hinkt gij op twee gedachten?"* spreekt hij Israël aan. Hinkt men op het rechterbeen, dan helt het lichaam over naar rechts, hinkt men op het linkerbeen, dan helt het lichaam over naar links.

Op twee benen kunnen wij wel lopen, dan dienen die twee benen één zaak, zij dragen en brengen ons op de plaats, waar wij willen zijn. Dan is er eenheid in ons denken en willen. Zo is het lichamelijk, zo is het óók geestelijk wanneer het geestelijke Israël door het geloof loopt en niet moede wordt, wandelt en niet mat wordt. Van deze weg des geloofs was Israël afgeweken en hinkte op twee gedachten.

Het volk heeft de dienst des Heeren wel niet gehéél vaarwel gezegd, het wil zich óók niet gehéél aan de dienst van Baäl overgeven. Deels dient het de Heere, deels de afgod, het hinkt op twee gedachten. Het volk is dubbelhartig. *"Een dubbelhartig man is ongestadig in al zijn wegen"*. Dat dubbelhartige, dat hinken op twee gedachten, is verderfelijk, dat heeft de Kerk door alle eeuwen heen in de ellende gebracht. Het volk leeft half heidens en half Israëlitisch. Het wandelt niet met een volkomen hart in de wegen des Heeren. De door God getrokken grenslijn tussen het Jodendom en het heidendom is uitgewist, **het onderscheid tussen de kerk en de wereld wordt steeds meer weggevaagd. Men wil christelijk leven èn de wereld dienen. De geest van toegeeflijkheid wint steeds meer veld. Het is aller wege een hinken op twee gedachten, die niet met elkander te verenigen zijn.**

"Hoelang hinkt gij op twee gedachten? Zo de Heere God is, volgt Hem na en zo het Baäl is, volgt hem na".

"Heeft de grote droogte het u niet duidelijk bewezen, dat Baäl u geen regen, geen vruchtbaarheid kan geven, dat de ijdelheden der heidenen u bedrogen hebben? Is het niet voor een bewezen feit te houden, dat de vruchtbaarheid, die voorheen geschonken werd, van de Heere was? Moet u, onder het oordeel van deze grote droogte, nog langer voort hinken op twee gedachten?" Op al deze vragen antwoordt Israël niet. *"Maar het volk antwoordde hem niet één woord"*. Het volk zegt geen ja en geen neen op deze vragen. Had het volk zich uitgesproken, beloofd, niet langer te zullen hinken op twee gedachten, afstand gedaan van de Baäl, om de Heere en Hem alleen te dienen, dan was het pleit beslecht geweest, maar nu niet.

Elia moet verder. Hij zal een voorstel doen. **Is de beslissing door de droogte, door gebrek aan water, niet te verkrijgen, dan door vuur uit de hemel.** Elia wil verder, maar hij móét ook verder, daar het uitgemaakt moet worden, dat niet hij, als man Gods, de beroerder Israëls is, maar Achab, die het volk laat voort hinken op twee gedachten.

De eenvoudige woestijn-man gaat niet alleen in zijn daden, maar ook in zijn spreken regelrecht op zijn doel af. Als profeet des Heeren is hij alleen overgebleven, de anderen zijn ondergedoken en zo staat hij hier alleen tegenover vierhonderd en vijftig profeten van Baäl. Daar zijn meer profeten des Heeren, Elia weet het, want Obadja heeft het gezegd, dat hij er honderd verstoopt heeft in twee spelonken, maar dat is een geheim, dat mag de man Gods niet zeggen. De profeten van Baäl worden ook niet allen geteld; daar zijn er, behalve die, welke aanwezig zijn, nog vierhonderd in een bos, die door Izébel onderhouden worden. Het gaat hier niet om de profeten, die verborgen gehouden worden, maar over die, welke in het openbaar optreden en dan staat Elia alleen tegenover vierhonderd en vijftig profeten van Baäl. Het verschil is niet gering; wat menselijke kracht betreft staat Elia ver in de minderheid, dan hebben de dienaren van Baäl geen kwaad te duchten.

Beide partijen zullen een var in stukken delen, op het hout van het altaar leggen zonder vuur; en de God, die door vuur antwoorden zal, die zal God zijn. De goden moeten het zelf uitmaken; de vraag, wie gediend moet worden, moet niet door mij, maar door hen beantwoord worden. *"En het ganse volk antwoordde en zeide: Dat woord is goed"*.

Het volk heeft zich uitgesproken, de mond van het onwillige volk is geopend. Niet alleen op de eer van zijn God, maar ook op het behoud van zijn volk, is het oog van de profeet gevestigd. Het volk des Verbonds heeft hij lief, zoekt hij te behouden, daarom is hij er in de eerste plaats op gesteld, dat het volk zijn instemming betuigt met de uitvoering van zijn plan.

"Dat woord is goed". Het eerste woord niet. Het eerste woord, gesproken door Elia, hield een uitgemaakte zaak in, het tweede woord houdt een zaak in, die nog uitgemaakt moet worden, wat er bij die hinkende mensen in wil. Als het voor u een uitgemaakte zaak is door de grote droogte, dat de Heere God is, volgt Hem dan na. Als het voor u uitgemaakt is, dat Baäl god is, volgt hem dan na, maar blijft in geen geval hinken op twee gedachten. Het is nog niet een uitgemaakte zaak, maar wij willen wel, dat het uitgemaakt zal worden. *"Dat woord is goed"*. Wij willen, dat het zal komen tot een beslissing. Daar is inderdaad, volgens dit woord, enige hoop op herstel.

Is het nog geen uitgemaakte zaak in uw hart, in uw denken, dat de Heere God is? Daar zijn immers zoveel kerken, zoveel godsdiensten, ik weet het niet welke godsdienst de ware godsdienst is. U hinkt, u blijft hinken als deze zaak niet uitgemaakt wordt, wat voor uw innerlijk leven schadelijk, ja, verderfelijk is, want uiteindelijk hebt u géén kerk en géén godsdienst. Mensen, die niet weten, wat zij willen, bereiken nooit iets, in het natuurlijk leven niet en in het geestelijke leven evenmin. Twijfel is het ergste, wat u kunt bedenken. Omtrent deze zaak bestaat in het hart der oprechten nooit de minste twijfel. Dat de Heere God is, gediend moet worden met een volkomen hart, ligt onbeweeglijk vast, dat is een uitgemaakte zaak.

Van het uur af, dat zij de onberouwelijke keus hebben mogen doen, is die beslissing blijven liggen in hun hart. Al is het, dat zij die keus niet altijd even kinderlijk uitleven, zo blijft het nochtans een uitgemaakte zaak in hun harten, dat de Heere het waardig is gediend en gevreesd te worden. En nooit kunnen zij het geheel ontkennen, die keus gedaan te hebben.

Wel kan er twijfel zijn in hun harten, of zij deelgenoten zullen worden van de eeuwige heerlijkheid. Soms hebben zij er een levendige hope op, door de vertroosting van Gods genade, maar daarna kan het weer zo donker zijn, zo fel bestreden worden, zodat zij vol twijfel zijn omtrent deze zaak. De vraag : "Is de Heere wel uw deel, zult u wel deelgenoot worden van de eeuwige heerlijkheid?" kunnen zij niet beantwoorden. Hier hebben zij hulp, de hulp van Gods Geest van node, om uit de modder van deze vertwijfelingen en verdenkingen des ongeloofs op te klimmen. Mogen zij zich bij het licht van Gods Geest vastklemmen aan de beloften, dan komen zij sterker te staan in het geloof, krijgen zij weer meer hope voor de eeuwigheid.

Maar zie, dat is de zaak niet waarom het hier in de eerste plaats gaat. Hier is het de vraag of de Heere God is, of Hij gediend moet worden, zoals de profeet Elia het leert en Hem dient. 't Is een beste man, we hebben wel achting voor hem, maar moet het nu juist zoals hij het leert. Die twijfel is in het hart van jong en oud. Moet het nu beslist zó geleerd worden, zó gaan en zó gedaan worden. Gaan dan al de mensen, die hiervan afwijken, verloren? Zie, wanneer we gaan redeneren, dan gaan wij de rede des mensen verheffen boven het Woord des Heeren, dan komen wij of zijn wij reeds in de maalstroom van twijfel, dan vinden we alle godsdiensten goed, en we zijn in de grond der zaak mensen zonder godsdienst, al leven wij voor het oog van de mensen nog godsdienstig.

Anderen daarentegen ijveren geweldig voor hun kerk en godsdienst, veroordelen alles, behalve zichzelf. "Vertrouwt niet op valse woorden, zeggende : *Des Heeren tempel, des Heeren tempel, des Heeren tempel zijn dezen*". Die mensen hebben geen twijfel, hun denkbeeldige zekerheid gaat de inbeeldingen des harten te boven. "*Wee den gerusten te Sion en den zekeren op den berg van Samaria*". Dan kunnen wij nog beter met die hinkende mensen te doen hebben, die op twee gedachten hinken, hoe erg dat ook is, dan met degenen die verzekerd zijn en zich nog steeds meer verzekeren op hun droggronden, die weggespoeld zullen worden, door de waterstromen van Gods verbolgenheid.

Gelukkig, Israël stemt het toe, daar moet een beslissing komen, op twee gedachten mag het niet blijven hinken. Elia heeft reeds een overwinning behaald op zijn volk, de offers kunnen gelegd worden op de altaren. Is u ook zo ver? Wilt u het bekennen, dat het verkeerd is, langer voort te hinken op twee gedachten? Het is ons tot blijdschap, zo u het toestemt, dat het verkeerd is, te blijven wonen in het onherbergzame oord van twijfel. Luister aandachtig, let op hetgeen, dat staat te gebeuren, want het zal niet door ons, maar door de Heere Zelf uitgemaakt worden door vuur uit de hemel, dat Hij God is, dat Hij gediend moet worden met een volkomen hart.

Elia op de berg Karmel

II. in het vuur des Heeren

De woestijnman, de man met het harige kleeft, die de eenzaamheid lief heeft, geeft in de tegenwoordigheid van een onafzienbare menigte, mensen die hier staan uit nieuwsgierigheid en anderen, die hier zijn gekomen uit belangstelling, de voorrang aan de profeten van Baäl. En Elia zeide tot de profeten van Baäl "*Kiest gijlieden voor u den enen var, en bereidt gij hem eerst, want gij zijt velen en roept den naam uws gods aan en legt geen vuur daaraan*". Wat een eer, zij mogen kiezen. zonder twijfel hebben zij, zo er verschil was, de beste van de twee varren, die voor dit doel waren afgezonderd, gekozen. Een fanatiek element is in het optreden van Elia niet te bespeuren. Doelbewust, zeker zijnde van de overwinning, neemt hij een ruim, een royaal standpunt in. Beledigen wil hij de Baälpriesters niet, want daarmee zou hij niet hen, maar zichzelf en de goede zaak, die hij diende, onteerd hebben.

Elia zwijgt, aller oog is gevestigd op de var, die verkoren is door de priesters en gegeven is door Elia. Daar geschied niets zonder zijn toestemming. De man Gods heeft door het geloof macht ontvangen van zijn God, hij beheerst het verloop der gebeurtenissen. On-ordelijkheden komen hier niet voor. Hij beheerst de zaak geheel, hij spreekt, als hij spreken moet, zwijgt, als hij zwijgen moet in het belang van de grote gebeurtenis van deze heerlijke dag.

Met spanning wordt het aanschouwd door gans Israël, dat de var geslacht wordt, geslacht wordt op een heidense wijze. Geslacht zijnde, wordt de var in twee stukken gedeeld, gelegd op het altaar en nu gaan zij roepen tot Baäl, want het offer moet niet door hen, maar door Baäl ontstoken worden.

Van de morgen tot de middag roepen zij, uur in, uur uit "o Baäl, antwoord ons, o Baäl, antwoord ons". Natuurlijk deden zij dat met verschillende stembuigingen, soms gilden of schreeuwden zij het uit, maar toch altijd met dezelfde formule "o Baäl, antwoord ons."

"Maar daar was geen stem en geen antwoorden" Wat een moed, om uren achtereen te roepen : "O Baäl, antwoord ons" zonder een stem te horen, die antwoord geeft, op het angstig, akelig geroep van de priesters, dat ons werkelijk wel zal vervelen, zo wij niet met medelijden vervuld zijn. Zij hebben moed, maar die moed is de moed der wanhoop.

Wanhopig springen zij op tegen het altaar, dat zij voor hun offer gebouwd hadden.

Uren achtereen heeft Elia gezwegen. Hij kon zwijgen, want hij kon spreken. Die niet weet te zwijgen, kan ook niet spreken. Mensen, die altijd redeneren, zijn de slechtste sprekers en weten niet te spreken op een waardige wijze, daar zij niet hebben leren zwijgen. Bovendien zegt de Schrift, dat er een tijd is om te spreken en een tijd om te zwijgen en die tijden kent Elia en neemt ze trouw in acht.

Het is middag, als Elia eindelijk begint te spreken en dan gaat hij spotten. Mag dat? Ontsiert dat de man Gods niet, wiens waardigheid wij prezen? Inderdaad, spotten is in de meeste gevallen een onwaardig, boosaardig optreden. Spot is veeltijds het laatste middel, dat wordt aangegrepen, om alle eer en achting te ontnemen aan hem, wiens eer en waardigheid men niet verdragen kan. Zo werd Izak bespot door Ismaël, de Heere Jezus door de Joden. Die spotgeest moet veroordeeld worden. Wie zich overgeeft aan een spotduivel, moet met Ismaël gedreven worden uit de tent des Heeren, met het Joodse volk gesteld worden onder den vloek der verstrooiing. Maar zo staat de zaak hier niet. Elia is in zijn spotten even waardig en waarachtig als altijd. Wat hij zegt, is in het geheel geen spot voor de Baäl-priesters. Het is spot in die zin, dat hij iets zegt, wat hij zelf niet gelooft, spréékt zoals een Baälpriester dènt ; hoor maar "*Roept met luider stem, want hij is een god ; omdat hij in gepeins is, of omdat hij wat te doen heeft, of omdat hij een reis heeft; misschien slaapt hij en zal wakker worden*". De heidenen geloven niet aan een god, die alomtegenwoordig is, want zij hebben vele goden. Precies zoals Elia spreekt, denkt een heiden over zijn Baäl. In dat spreken is voor hem niet iets krenkends. Wat Elia zegt, gaan zij ook doen roepen met luider stem tot hun god. Op een waardige wijze spreekt Elia humoristisch, gebruikt hij de humor als een gave, door God hem geschonken, in Zijn dienst.

De dienaren van Baäl doen nog meer, dan Elia hun heeft geraden, zij gaan hun godsdienstig kunnen tot den einde toe, tot in zijn laatste stadium, beproeven, om verhoring te krijgen, want Baäl móét komen om het offer, dat reeds warm is van de brandende zon, te ontsteken.

Het uiterste moet beproefd, zij moeten in een extase komen, dan kunnen zij nooit zeggen, dat enig verzuim gepleegd werd. Elia bereikt zijn doel, want hij gebruikt geduld, de priesters gaan zich met messen snijden, met priemen verwonden, naar hun wijze, totdat zij bloed over zich uitstorten. Het is alsof Elia, als een opper-priester van Baäl, de leiding heeft over de priesters, om hen op dit punt te brengen, op te voeren tot de hoogste krachtsinspanning. Dit heeft hij niet gedaan om Baäl te eren, maar om hem totaal te schande te maken.

Eén middel moet nog beproefd worden, om Baäl te bewegen, het offer te ontsteken en dat is profeteren. Waanzinnige klanken worden in geestvervoering uitgestoten, wat met muziek, zang en dans gepaard gaat. Het uiterste is beproefd, meer weten zij niet te bedenken, het lichaam bloedt, de ziel schreeuwt en...alles tevergeefs. De Baälpriesters hebben hun kennen en kunnen tot zijn volle ontplooiing gebracht. De dag is bijna om, de middag is reeds voorbij, in Jeruzalem maken de priesters zich al gereed om het avondoffer te ontsteken. Heeft het u verveeld ? Als uw hart vervuld was met medelijden, dan hebt gij u niet verveeld, dan is er toch een vuur gaan branden, al is het offer niet door vuur ontstoken, dan is het zendingsvuur gaan branden in uw hart. In de gehele Schrift wordt de dwaasheid en blindheid der heidenen ons niet duidelijker voorgesteld, dan hier op de berg Karmel.

Bij het licht van het zendingsvuur, zo het brandt in uw hart, hebt u de zwaarte van het zendingswerk aanschouwd. Geduld, een eindeloos geduld, is daar voor nodig. Dat hebben wij aanschouwd in Elia. Bijna een ganse dag, zonder enig teken van ongeduld, heeft hij de priesters gadegeslagen in hun demonstratie voor Baäl. Die van Elia's geduld niet iets heeft, kan geen zendeling zijn.

Daar was geen stem, geen antwoord, geen opmerking, het kon ook niet, want een afgod is niets. "*Wij weten dat een afgod niets is in de wereld en dat er geen ander God is dan één*".

Nu is Elia aan de beurt. In de eerste plaats verzoekt hij het volk, hoger op de berg te klimmen, tot hem te naderen, zeggende: "*Nadert tot mij*".

Blijkbaar is het volk terug getrokken, heeft het zich wat naar beneden laten zakken. Die kerels gingen ook zo erbarmelijk te keer, het was alsof zij krankzinnig waren; om bang van te worden, zij deden zo verschrikkelijk eng. Wat Elia doen zal, moet aanschouwd worden, goed aanschouwd worden, daarom moet het volk hoger op komen. Niemand behoeft bang voor hem te zijn, noch van hetgeen dat plaats zal grijpen. Het volk komt hoger op. "Al het volk naderde tot hem".

Het altaar des Heeren waarop het offer gelegd moet worden, is onbruikbaar, daar het verbroken is. **In het altaar dat heel was, gaf de Heere het symbool van eenheid; nu het verbroken is, is het een symbool van verdeeldheid. Daar is een breuk geslagen tussen de Heere en Zijn volk, tussen Juda en Israël, tussen degenen, die buigen voor de Heere, en die buigen voor Baäl. Daar is ook een breuk geslagen in het hart, dat hinkt op twee gedachten. Het is breuk op breuk, scheur op scheur.** Op dat gebroken altaar kan niet geofferd worden. Zo mag ook het altaar van Christus' verdienste niet gebroken worden. Als de Heere Jezus voor ons niet is de enige en volkomen Zaligmaker, dan is het niet mogelijk, door Hem tot God te gaan. Dat moet Hij voor ons niet alleen zijn in de leer, maar ook in de beleving des geloofs. **Alleen in het ongeschonden altaar van Zijn verdienste kan de Heere ontmoet, Zijn gemeenschap gesmaakt en de gemeenschap der heiligen onderhouden worden.**

"Elia nam twaalf stenen, naar het getal der stammen van de kinderen Jakobs, tot welken het woord des Heeren geschied was, zeggende Israël zal uw naam zijn". Het gaat bij Elia om de twaalf stammen Israëls, waarmede hij alle verdeeldheid veroordeelt. **Die eenheid is alleen te verkrijgen, door persoonlijk en gemeenschappelijk met God te worstelen, wat Jakob de naam van Israël deed ontvangen.** Door die twaalf stenen roept Elia het gans Israël toe, dat zij moeten wederkeren tot de God van Israël, om Hem te dienen, gelijk Hij gediend wil zijn,

In de naam des Heeren bouwt hij met die twaalf stenen het altaar. Elia doet het in de naam des Heeren, in de kracht des Heeren, tot eer van de Heere. Wat hij doet op de berg Karmel, is een verbondshandeling. **Het volk des Verbonds eist hij op voor de God des Verbonds, het moet wandelen op de weg des Verbonds.** In de naam des Heeren is de bewegende oorzaak van zijn geloofsactiviteit; wat hij doet, gaat niet van hem, maar van God uit. Elia is man Gods, knecht des Heeren.

Het altaar is gebouwd met een groeve rondom het altaar van een bepaalde wijdte, die gevuld moet worden met water. Het altaar staat als het ware op een eiland, is geheel geïsoleerd. Het hout wordt ordelijk geschikt op het altaar, want God is een God van orde. De var wordt, in stukken gekleefd zijnde, gelegd op het altaar. Het altaar dat stuk was, moest geheeld worden, de var, die heel was, moest in stukken verdeeld worden. De breuk, geslagen tussen God en de mens, door de verbreking van het Verbond, is alleen te helen door het offer Jezus Christus. Ziel en lichaam vaneen scheurende, heeft Hij zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd. Hij heeft Zijn ziel geofferd, door haar uit te storten in de dood, Zijn lichaam geofferd, dat gelegd is in het stof der aarde. Die het gevoelt en beweent, van Gods gunst en gemeenschap gescheiden te zijn, die zijn diepe bondsbreuk inleeft, kan en zal door het offer van Jezus Christus gesteld worden in Gods gunst en gemeenschap.

Tot drie maal toe worden vier kruiken met water, dus twaalf in het geheel, uitgegoten over het offer en de groeve rondom het altaar gevuld met water. Hebt u het gezien, Baälpriesters? Hebt u het aanschouwd, volk van Israël? Van bedrog kan hier dus geen sprake zijn. Water en vuur zijn niet te verenigen. Alles is doordrenkt van water, tot de bodem toe.

Elia handelt radicaal, het staat boven alle twijfel en verdenking verheven, dat nergens een geheim vuur verborgen kan zijn. Het volk heeft lang genoeg getwijfeld, gehinkt op twee gedachten. De smaad, alsof ik, de knecht des Heeren, de beroerder Israëls zou zijn, moet geheel te niet gedaan worden, tot eer van Hem, in Wiens naam ik hier sta, naar Wiens voorschrift ik handel. Als de Heere het voor Zijn naam en zaak opneemt, dan neemt Hij het ook op voor Zijn kind en knecht.

Gelijk als Daniël bad met open vensters naar Jeruzalem op de door God bepaalde tijd van het offer, gaat Elia bidden, ten tijde als men het spijsoffer offerde. Zijn gebed is niet lang, het is kort en zakelijk, komt op uit een hart, dat de Heere kinderlijk vreest, in de kracht des geloofs. Vervuld zijnde met diepe eerbied voor Gods hoge majesteit, bad hij aldus *"Heere, God Abrahams, Izaks en Israels, dat het heden bekend worde, dat Gij God in Israël zijt en ik uw knecht; en dat ik al deze dingen naar Uw woord gedaan heb. Antwoord mij, Heere, antwoord mij; opdat dit volk erkenne, dat Gij, o Heere, die God zijt en dat Gij hun hart achterwaarts omgewend hebt"*.

Het gaat in dit gebed om vier zaken. Om de kennis van God, de waardigheid van het ambt, de autoriteit van het Woord en de bekering van Israëls hart tot de Heere. Tot dat einde smeekt hij om het Goddelijk antwoord, om vuur uit de hemel. Het gaat om het vuur des Geestes. Door het vuur des Geestes leert men God kennen in Zijne volheerlijke openbaring in Christus, worden de ambten van Christus dierbaar, buigt het hart onder het gezag van Gods Woord, wordt het hart afgewend van de afgoden en omgewend tot de Heere om Hem te dienen. Zo heeft Gods Geest de profeet leren bidden. De Heere hoort en verhoort zijn gebed.

"Toen viel het vuur des Heeren en verteerde dat brandoffer en dat hout en die stenen en dat stof, ja lekte dat water op, hetwelk in de groeve was". God heeft gesproken, krachtig gesproken, duidelijk gesproken.

Gelijk dit offer door het vuur des Geestes is ontstoken, heeft God het offer Jezus Christus ontstoken door het vuur des Geestes. Het offer van Jezus Christus zou geen waarde gehad hebben, zo God het niet ontstoken had door het vuur des Geestes, daarom heeft Hij dat offer aangenomen, daarom is in dat offer de verzoening der zonde, de grond der zaligheid. Zijn liefde en ijver brandt; dat vuur, die ijver brandt in Hem, daar de Vader Hem gezalft heeft, verkoren heeft tot Borg en Zaligmaker, om Zichzelf door de eeuwige Geest Gode onstraffelijk op te offeren. **Nooit zou dat vuur gebrand hebben in het hart van de Zone Gods, zo de Vader dat niet ontstoken had, zo de Vader Hem niet gezalft, niet verkoren had tot dat einde.** Toen Zijn hart ontstoken was door het vuur des Geestes, heeft Hij Zichzelf gegeven, gegeven in Zijn Goddelijke soevereiniteit, om Zichzelf op het altaar van Zijn Goddelijke natuur Gode onstraffelijk op te offeren. **Wat plaats heeft op de berg Karmel staat in verband met hetgeen plaats gehad heeft in de stilte der eeuwigheid en wat nog plaats moest hebben in de volheid des tijds.** Geweldig is de kracht van het vuur, waardoor het offer verteerd is: het verteert niet alleen het brandoffer en het hout, waarop het gelegd is, maar ook de stenen en het stof, met het water, dat er door op gelekt wordt. **Door het vuur des Geestes, waardoor het offer Jezus Christus is ontstoken, worden stenen harten verteerd, naar Gods belofte weggenomen.** Dat doet de Heilige Geest in vereniging met het offer Jezus Christus. Het vuur der hel kan het stenen hart niet verteren, wel verharden, maar het vuur des Geestes verteert in vereniging met het offer van Jezus Christus het hardste hart. Alles, alles schiet te kort in kracht, buiten het Goddelijke vuur, om het harde hart te verteren. **Verteerd zijnde, weet u niet waar het gebleven is. Geen harde gedachten, geen opstandige genegenheden, zijn dan meer waar te nemen, het is een bukken en buigen voor de hoge God in diepe verootmoediging. Het stof der zonde wordt er zelfs door verteerd.** Het nieuwe leven, het leven der genade is ontdaan van het stof der zonden. Hoe is het mogelijk, daar de mens geheel verdorven is door de zonde, hoe is het mogelijk dat er een leven geleefd kan worden, dat niet zondigt? Dat is mogelijk door het vuur des Geestes in vereniging met het offer van Jezus Christus. *"Hetgeen uit het vlees geboren is, dat is vlees en hetgeen uit den Geest geboren is, dat is geest".* Wat uit God geboren is, zondigt niet. *"Een iegelijk die uit God geboren is, die doet de zonde niet".* **Het water van Gods verbolgenheid wordt door het vuur des Geestes, in vereniging met het offer Jezus Christus, op gelekt.** Gelijk het altaar rondom in het water stond, zijn wij van alle kanten Gods verbolgenheid waardig. Wat het verledene, het tegenwoordige en het toekomstige betreft, wij liggen besloten in Gods toorn. Van nature zijn wij kinderen des toorns, Gods verbolgenheid eeuwig waardig. Dat hebben wij gevoeld, beleden en beweend toen wij gesteld zijn onder de eisen van Gods wrekende gerechtigheid. Maar toen ons hart door het vuur des Geestes in vereniging gesteld werd met de offerande van Jezus Christus, toen wij Hem door geloof mochten aanschouwen op Golgotha, zijn de wateren van Gods verbolgenheid op gelekt tot de laatste druppel toe. Toen sprak de Heere *"Grimmigheid is bij mij niet".* *"Alzo heb Ik gezworen, dat Ik niet meer op u toornen, noch u schelden zal".*

"Als nu het ganse volk dat zag, zo vielen zij op hun aangezichten, en zeiden: de Heere is God, de Heere is God". Zalig, zalig is het, in aanbidding te mogen vallen op onze aangezichten voor het aangezicht des Heeren, met de uitroep : *"De Heere is God, de Heere is God"*. Hier geven de oprechten zich van ganser harte aan God over, om Hem te dienen en te verheerlijken. Wat onuitsprekelijk voorrecht, dat Hij het bewijst in het hart Zijns volks, in het leven van Zijn kinderen, God te zijn. Nu is die verderfelijke twijfelgeest verbannen uit het hart des oprechten, nu hinkt het niet meer op twee gedachten, nu zijn ze er van overtuigd tot in de diepste diepte van hun innerlijk leven, dat de Heere God is, dat Hij het waardig is, eeuwig gediend en verheerlijkt te worden. Tot op de dag van heden is er nog een volk op aarde, dat de berg Karmel kent, dat het weet, geestelijk en bevindelijk weet, dat de offerande van Jezus Christus is ontstoken door het vuur des Geestes.

"De Heere is God, de Heere is God" : het wordt niet alleen uitgesproken met de lippen, maar ook door het hart en leven Zijns volks. Door het Verbond, door deszelfs Middelaar Jezus Christus heeft God Zichzelf weggeschonken aan Zijn volk.

Door het vuur des Geestes, afgesmeekt van de Heere door het geloof, is het offer ontstoken op het altaar, waardoor het bevestigd is, dat de Heere God is. Wij hebben het vuur des geloofs zien branden in de geloofsdaden van Elia, het vuur des Geestes zien nederdalen op het altaar, in de vlammen van het offer mogen blikken op het offer van Golgotha, in de stilte der eeuwigheid, waar het liefdehart van Hem, die Zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, ontstoken is door het vuur des Geestes, gezalfd zijnde met vreugdeolie.

Nu aanschouwen wij Elia op de berg Karmel

III. in het vuur zijns ijvers

Op bevel van Elia worden de profeten van Baäl gegrepen, om weggevoerd te worden naar de beek Kison, waar zij geslacht moeten worden. Elia ijvert voor de eer zijns Gods, voor het heil zijns volks. De profeten van Baäl moeten gedood worden, daar zij de Heere lasteren, het land verraden, de oprechten vervolgen, die in spelonken zich verbergen. Israëel leeft onder een Theocratische regeringsvorm, daar mag geen afgodendienaar geduld worden. In de kerk des Heeren moeten zulke mensen afgesneden worden met de ban. **Vorstenhuis en Overheid zijn het verplicht, op grond van Gods Woord, de ware Godsdienst te handhaven en te beschermen, wat wij in artikel 36 N.G. duidelijk omschreven vinden.** Hoor maar : "En hun ambt is, niet alleen acht te nemen en te waken over de Politie, maar ook de hand te houden aan den Heiligen Kerkedienst om te weren en uit te roeien alle afgoderij en valsche godsdienst, om het rijk des antichrists te gronde te werpen en het Koninkrijk van Jezus Christus te doen vorderen, het Woord des Evangelies overal te doen prediken, opdat God van een iegelijk geëerd en gediend worde, gelijk Hij in Zijn Woord gebiedt".

Dat wil niet zeggen, dat die mensen geslacht moeten worden, gelijk Elia dat gedaan heeft, daar Israel leefde onder een Theocratische regeringsvorm en wij niet. De Heere wil, dat alle valse godsdiensten op een waardige wijze tegengestaan en uitgeroeid worden. Hieruit blijkt, hoe groot het verval is in onze dagen. "Daarom is het recht achterwaarts geweken en de gerechtigheid staat van verre want de waarheid struikelt op de straat en wat recht is, kan er niet in gaan". In zuiverheid van leer, in reinheid van leven, moet het volk opgevoed worden. Elia ijvert voor de naam en zaak des Heeren, hij treedt reformatorisch op. Het werk der reformatie moet altijd doorgaan, daar de zonden ook deformerend blijven werken. Hier blijft het een strijden tegen allerlei ketterijen en ongerechtigheid in het leven des geloofs, een jagen naar de volmaaktheid.

Hebben wij de leer der zaligheid lief, oefenen wij ons in de Waarheid, om steeds meer kennis te mogen bekomen van de leer, die naar de godzaligheid is? Staat ons hart naar de beleving van de Waarheid? Overdenk het wel, dat niet de hoorders, maar alleen de daders des Woords zalig worden. Het moet in ons hart en leven verklaard liggen, dat de Heere God is.

Dat kan en wil de Heere door Zijn Woord en Geest werken. Leef toch niet langer voort in die oppervlakkige kennis van de Waarheid. **Het is ons bevolen, de Schriften te onderzoeken, te zoeken in het boek des Heeren, om de Heere in het Woord te mogen vinden, door het Woord te mogen leren kennen tot zaligheid. Die zich ónttrekt aan de Waarheid, onttrekt zich aan de werkingen des Heiligen Geestes, daar de Heiligen Geestes, werkt door de Waarheid.**

Op het werk der reformatie laat de Heere zijn goedkeuring rusten. Nu heeft Elia vrijmoedigheid om te bidden, te bidden om de regen, waar mens en dier, boom en plant smachtend naar uit ziet.

Komende van de beek Kison, klimt Elia op de hoogte van de berg Karmel, waar de Heere het zo kennelijk bewezen had, een hoorder en verhoorder des gebeds te zijn, om te bidden. Met al de genade des geloofs, Elia geschonken door de Heere, blijft hij klein, ootmoedig en afhankelijk. Dat is groot, zie hem buigen en bukken voor zijn God ! Hij breidt zich uit voorwaarts ter aarde, daarna legt hij zijn aangezicht tussen zijn knieën.

Ootmoed vervult zijn hart, schaamte bedekt zijn aangezicht. Elia denkt, denkt aan de zonden zijns volks, waarom de Heere drie jaren en zes maanden den hemel gesloten hield, geen regen gaf. Ziende op het offer dat de Heere zelf ontstoken heeft, bidt Elia, in de volle zekerheid des geloofs, wat hem het geruis van een overvloedige regen reeds heeft doen horen.

De Heere zal het doen, maar niet om de waardigheid des volks dat kan ook niet, dat heeft hij beleden, door te buigen en te bukken voor de hoge God in het stof der verootmoediging. Hij zal het doen om Zijn Verbond, om de eer Zijns Naams. Zevenmaal is zijn jongen naar de zee geweest en toen zag hij een kleine wolk, als eens mans hand, opkomen uit de zee. Elia oefent zijn jongen in gehoorzaamheid en opmerkzaamheid. Die gaven moeten door oefening in het natuurlijke en in het geestelijke leven tot ontwikkeling gebracht worden, onder de bearbeiding des Heiligen Geestes in het geloof.

Hier is Elia type van den Heere Jezus, die de noden van Zijn volk biddende draagt voor het aangezicht Zijns Vaders. Dat deed Hij op aarde, dat doet Hij in de hemel aan des Vaders rechterhand. Beladen met de straf der zonde, viel Hij op Zijn aangezicht, heeft Hij in zware strijd zijnde, des te ernstiger gebeden.

Daar komt regen, de hemel wordt van wolken en wind zwart, daar kwam een grote regen. Het is de overwinning op het ongeloof, verlies voor de vijand. Al de regendruppels prediken "De Heere is God". Hij heeft de hemel geopend, Hij heeft de wolken vol doen worden vol geworden zijnde, storten zij overvloedig water uit.

Leeft uw ziel in een grote droogte, houdt de Heere Zijn aangezicht voor u verborgen, het is u gewisselijk tot smart, bedrukten en bedroefden. Houd aan in het gebed, pleit op de offerande van Jezus Christus, buig in het stof der verootmoediging. Zie naar de zee van Gods genade, of er nog niet een klein wolkje van bemoediging uit opkomt. Neen, het water der verkwikking komt niet op uit de woestijn der wet, maar uit de zee van Gods genade. Ziet u een kleine wolk, als eens mans hand opkomen uit de zee, houd aan, grijp moed, uw hart zal vrolijk leven. U ziet toch wel de wolk der mogelijkheid opkomen uit de zee van Gods genade? Die genade is toereikende om uw dorre ziel te verkwikken, vruchtbaar te maken. Zijn genade is u genoeg, om u op te heffen uit de ellende waarin u zucht.

Neen, de Heere geeft niet altijd terstond de verhoring des gebeds, zes maal ging de jongen te vergeefs kijken, maar de zevende maal, werd de kleine wolk, die de komende regen aankondigde, gezien. Laat het u niet al te zeer ontmoedigen, als de Heere u laat wachten, Hij zal gedenken aan Zijn Verbond. Hij zal niet laten varen het werk Zijner handen.

Wanneer wij denken aan de profeet Elia, dan denken we aan de berg Karmel, waar de Heere het bewezen heeft God te zijn. Maar u kent toch de berg Karmel, volk des Heeren, in uw leven des geloofs?

Gelukkig, aan het hinken op twee gedachten is een einde gekomen in uw leven. Met smart en droefheid denkt u aan uw eertijds, toen u nog twee heren diende. Maar daar is een keerpunt, een beslissing gekomen in uw leven, u is op uw aangezicht gevallen met de uitroep "De Heere is God, de Heere is God". Nu staat het vast, onbeweeglijk vast in uw hart en leven, dat de Heere God is. Niemand kan dat uit uw hart praten. Al is het donker, al wordt u fel bestreden, het blijft liggen op de bodem van uw ziel, dat de Heere God is. Dat heeft de Heere bewezen, toen Hij u te sterk geworden is, toen u het voor Hem moest opgeven, toen het u niet mogelijk was, langer op de weg van zonden en ongerechtigheid voort te gaan. U weet van een tijd, dat u met God te doen gekregen hebt, toen u, onder de afdrukken van Zijn majesteit, heiligheid en rechtvaardigheid, zijt gevallen in het stof der verootmoediging. Dat heeft de Heere bewezen, toen u het door het geloof kreeg te aanschouwen, dat het offer van de Heere Jezus door het vuur des Geestes, door het vuur van Gods eeuwige liefde, is ontstoken. Dat gaf u vrijmoedigheid, om op Christus te zien, tot Christus te gaan, om Christus te omhelzen als uw Borg en Zaligmaker. Toen hebt u het uitgeroepen, met blijdschap en vrede in uw gemoed "De Heere is God". Hij is mijn God, mijn Koning en mijn Zaligmaker. Alle oorzaken van scheiding en verwijdering zijn er door weggenomen uit uw hart. Alle hardigheid des harten verdween, uw hart was vervuld met Gods goedertierenheden, in Hem is u rechtvaardig, zo rechtvaardig, alsof u nooit zonden gekend of gedaan had in Hem zag de Heere vriendelijk op u neer, mocht u wandelen in het licht van Gods vriendelijk aangezicht.

Dat vuur des Geestes verteert, in vereniging met Christus, de oude mens der zonde. In die weg zullen we de Heere Jezus steeds meer gelijk worden. Buig en bid tot dat einde met de man Gods Elia op de berg Karmel, om de regen des Verbonds, waarom het steeds meer in uw hart en leven bevestigd zal worden, dat de Heere God is. Want de Heere heeft al zijn kinderen gesteld in het geloof, om het van dag tot dag in leer en leven uit te roepen "De Heere is God, de Heere is God!"

Amen.

4 Maar hij zelf ging heen in de woestijn een dagreis, en kwam en zat onder een jeneverboom, en bad dat zijn ziel stierve, en zeide: Het is genoeg; neem nu, HEERE, mijn ziel, want ik ben niet beter dan mijn vaderen.

5 En hij legde zich neder en sliep onder een jeneverboom; en zie, toen roerde hem een engel aan en zeide tot hem: Sta op, eet.

6 En hij zag om, en zie, aan zijn hoofdeinde was een koek op de kolen gebakken, en een fles met water; also at hij en dronk, en legde zich wederom neder.

7 En de engel des HEEREN kwam ten anderen male weder, en roerde hem aan en zeide: Sta op, eet, want de weg zou voor u te veel zijn.

8 Zo stond hij op, en at en dronk; en hij ging door de kracht derzelve spijze veertig dagen en veertig nachten, tot aan den berg Gods, Horeb.

1 Kon. 19 : 4 - 8

Elia onder de jeneverboom

- I. zijn gebed tot de Heere
- II. zijn antwoord van de Heere
- III. zijn gehoorzaamheid aan de Heere

Geliefden !

De hand des Heeren was over Elia, de man Gods, tot ondersteuning en bescherming. Door die kracht heeft hij geijverd voor Gods naam en zaak. In de weg des geloofs klemt Gods kind en knecht zich vast aan de Heere en komt hij met Achab in Jizreël, Elia loopt voor het aangezicht van de koning uit tot aan de stad des konings. Welke uitwerking zal het offer, door God ontstoken, het teken, dat de Heere God is, in de hofstad hebben?

Gekomen in het paleis, spreekt Achab in de eerste plaats over de gebeurtenissen van de dag, de grote dag der beslissing op de berg Karmel. Gelijk als altijd, zoekt hij niet de gunst des Heeren, maar die van Izébel. De man, die op de berg, bij het altaar des Heeren, op zijn aangezicht is gevallen, met de uitroep "De Heere is God, de Heere is God!" stelt zich weer aan de zijde van Baäl. Hij spreekt niet over de heerlijkheid van Israëls God, over de grote daden door Hem verheerlijkt, maar over de schande, die Baäl is aangedaan, in de dood van zijn profeten.

Belijden en beleven, zijn twee zaken, die menigmaal ver, heel ver van elkander verwijderd liggen. Wat des daags door de koning is beleden, wordt des avonds weer door hem verloochend. Het is toch door hem en zijn volk aanvaard, dat het antwoord des vuurs voor waarachtig gehouden zou worden, dat men dan niet langer zou hinken op twee gedachten. En zie, de koning blijft met zijn volk hinken, het zegt de dienst der afgoden niet vaarwel.

Op elke sabbat wordt het door ons uitgeroepen De Heere is God, de Heere is God !

Onze belijdenis is wel rechtzinnig, maar is onze beleving er wel mee in overeenstemming ? Is het van dag tot dag een buigen onder de heerschappij van de Heere en Zijn Woord, een reguleren van ons leven naar Zijn Woord? Het zijn de daders des Woords, die deelgenoten zijn van Gods gunst in dit leven en worden van Gods eeuwige heerlijkheid, na dit leven. De oprechten bidden van dag tot dag om de lieve werkingen des Heiligen Geestes, om hun belijdenis te beleven met oprechtheid en teerheid des harten.

Belijden en beleven zijn in Jizreël niet met elkander in overeenstemming; wat beloofd is op de berg Karmel, wordt hier niet beleefd. De hofstad stelt zich met Achab en Izebel tegenover Elia. Baäl, die het offer hem gewijd, niet heeft kunnen ontsteken, in schande is gesteld door de dood van zijn profeten, moet weer gelijk gesteld worden met de Heere, door de dood van Elia. "Ik zal morgen omtrent deze tijd uw ziel stellen als de ziel van een hunner" sprak Izébel bij monde van haar bode tot de profeet. Van reformatie is in Jizreël geen sprake, het volk blijft Baäl dienen en Izébel eren, waarvan niet alleen de boodschap een bewijs is, maar wat Elia ook ziet "Toen Elia dat zag, zag dat Jizreël zich stelde tegenover den Heere, de dienst van Baäl niet prijs gaf, maakte hij zich op en ging heen, om zijns levens wil". In de boodschap van Izébel is voor Elia een Goddelijke wenk vervat.

De Heere heeft, al weten wij niet hóé, de boze sluwheid van Izébel tijdelijk verdwaasd, daar zij hem niet terstond heeft laten grijpen, om hem te doden, maar eerst nog een bode tot hem zendt. Zo geeft de Heere Zijn kind en knecht tijd en gelegenheid, om aan de greep van Izébel, die gesteund wordt door Jizreël, te ontkomen.

Denk nu niet, dat Elia gaat vluchten voor Izébel, stel hem hier toch niet gelijk met Petrus, die zijn Meester heeft verloochend, toen een vrouw hem aansprak. Israël stelt zich aan de zijde van deze heidense vrouw, het volk van Elia, tot welks behoud hij ijvert, stelt zich aan de zijde van Izébel, om zijn ziel te zoeken, hem gelijk te stellen met de heidense profeten, die omgebracht zijn, waarom hij gaat vluchten.

"Toen Elia dat zag, maakte hij zich op en ging heen, om zijns levens wil en kwam te Berseba, dat in Juda is en liet zijn jongen aldaar". Elia ziet het gevaar, het levensgevaar, wat hem doet vluchten. Gekomen uit de eenzaamheid, keert de man Gods terug naar de eenzaamheid, waaraan hij behoefte heeft, om het zijn God te vertellen, hoe het met Israël gesteld is.

Gekomen in Berseba, dat ligt in het rijk van Juda, laat hij zijn jongen achter, die nu ook buiten direct gevaar is, om zelf te trekken in de woestijn, te verdwijnen in de eenzaamheid. Een dag reizens ver afgedaald zijnde in de diepte der eenzaamheid, zet hij zich neer onder een jeneverboom, om te rusten, zich gereed te maken voor de rust des slaaps, met de bede, de slaap des doods te mogen slapen.

Hier ontmoeten wij Elia onder de jeneverboom.

I. zijn gebed tot de Heere

Alvorens Elia zich ter ruste begeeft doet hij zijn avondgebed, wat hij altijd deed en dus ook nu doet. Daar wijkt Gods kind niet vanaf, het is hem een behoefte des harten. Die de dag met de Heere aanvangt, biddende doorleeft, wenst hem ook dankende en biddende te beëindigen.

Elia leeft een biddend leven, het gebed is ook voor hem het voornaamste stuk der dankbaarheid. **Het gebed is de ademtocht des geloofs, het is een ademen in de atmosfeer van Gods vrije genade.** Hier drukt Elia de voetstappen van Christus, draagt hij Zijn beeld, want Hij, die meer is dan Elia, heeft Zijn arbeid biddende aangevangen bij de Jordaan, toen Hij gedoopt werd ; biddende voortgezet en biddende volbracht aan het vloekhout des kruises. Niets is de Heere meer welbehaaglijk en ons meer profijtelijk, dan een biddend leven te leven. Het onkruid van biddeloosheid en zorgeloosheid, moet van dag tot dag uitgeroeid worden.

Hoe dat gedaan moet worden?

Door de eis des Verbonds te aanvaarden met een volkomen hart, want die moet drukken, om er door gedreven te worden naar de troon van Gods genade, of het de Heere behagen mocht, ons te schenken, wat Hij van ons eist in het natuurlijke en geestelijke leven. Het is de natuur des geloofs, dat door de liefde werkt, de eis des Verbonds van ganser harte te aanvaarden. **Buigende onder de eis des Verbonds, heft de ziel zich op tot de God des Verbonds, om onder de bearbeiding des Heiligen Geestes te mogen leven uit de bediening des Verbonds.** Nooit kunnen wij met genoeg zorg vervuld zijn omtrent ons gebedsleven, om elke afwijking van en elke verslapping in het gebed te veroordelen met ernst.

In het gebed des geloofs is Gods kind wáár voor het aangezicht des Heeren. Dan leggen wij ons hart en leven voor Hem bloot, om niets te verbergen voor zijn aangezicht. Dan is het een wandelen voor Zijn aangezicht in oprechtheid des harten. Om te weten, hoe het gesteld is, is in het hart van Elia, moeten wij luisteren naar zijn avondgebed.

Het avondgebed van de man Gods is een wonderlijk gebed. Zittende onder de jeneverboom, met het vonnis des doods dat over hem is uitgesproken door Izébel, tengevolge waarvan het volk Israël zijn ziel zoekt, bidt hij om weggenomen te mogen worden door de Heere. Hij bad niet om in de nacht bewaard te mogen worden door de Heere, ook het land van de naburige koninkrijken is afgezocht, die het met eden moesten betuigen, dat zij hem niet gevonden hadden de Heere had Zijn kind en knecht tot de eenzaamheid teruggeleid, waar men hem niet kon vinden. Al is het de man Gods ditmaal niet bevolen door de Heere, tot de eenzaamheid terug te keren, zo is het toch geen afwijking van zijn gewone levensgang, daar Elia een man van de eenzaamheid is en de Heere hem gedurig deed opkomen uit de eenzaamheid en terugkeren tot de eenzaamheid. De man, die in de eenzaamheid geleefd heeft met zijn God, wenst van uit de eenzaamheid ook weggenomen te worden door zijn God.

Elia komt in zijn avondgebed in de eerste plaats tot de Heere met een kinderlijke dankzegging, die niet alleen een persoonlijk, maar ook een ambtelijk karakter draagt. Met de woorden : *"Het is genoeg"* spreekt hij die kinderlijke dankzegging uit. Inderdaad, die woorden doen op zichzelf ons niet weldadig aan.

Bij de eerste proef is het alsof deze woorden een smaak van bitterheid, van opstandigheid in zich hebben, wat ons doet komen tot de gedachte van de moedeloosheid des ongeloofs, waarmee wij het gebed van de man Gods dan geweld aandoen. Achter de woorden : **"Het is genoeg' staat geen punt, maar een komma.** Elia spreekt tot de Heere, tot zijn Verbondsgod. Die naam Heere beheerst niet alleen het laatste, maar ook het eerste gedeelte van de zin, en dan staat er, wanneer wij de zin ontleden : *"Het is genoeg, Heere"*, waardoor de smaak van bitterheid, die wij er eerst in dachten te proeven, geheel verdwijnt. Met de woorden: *"Het is genoeg, Heere,"* stort de man, die zijn avondgebed doet onder een jeneverboom, zijn dankend hart uit voor het aangezicht des Heeren.

In de kinderlijke dankzegging : *"Het is genoeg, Heere"* is een kinderlijk recht, een gelovig verwachten en een heilige voldoening vervat. Als kind en knecht had de Heere Elia in het Verbond voor Zijn rekening genomen, waarvan hij een ootmoedig gebruik gemaakt heeft in zijn bidden en tot zijn worstelen met de Heere. Recht heeft de Heere zijn kinderen gegeven in het Verbond om er op te pleiten, ja, om heiliglijk te eisen. Door dat kinderlijk recht der genade, is de verwachting des geloofs ontstaan, de verwachting, door de Heere geleid, verzorgd en uit geholpen te zullen worden in tijd van nood. Gedurig dacht hij aan het woord, waarop zijn God hem verwachting had gegeven en nu hij naar zijn gedachte staat aan het eindpunt van zijn loopbaan, nu hij de taak, die God hem opgelegd had, volbracht heeft, spreekt hij zijn voldoening uit met de woorden : *"Het is genoeg, Heere"*.

"Het is genoeg, Heere, wat ik van U mocht ontvangen in mijn persoonlijk leven. U hebt mij genade geschonken, om het leven der genade te leven, Uw Geest gegeven, om U door het geloof aan te kleven. U hebt voor mij gezorgd in het natuurlijk leven, wonderlijk voor mij gezorgd in de grote droogte. Uw trouwe zorg mocht ik van dag tot dag ondervinden. "Het is genoeg Heere" wat U gedaan hebt aan Israël. Met vuur uit de hemel hebt Gij het bewezen, God te zijn, de levende God, die het waardig is gediend te worden. Duidelijker teken was voor mij niet denkbaar. Daar U het door droogte, vuur en water hebt bewezen, is het genoeg Heere, is het rechtvaardig Heere, als u het volk prijs geeft aan de verharding. Het volk, dat de kastijdingen des Verbonds zowel verwerpt als de zegeningen des Verbonds, heeft het Verbond volkomen verlaten".

"Het is genoeg Heere, wat ik van U mocht ontvangen in mijn ambtelijk leven. U hebt mij moed en kracht geschonken om voor Uw naam en voor Uw zaak uit te komen. Bij de weduwe van Zarfath en op de hoogte van de Karmel hebt Gij mij niet beschaamd laten staan. Hij die de Algenoegzame is in Zichzelf, heeft het altijd wel gemaakt met Zichzelf, heeft het mij nooit aan iets laten ontbreken. Al die zegeningen zijn mij geschonken uit kracht van het Verbond, getrouwe Verbonds-Jehova!" Het is Elia duidelijk, dat hij op die zegeningen van nature geen recht had, hij wijst, met de naam des Heeren te noemen, de bron aan waaruit hij al die weldaden ontvangen heeft. Buiten dat Verbond is alles ongenoegzaam, kan het nooit gezegd worden, *"het is genoeg"*, dan is in alles een onmetelijke leegte, een bittere teleurstelling, maar in alles waarin de Heere ontmoet wordt, is een Goddelijke volheid.

Uit de kinderlijke dankzegging: *"Het is genoeg Heere"*, is ook Jakob de dood tegemoet getreden, zeggende *"Het is genoeg ! mijn zoon Jozef leeft nog ! Ik zal gaan en hem zien, eer ik sterve !"* Hoe wonderlijk was het in zijn ziel gesteld, toen de raadselen van zijn hart en leven werden opgelost. Toen de wens van Jakob vervuld was ten opzichte van Jozef, sprak hij *"Het is genoeg"*. En zo spreekt ook Elia : *"Het is genoeg, Heere !"*, nu de God des levens het duidelijk heeft bewezen in de grote droogte, in 't door Hem ontstoken offer en in de door Hem geschonken regen, dat Hij de God van Israël was.

Alleen door het geloof is het mogelijk wanneer wij komen te staan voor de poorten der eeuwigheid, uit te roepen : *"Het is genoeg, Heere !"* Hij, die gezegd heeft : *"Mijn genade is u genoeg-, genoeg om de strijd te strijden en het geloof te behouden, wordt voor de vervulling van die belofte gedankt door Elia, wordt gedankt voor de vervulling van die belofte, met de woorden "Het is genoeg, Heere"*.

Die het door genade weet, genoeg van de Heere ontvangen te hebben in alle wegen en omstandigheden, kan het ook weten, wat het in heeft, genoeg aan God te hebben, genoeg al ligt men in het zand van de woestijn onder de jeneverboom, in verlatenheid van gans Israël, ter neder.

Op de kinderlijke dankzegging volgt de innige bede : *"Neem nu, Heere! mijn ziel"*. Neem mijn ziel tot u, Heere. daar mijn leven op aarde geen doel, geen zin meer heeft. Paulus verlangde toch ook ontbonden te mogen worden, om altijd bij de Heere te mogen zijn, terwijl hij stond in de vollen arbeid, de gemeente verlangde naar zijn onderwijs.

Daar zijn blijven was in het belang der gemeenten, had hij er niet op tegen, nog wat te blijven op aarde; maar zo hij in dezelfde omstandigheden als Elia had verkeerd, zou het avondgebed van Elia ook zijn bede geweest zijn.

Meer dan eens hebben wij kinderen Gods ontmoet op hun ziekbed toen alles er op wees, dat zij zouden gaan sterven, in het verlangen, met een blijde ziel, om ontbonden te mogen worden. Zij dachten werkelijk, dat zij naar huis zouden gaan en zie, zij werden weer opgericht, om de woestijnreis nog wat voort te zetten. Bij de vereniging met Gods wil, was er een innig verlangen naar de eeuwige heerlijkheid.

"Neem nu, Heere ! mijne ziel", opdat de vijanden zich niet verheugen over mijn dood, tot oneer van Uw grote naam. "Neem nu, Heere ! mijn ziel" opdat ik niet gedood worde door Uw volk Israël, hun tot een oordeel, daar mijn leven hun reeds tot een oordeel was, door zich te verhardden onder de prediking, die Gij mij deed prediken en de tekenen, die Gij mij deed verrichten.

Nu Elia geen bestaansmogelijkheid meer heeft op aarde, is de stervensmogelijkheid, die hij verkregen heeft door de verheerlijking van Gods genade, hem meer tot troost dan ooit. Hij wil niet, dat de vijanden zullen beschikken over zijn leven, maar zijn God en Vader. Had hij niet kunnen ontvluchten, dan zou hij het zeker van ganser harte aanvaard hebben, daar hij was in het geloof, maar als hij het ontvluchten kan, dan doet hij dat, daar hij de verheerlijking van zijn God zoekt. Elia wil wel martelaar zijn, maar geen eigengemaakte martelaar.

Wat voorrecht, niet alleen te willen, maar ook te kunnen sterven. Daar zijn wel mensen, die willen sterven, daar zij het leven moe zijn, maar niet kunnen sterven, daar zij de verzoening met God missen. Bij Elia is dat zo niet, hij kan en wil sterven, hij heeft in Christus een recht ten eeuwigen leven, in al zijn verdrietelijkheden mag hij met blijdschap denken aan de eeuwigheid; als eeuwigheidskind verlangt hij naar de eeuwige heerlijkheid. Hij weet met Paulus in leven en sterven het eigendom des Heeren te zijn.

"Neem nu, Heere ! mijne ziel". Nu mijn levenstaak ten einde is, nu ik gedaan heb, wat Gij mij bevolen hebt. Nu Heere, nu de vijanden zich niet meer kunnen verheugen over mijn sterven, om u te onteren, door mijn ziel gelijk te stellen met die der Baälsprofeten.

Elia, wat nu, wilt u sterven in deze vernedering, in deze onreine woestijn, buiten het land des Heeren?

U weet toch, dat de bok, met de zonden des volks beladen, weggedreven werd in de woestijn. Elia weet het en hij antwoordt, niet beter te zijn dan zijn vaderen, zeggende "*want ik ben niet beter dan mijn vaderen*". Mijn vaderen, met wie de Heere het Verbond gesloten heeft in de woestijn, zijn ook gestorven in de woestijn, begraven in het zand der woestijn en Hij, die Mozes be-graven heeft, kan ook mij begraven.

Elia, die uitblonk in ijver en godzaligheid, heeft geen hoogte in zijn hart, die geslecht moet worden, hij staat naast zijn vaderen, die óók in de woestijn gestorven en begraven zijn. De aanvaarding van deze vernedering, met verootmoediging des harten, zou niet geweest zijn in het hart van de man Gods, zo hij in de moedeloosheid des ongeloofs was gaan zitten onder de jeneverboom.

Moedeloosheid des ongeloofs is goddeloosheid, daar het opstand is tegen de Heere, waarvan geen spoor te vinden is in Elia, want hij dankt zijn God en draagt zijn ziel over aan de Heere in het geloof, daar het niet direct een bidden is om te sterven, maar meer een aanvaarden van het sterven, daar het vonnis des doods, terwijl hij stond in de dienst des Heeren, over hem is uitgesproken, wat niet bij geval heeft plaats gehad.

Dat Elia geen moed, geen kracht meer heeft, om verder te gaan, heeft zijn oorzaak in de onkeerlijkheid van Israël, dat hem zocht te doden. Door de gesteldheid zijns harten uit te spreken voor het aangezicht des Heeren, heeft Elia zijn hart ook voor ons bloot gelegd en licht verspreid over zijn liggen onder de jeneverboom.

Nu de geloofsheld Elia, zijn avondgebed heeft gebeden, legt hij zich neder in het zand der woestijn onder de boom, door de Heere daar geplaatst, om te gaan slapen, met de gedachte, niet eer te zullen ontwaken, dan in de morgen der opstanding bij de komst van Christus op de wolken des hemels. Met een gerust gemoed ligt de man Gods hier neer, om te gaan slapen in het geloof, totdat hij door het Goddelijk antwoord op zijn gebed gewekt wordt.

II. zijn antwoord van de Heere

De man der eenzaamheid, die doelbewust heeft gestreden, welbewust heeft gebeden, ligt hier onbewust ter neer in de zoete rust des slaaps, die hij ontvangt als een weldaad uit het Verbond, dat zijn levensbron is naar lichaam en ziel. Hij slaapt gerust, want hij is zich Gods trouw bewust, waarvan hij de kracht zelfs mag smaken, nu hij onbewust ter neer ligt.

Het is niet om het even, hoe wij slapen, wanneer wij slapen. Wanneer wij in het geloof gaan slapen, heeft de slaap des geloofs een heiligende kracht in ons onderbewustzijn, terwijl men onbewust ter neer ligt. Door de rust des slaaps bekomt ons innerlijk leven van de dag meer diepgang in de nacht.

Het maakt een groot verschil, of men zich des morgens moet bedroeven over het verderf, dat in ons werkte toen wij sliepen, of dat men zich mag verblijden in de gedachten des geloofs, die meer diepgang en klaarheid bekwamen in de rust des slaaps. Dan wordt het verstaan "Des nachts onderwijzen mij mijne nieren". Bedenk het wel, dat ons avondgebed van grote betekenis is voor den nacht die men ingaat, gelijk het morgengebed van grote betekenis is voor de dag, die men aanvangt. Het leven van de dag drukt een stempel op de slaap van de nacht, gelijk de slaap van de nacht een stempel drukt op het leven van de dag. Door het geloof leert de Heere zijn kinderen leven, leven in den arbeid van de dag, leven in de rust van de nacht.

Terwijl Gods kind en knecht onbewust ter neer ligt, niet weet, wat om hem heen plaats heeft, is een engel uit de hemel tot hem gekomen, door wie het Goddelijk antwoord op het wonderlijk avondgebed, op een wonderlijke wijze gebracht wordt. Elia, die in zijn gebed, voor hij ging slapen, de dood, die over hem uitgesproken is, van ganser harte aanvaard had, met Gods weg en doen verenigd was, hoe smartelijk de zaak ook was voor zijn profetenhart, wordt nu door de Heere onderwezen in zijn weg.

Voor de man, die ijverig gewerkt heeft, wordt nu gewerkt door een engel, van God gezonden. Die de Heere dient met een volkomen hart, wordt gediend door de Heere en Zijne engelen. Het eerste werk dat de engel doet, is een maaltijd bereiden. Voor Elia wordt een koek op gloeiende kolen gebakken, net als de bakkers in die dagen bakten. Had het niet anders gekund? Zeer zeker, had het anders gekund, maar God heeft het zoo gewild en bevolen aan de engel. Bij de koek om te eten is water om te drinken, wat de maaltijd volledig maakt. Wij hebben brood nodig om de honger te stillen en water om de dorst te lessen. Het is wel een eenvoudige, maar nochtans een volledige maaltijd, een maaltijd des Verbonds, want in het Verbond heeft de Heere aan Zijn kinderen brood en water beloofd.

Deze maaltijd is weliswaar niet een sacramentele maaltijd, maar toch een maaltijd met een geestelijke betekenis tot onderwijzing van zijn ziel en tot versterking van zijn geloof, een maaltijd die ons wijst op het Heilig Avondmaal.

In deze maaltijd is de profetische bediening van Christus, want Gods kind en knecht moet onderwezen worden, en dat Goddelijk onderwijs is er in belichaamd. De gedachte, dat Elia nog niet weggenomen zal worden, dat, hij nog langer op aarde moet leven, dat Gods raad nog niet door hem uitgediend is, staat hier op de voorgrond. Het is een antwoord op zijn avondgebed. Dat Goddelijk onderwijs heeft de man Gods in de eerste plaats van node. Als profeet des Heeren, leeft hij uit de profetische bediening van Christus. Dat Goddelijk onderwijs ontvangt de gemeente des Heeren ook in het Heilig Avondmaal. Het volk, dat het vonnis des doods over de mens uitgesproken in het Paradijs, van ganser harte aanvaardt, wordt aan de tafel des Verbonds er van verzekerd, dat zij niet zullen sterven, maar leven, om des Heeren daden te verkondigen. Die maaltijd is voor Gods volk bereid door de Engel des Verbonds Jezus Christus. Hij heeft den dood aanvaard om het leven te verwerven, Hij heeft Zijn vlees en bloed gegeven tot spijs en drank, Zijn vlees is waarlijk spijs en Zijn bloed is waarlijk drank. Het Heilig Avondmaal is een gedachtenismaaltijd, die vol is van Goddelijke gedachten tot onderwijzing van het volk des Heeren.

De gedachte, dat Hij voor u het leven heeft verworven, dat Hij u het leven schenkt, is er in de eerste plaats in belichaamd, volk des Heeren Hij is uw levensbron. Als God wil, dat Elia zal leven, dan kan gans Israël hem niet doden, dan kunnen honderd Izébel's zijn ziel niet gelijk stellen, met die der profeten van Baäl, door hem gedood. Het volk, dat het leven ontvangt uit Christus, kan door de hele helle macht niet weggevoerd worden naar de eeuwigen dood, want gelijk Hij leeft, zullen zij leven.

In deze maaltijd is de priesterlijke bediening van Christus, die Zijn volk zegent met tijdelijke, geestelijke en eeuwige zegeningen. Met de wetenschap, dat zijn God hem niet in de steek zou laten, met het vertrouwen op Zijn Vaderlijke zorg, is Elia getreden in de eenzaamheid der woestijn, waar hij gezegend wordt door de Heere. Nu Israël hem vloekt, gelijk Izébel hem vloekt met de vloek des doods, zegent zijn God hem met datgene wat nodig is tot onderhouding van het leven. **Wonderlijk was de maaltijd, die de Heere Elia gaf aan de beek Krith, wonderlijker was de maaltijd bij de weduwe van Zarfath, maar deze maaltijd is het wonderlijkst, die de Heere zijn kind bereidt in de woestijn. In deze maaltijd is meer dan ooit Gods Vaderlijke liefde en trouw vervat.**

Zegenend ziet God in Christus op Zijn volk ter neer. Deze maaltijd is een maaltijd des Verbonds, waardoor het Verbond tussen den Heere en Elia versterking en bevestiging bekwaam in het hart van de profeet. Zo ontmoet Gods kind, door het geloof, de Heere Jezus als priester, zegenend in het Heilig Avondmaal. Hij, die zegenend ten hemel is gevaren vanaf de Olijfberg, staat zegenend in het midden der gemeente met de tekenen en zegelen van Zijn genade. Hij zegent Zijn volk met liefde, vrede, blijdschap en zaligheid Die gezegd heeft "Zegenende zal Ik u zegenen" tot de Vader der gelovigen, laat zijn geestelijke kinderen ook delen in die zegeningen.

In deze maaltijd is de koninklijke bediening van Christus, die Zijn volk beschermt en regeert. Beschermend en regerend staat de engel des Heeren met deze maaltijd bij Elia. Met het gebruik van deze maaltijd buigt de man Gods, onder de koninklijke bediening van zijn grote Koning Jezus Christus, wordt Zijn wil door hem aanvaard met een volkomen hart. Zo is het ook in het gelovig gebruik van het Heilig Avondmaal, waarin de Koning der koningen wordt ontmoet. Het is een ootmoedig buigen voor Hem, die het waardig is gediend en gevreesd te worden. Alleen in verloochening van eigen wil en zin, is het mogelijk een vruchtbaar gebruik te maken van de maaltijd des Heeren, om met meer klaarheid te blikken in Zijn beschermende liefde en Goddelijke regering. Gods lieve kinderen hebben het van node, steeds dieper geleid te worden in de diepe betekenis van het Heilig Avondmaal, bij het licht des Heiligen Geestes. De Heere heeft deze maaltijd voor u bereid in de woestijn van dit moeitevolle leven, tot onderwijzing, vertroosting en versterking. Daarvoor is de engel des Verbonds vanuit de hemel nedergedaald, heeft hij onze natuur aangenomen.

Nu de maaltijd van grote betekenis bereid is, wordt de man Gods aangeroerd en toegesproken, wat op een geheel menselijke wijze plaats heeft, net als een moeder doet, die haar kind wekt, dat op moet staan. Met beleid gaat de engel des Heeren te werk, zoekt de man Gods, die onbewust ter neer ligt, allengskens tot bewustzijn te doen komen, door hem eerst aan te roeren zoekt hem te bereiken door gevoel en gehoor. De profeet, die op een wonderlijke wijze is gaan slapen, wordt ook op een wonderlijke wijze gewekt uit zijn slaap, om gebruik te maken van de maaltijd voor hem bereid. **De engel des Verbonds, Die Zijn volk nog opzoekt om gebruik te maken van de tafel des Verbonds, laat het Zijn volk gevoelen en horen, dat Hij hen roept tot het gebruik van dezen maaltijd.** Door het gevoel wordt men ontvankelijk gemaakt voor het woord dat gesproken wordt.

Die geen gevoel heeft voor zijn gemis, voor zijn zwakheid en geestelijke armoede, leeft zorgeloos voort, hoort de vriendelijke uitnodiging om op te staan en te eten, niet, het dringt niet tot hem door. **De levenden, die leven onder de bearbeiding des Heiligen Geestes, gevoelen dat de Heere hen aanraakt, dat zij leven onder de afdrukken van Zijn hoogheid en majesteit, horen dat Hij hen roept tot de tafel des Verbonds.**

Al kunnen wij niet leven bij de gevoelige gewaarwordingen des Heeren in ons gemoed, toch is het niet mogelijk te leven zonder Zijn gevoelige gewaarwordingen, daar het gevoeld moet worden, dat wij het Goddelijk onderwijs en de versterking des geloofs niet kunnen missen. Wij mogen werkelijk wel bang zijn voor ongevoeligheid in ons geestelijk leven, om ongevoelige verstandsmensen te worden, in wie de praktijk der godzaligheid gemist wordt, **mensen die wel rechtzinnig denken, maar niet kinderlijk leven.**

Aangeraakt door de engel, dringt het woord : "Sta op, eet !" , door tot het bewustzijn van Elia. Het is niet slechts een vriendelijk verzoek, dat overgelaten wordt aan den profeet, het al of niet op te volgen, maar een Goddelijk bevel, dat hem gegeven wordt bij monde van een engel, die de engel des Heeren genaamd wordt. De woorden : "**Sta op, eet**" houden een **Goddelijk bevel in**. Het is een antwoord op zijn avondgebed, wat de Heere niet altijd geeft door woorden, maar ook wel door daden. De Heere geeft hem deze maaltijd, de Heere wil, dat hij zal eten, want de Heere wil, dat hij zal leven. **Het Heilig Avondmaal heeft de Heere Jezus niet achtergelaten met een vriendelijk verzoek, maar met een Goddelijk bevel, daarvan gebruik te maken, totdat Hij zal gekomen zijn op de wolken des hemels.** Geloofsgehoorzaamheid eist de Heere van Zijn kinderen, wat hen profijtelijk en sierlijk is.

Elia is door het geloof de Heere gehoorzaam.

III. zijn gehoorzaamheid aan de Heere

Elia richt zich op, is dadelijk gehoorzaam, behoeft niet ten tweede male geroepen te worden. Hij kijkt om en ziet de wonderlijke maaltijd staan, een koek op de kolen gebakken met een fles water, waarvan hij gebruik maakt. "Alzo at hij en dronk". De gedachte, dat hij nog niet zal sterven, neemt hij in zich op, lichamelijk en geestelijk. Door deze maaltijd komt er een keerpunt in zijn geestelijk denken.

Zijn God wil niet, dat hij zal sterven, maar leven. De Heere wil, dat de man, die geen moed meer had om te leven, vanwege Israëls onbekeerlijkheid, wel zal leven, wat Elia aanvaardt door te eten.

Na het gebruik van de maaltijd, legt hij zich weer neer, om de rust des slaaps voort te zetten. Is dat nu gehoorzaamheid? Het is in geen geval ongehoorzaamheid, want daar is hem niet meer bevolen, dan op te staan en te eten, wat hij gedaan heeft. Dat de man, die zeer geijverd heeft voor de Heere, zware dagen achter zich heeft, behoefte heeft aan de rust des slaaps, is zeer begrijpelijk, want Elia is een man van gelijke beweging als wij. Ach neen, doe het niet, veroordeel de man Gods niet, handel niet hard met hem, want de Heere doet het ook niet. Het is toch niet betamelijk een man, die, voor zover bekend, nooit door zijn God bestraft werd, te bestraffen en te veroordelen. Daar is een grote geneigdheid in ons, dat wel te doen, ons te dekken met de gebreken van de bijbelheiligen, wat nog veel meer gedaan wordt, dan men zichzelf bewust is, maar waartoe hier de gelegenheid tevergeefs gezocht wordt.

De Heere geeft niet alleen de rust des slaaps, maar hij bepaalt ook de duur van den slaap. Wakend staan de engelen bij de slapenden profeet, die hem de rust des slaaps gunnen tot op de door God bepaalde tijd. Nu de profeet voor de tweede maal gewekt moet worden, blijkt het dat hij niet gewekt wordt door een gewone engel, maar door de Engel des Heeren, de Engel des Verbonds, Jezus Christus.

Met deze verschijning wordt Elia weer geplaatst in de ambtelijke bediening, daar hij dacht gekomen te zijn aan het einde van zijn ambtelijke loopbaan om te sterven. Maar hij moet niet sterven, hij zal ook nooit sterven, hij zal, als zijn werk af is, naar ziel en lichaam opgenomen worden in de eeuwige heerlijkheid, om door die opneming meer dan ooit type te zijn van de Heere Jezus.

De engel des Heeren roert hem aan, gelijk hij hem aangeraakt heeft, toen hij hem de eerste maal verscheen en zegt : "Sta op, eet !". Of deze maaltijd ook bereid is door de engel des Verbonds, verzwijgt de Schrift, maar dit staat vast, dat hij door de Engel des Heeren gewekt en opgewekt wordt om te eten, met de verklaring, waarom hij moet eten "*want de weg zou voor u te veel zijn*". De gedachte, van hier te zullen sterven is reeds door de engel des Heeren weggenomen, door hem te bevelen gebruik te maken van de maaltijd, maar de gedachte, dat de Heere nog meer werk heeft voor Zijn kind en knecht op aarde, wordt hem nu bijgebracht door de Engel des Heeren.

De Engel des Verbonds weet, wat Elia nog te verrichten heeft op aarde, onderwijst Zijn knecht in het doel van de maaltijd. Hij moet eten om te leven, om zijn ambtelijke loopbaan te volbrengen. Het eindpunt van de weg is nog niet bereikt, de man Gods moet verder. Hij moet eten, want de weg, de door God bepaalde weg, zou voor hem te veel zijn. De Heere weet hoe zwak van moed en hoe klein van krachten Zijn kinderen en knechten zijn. Een grote reis moet door hem gemaakt, verborgenheden aan hem geopenbaard worden, die hij ten uitvoer moet brengen.

Het is van grote betekenis voor de profeet, de maaltijd te mogen ontvangen tot dat einde uit des Heeren hand. Het is in de bediening van het Heilig Avondmaal van grote betekenis, het oog des geloofs op Hem gevestigd te mogen hebben. Hij wil, dat Zijn kinderen eten en drinken tot verheerlijking van Zijn naam en tot versterking van het geloof. Bij vernieuwing wordt u dan als het ware gesteld in de strijd, geroepen om uw reis voort te zetten naar het beloofde land. Verzuim het toch niet, volk des Heeren, gebruik te maken van de tafel des Verbonds, waarvoor alles uit de weg geruimd moet worden met een biddend hart. U moet er op rekenen, dat de vijand niet stil zit om u er, zo het mogelijk is, af te houden. Denk eens terug, als u de versterkingen en vertroosting van het Heilig Avondmaal had moeten missen, had u dan de weg door kunnen maken, uw kruis kunnen dragen en uw strijd kunnen strijden? U had in uw weg en omstandigheden, die versterkingen en vertroosting van node, om moedig voort te gaan. Door het gebruik van de tafel des Verbonds te verzuimen, kan een grote moedeloosheid u overvallen, een ernstige nederlaag door u geleden worden.

Had de Heere Elia dan niet zonder deze wonderlijke maaltijd kracht kunnen schenken voor de weg dien Hij voor hem had weggelegd? Zeker, dat zou gekund hebben, maar de Heere bindt ons aan de middelen. Als de Heere zegt, dat de weg voor Elia te veel zou zijn, dan wil dat niet zeggen, dat de Heere hem niet op een andere wijze had kunnen versterken met dat te denken zouden wij den Heere onteren.

Het wil zeggen, dat Elia het niet kan stellen zonder een bijzondere versterking en die bijzondere versterking wil de Heere geven door middel van deze maaltijd. Alle middelen, die de Heere wil gebruiken tot versterking van ziel en lichaam, leiden ons op tot de Middelaar des Verbonds Jezus Christus. Niet alleen het leven, maar ook alle versterking van het leven heeft Hij verworven, zowel voor het lichaam als voor de ziel.

In deze maaltijd heeft Elia een steunpunt voor zijn geestelijk leven. Hoe zwaar, hoe moeilijk de weg ook mag wezen, het zal hem niet doen bezwijken, het zal hem niet te veel worden, hoe veel het ook omvat. Het Heilig Avondmaal, door de Heere ingesteld met het bevel daarvan een gelovig gebruik te maken is niet alleen van betekenis voor de dag waarop het gebruikt wordt, maar tot op de dag, dat het weer gebruikt zal worden en in die drie of vier maanden kan er heel wat plaats hebben. Al is het geen weg van bijzondere tegenheden die u tegemoet gaat, zo hebt u die versterking nochtans van node om te wandelen als een kind des lichts, op de weg van heiligmaking tot verheerlijking van de Heere. Elia is gehoorzaam, hij staat op en eet, hij is in zijn onvoorwaardelijk gehoorzamen type van de Heere Jezus, die de Vader altijd en volmaakt gehoorzaam was. Gehoorzaamheid, onvoorwaardelijke gehoorzaamheid is niet alleen tot verheerlijking van de Heere, maar ook bijzonder profijtelijk voor ons innerlijk leven. In de weg der gehoorzaamheid heeft de vijand het minste vat op ons.

Het is Elia wel geopenbaard dat hij de plaats, waar hij zo wonderlijk gegeten en gedronken heeft, moet verlaten, dat de weg des Heeren door hem bewandeld moet worden, maar waarheen hij zich moet begeven is hem niet geopenbaard, dat heeft de Heere aan zijn kind en knecht overgelaten.

"Elia ging door de kracht derzelve spijs, veertig dagen en veertig nachten, tot aan den berg Gods Horeb". Nooit zal de man Gods dit plekje vergeten, geen leed zal het uit zijn geheugen wissen, wat hij hier heeft mogen proeven en smaken, daar hij Gods gunst en liefde geproefd en gesmaakt heeft in de wonderlijke maaltijd. Deze weg in de woestijn behoort tot de wegen des Heeren waarvan hij nu zingt in de hemel. Elia is een eeuwigheidsmens, hij leeft het leven in het licht der eeuwigheid, wordt van uit de eeuwigheid bewaakt, geleid en verzorgd.

Op de weg des geloofs wordt Gods kind geleid door de Heiligen Geest.

Gelijk de wind, hoe zacht hij ook waait en hoe hard hij ook stormt, in de richting, die hij kiest, door God gedreven wordt, kiest Gods kind, wandelende op de weg des geloofs, onder de beademing des Heiligen Geestes, die weg waarop hij geleid wordt door Gods Geest.

Paulus werd door de Geest verhinderd te reizen naar Bithynië, hij bemerkte in zijn gemoed, dat hij op die plaats niet moest wezen, hij werd als het ware door de Geest omgekeerd, daar de Heere hem in Filippi wilde hebben. Gods kinderen zijn in het geloof gesteld op de leiding des Heiligen Geestes, om te mogen gaan in de weg des Heeren.

Dat het hart van Elia uitgaat naar de berg Gods Horeb, komt niet op uit vleeselijke overwegingen, maar uit de geestelijke overleggingen zijns harten. Elia is een man des Verbonds, heeft in zijn persoonlijk en ambtelijk leven het Verbond tot uitgangspunt, waarom hij dieper wenst te treden in de gedachten des Verbonds. Dat is ook de vrucht van het gelovig en kinderlijk zitten aan de tafel des Verbonds, het hart verlangt bij het licht des Geestes meer kennis te bekomen van Gods ondoorgrondelijke Verbondsgedachten, die wij prijzen met de dichter, zeggende *"Hoe kostelijk zijn mij, o God, uwe gedachten, hoe machtig vele zijn hare sommen"*.

Het zijn gedachten des vredes en niet des kwaads. **Veertig dagen heeft Elia over deze reis gedaan.** Was de afstand dan zo groot, had dat niet vlugger gekund? Zeker wel, hij had de reis wel in enkele dagen kunnen maken waarom wij de profeet niet mogen beschuldigen van traagheid, want vaardigheid en waardigheid kenmerken zijn leven. De berg Gods Horeb is een uitgestrekt gebergte, waarvan het Sinai-gebergte, naar het oordeel der geleerden, een bepaald gedeelte is. **Het volk des Verbonds, dat in deze woestijn veertig jaren lang van legerplaats tot legerplaats trok, heeft voor Elia wel veertig dagen denkstof achtergelaten.**

Van Horeb, de berg Gods, gaat een Goddelijke sprake uit, daar de Heere hier met Zijn volk het Verbond der genade nationaal gesloten heeft. Hier heeft de Heere zichzelf aan Zijn volk weggeschonken, zeggende: *"Ik ben de Heere uw God, die u uit Egypteland, uit het diensthuis uitgeleid heb"*.

Dat is de zaak waarom het gaat bij de profeet en al Gods kinderen. De Heere heeft ons verlost uit het diensthuis, gesteld in vrijheid, gebracht in Verbondsgemeenschap met Zichzelf. Hij heeft ons voor Zijn rekening genomen. Hij heeft Zichzelf aan ons weggeschonken, Groter goed, heerlijker bezit is niet denkbaar, dan te mogen zeggen: De Heere is onze God, Hij is mijn God. Rechtvaardig had Hij mij kunnen laten in de heerschappij van Farao.

De Heere heeft ons gesteld onder Zijn heerschappij, in Zijn gemeenschap om de verheerlijking van Zijn grote naam. Nooit kan dat door u, volk des Heeren, genoeg bewonderd worden en geprezen worden.

In dat Verbond ligt de grond der zaligheid, want Christus is de grond en de volheid van het Verbond der Genade.

Alles wat het Verbond is tot zaligheid van de zondaar, is het Verbond door deszelfs Middelaar Jezus Christus. In dat dierbare Verbond is de onuitputtelijke troostbron van Gods genade. Neen, de Heere kan niet meer van Zijn volk af, daar Hij met onverbreekelijke banden Zichzelf verbonden heeft aan Zijn volk. Het gaat bij Elia in de eerste plaats om de innerlijke gemeenschap aan dat Verbond, om het wezenlijk in zijn in het Verbond. Zeker, gans Israël is voor hem een Verbondsvolk, heeft gemeenschap aan het Verbond, maar de zeven duizend van wie God spreken zal, hebben een innerlijke gemeenschap door het Verbond, aan de God des Verbonds. Het was het verlangen zijns harten dat gans Israël met hem mocht buigen voor de Heere, wat hem heeft doen ijveren met al de kracht die in hem was. Welgelukzalig is het volk dat zich met Elia mag verblijden in de God des Verbonds, om Zijn naam te verheerlijken.

Toepassing

Israël heeft zich verhard, naar des Heeren stem niet geluisterd, Zijn knecht verstoten, het oordeel der grote droogte niet ter harte genomen.

Dat kan niet ongestraft blijven; die de Heere verlaat, heeft smart op smart te vrezen.

Daar is onder Israël geen plaats meer voor Gods kinderen en knechten, het wil niet meer vermaand en gewaarschuwd worden. Is dat niet het beeld van ons volk?

Met steeds meer zorgeloosheid leeft ons volk voort in achteloosheid en wereldzin. Onder de oordelen, die over ons gekomen zijn, neemt de verharding toe, wat ons hart met zorg en kommer vervult voor de toekomst. Het kan zo niet blijven, de Heere kan de zonden niet ongestraft laten.

Neem het toch ter harte mijn onbekeerde medereizigers naar de eeuwigheid, eer het te laat, voor eeuwig te laat is.

Let op Elia, hoe de Heere het voor Zijn kind en knecht heeft opgenomen.

Toen Israël het hem onmogelijk maakte, langer te arbeiden aan het heil zijns volks, heeft de Heere hem verkwikt en bezocht met Zijn heil en zo doet Hij nog, Hij neemt het voor Zijn volk op. Bij al de tegenstand, die Elia heeft ondervonden, heeft hij zijn ziel bevrijd, de eer zijns Gods bedoeld en dat heeft de Heere met Zijn gunst bekroond.

Kunnen wij sterven, de eeuwigheid aandoen?

Het vonnis des doods, over ons uitgesproken, kan elk ogenblik voltrokken worden, om gesteld te worden voor de Rechter van hemel en aarde.

Velen leven er zorgeloos over heen en onderzoeken hun harten niet, of het dan vrede zal zijn.

Waag het toch niet op een onzeker misschien, daar de zaak zo gewichtig is, het raakt ons eeuwig zieleheil. Zolang wij nog zijn in de tijd der genade, roept de Heere ons nog tot bekering, maar als het eeuwigheid is geworden, is de deur van Gods genade voor eeuwig gesloten.

Toen het vonnis des doods over Elia werd uitgesproken, kon hij de eeuwigheid aandoen, verlangde hij zelfs, opgenomen te mogen worden in de eeuwige heerlijkheid, om altijd bij de Heere te mogen zijn.

Hij heeft leren sterven door te leven met de Heere, te wandelen in Zijn wegen.

Wordt het u onmogelijk gemaakt, volk des Heeren, op de wereld, dan weet u door genade, dat de Heere u zal opnemen in Zijn heerlijkheid, wanneer Zijn raad zal uitgediend zijn. Wat u ook ontvalt op deze wereld, de Heere nooit, Hij is de Getrouwe.

U hebt toch niet over de Heere te klagen? Het ligt toch in uw hart verklaard, dat het genoeg is, wat de Heere gedaan heeft, wat door u betuigd werd, toen u de omstandigheden en verdrietelikheden van het leven in de Heere mocht verwerken ?

Elia heeft geen hemelvaart van de Heere begeerd of verwacht. De man, die het betuigd heeft, niet meer waardig te zijn, dan te sterven gelijk zijn vaderen in het zand der woestijn, zal, als hij Gods raad uitgediend zal hebben, met heerlijkheid opgenomen worden in het huis des Vaders.

De man, die geijverd heeft voor des Heeren naam en zaak, heeft geen hoge gedachte van zichzelf, wat ons gebleken is uit zijn avondgebed.

De man Gods, die bijzondere gebedsverhoringen gehad heeft, wat geheel Israël weet, heeft niet de minste blijken van zelfverheffing vertoond, is er klein en onwaardig mee gebleven in zichzelf. Het is een sieraad voor Gods kinderen, met de genade, die de Heere geschonken heeft, klein te mogen blijven.

In de vernedering van zichzelf, heeft de Heere hem blijken gegeven van Zijn gunst, door hem te wekken en te verkwikken door een engel, de Engel des Verbonds, tot hem te zenden, die met hem heeft gesproken. Bij al de schande, die Israël hem heeft aangedaan, heeft de Heere Zijn kind en knecht ere aangedaan.

Door de kracht van Christus heeft Elia het beeld van Christus gedragen, als een type van Christus, gewandeld als een kind des lichts, waarop de Vader der lichten Zijn gunst en goedkeuring heeft laten rusten.

De grimmigheid des mensen was bij Elia tot lof van de Heere. Terwijl Israël hem met grimmigheid aanziet, ziet de Heere vriendelijk op hem neder, het is door de man Gods verstaan: "Want de grimmigheid des mensen zal U loffelijk maken".

U weet het, volk des Heeren, wat het is de mens in zijne grimmigheid te ontmoeten, omdat het leven der genade de overhand had in uw hart en leven. De grimmigheid des mensen verhief zich niet tegen u, maar tegen de Heere en het werk Zijner genade. Het was een grimmigheid, die door u niet te breken was, wat u deed komen in de eenzaamheid, met het verlangen om eeuwig bij Hem te zijn waar de Heere u lieflijk kwam te vertroosten. Hij kwam u een maaltijd te bereiden van zoete en zalige vertroosting.

Het is altijd goed, volk des Heeren, in dagen van strijd, druk en droefheid veel de eenzaamheid te zoeken, wat ook in gewone tijden niet verzuimd mag worden. In de eenzaamheid heeft de Heere Elia versterkt, vertroost en onderwezen. Zonder een verborgen omgang met de Heere in de eenzaamheid, is het niet mogelijk sterk te zijn in het openbaar, door een gelovig steunen op de Heere. Het is een goede gewoonte, die opkomt uit een innerlijke beleving, in bange dagen onze benauwdheid en droefheid de Heere te klagen. Voor Elia was het profijtelijk, het vonnis des doods, door de vijand over hem uitgesproken, over te nemen voor Gods aangezicht, wat ons is tot onderwijzing.

Door het geweld van de vijand wordt Gods kind dan tot de Heere gedreven, wat hem tot zegen is. Nu komt de Heere Elia te versterken onder de jeneverboom, om hem, nadat hij een reis van veertig dagen gemaakt heeft door die kracht, te onderwijzen bij de berg Gods Horeb.

Hier onder de jeneverboom mag de man Gods het ervaren "*Gij richt de tafel toe voor mijn aangezicht tegenover mijne tegenpartijders; Gij maakt mijn hoofd vet met olie, mijn beker is overvloeiende*".

Tegenover het vonnis des doods stelt de Heere een maaltijd des levens, een maaltijd waarmede de man Gods verkwikt is naar lichaam en ziel. De Heere denkt aan hem, spreekt tot hem en zorgt voor hem. Bij al de strijd, die u hebt te strijden, kind des Heeren, bij al de verdrietelijkheden die over u worden uitgegoten, geeft de Heere u dat te smaken aan de tafel des Verbonds.

Met deze maaltijd stelt de Heere zich aan de zijde van Zijn vervolgd en bestreden volk, tegenover hun tegenpartijders.

De duivelen, die met Achab, Izébel en Israël zich gesteld hebben tegenover Elia, aanschouwen het, dat de Heere zijn ziel verkwikt. De Heere is aan de spits getreden, Hij laat Zijn volk niet alleen staan.

Als het u bevolen wordt te eten, gebruik te maken van de tafel des Verbonds, die de engel des Verbonds voor u bereid heeft in de woestijn van dit moeitevolle leven, is de gehoorzaamheid van Elia u tot een voorbeeld, die van de maaltijd voor hem bereid op Gods bevel tot tweemaal toe gebruik gemaakt heeft.

De Heere heeft u de maaltijd des Verbonds bereid tot versterking, want de weg zou voor u te veel zijn. Wat de Heere geeft is nooit overbodig, dat hebben wij nodig. De weg, die de Heere met u wil houden, kunt u in uw kracht niet betreden.

Kijk maar eens terug, hebt u de versterkingen, die de Heere gaf, niet nodig gehad? Verzuim het niet, volk des Heeren, gebruik te maken van de tafel des Verbonds in geloofsgehoorzaamheid. Ligt er een onbeweende zonde op uw gemoed, wat u bezwaart, de vrijmoedigheid ontnemt, werk er niet over heen. Smeek de Heere om vernedering des harten en vergeving, opdat u in de weg van bekering gebruik zoudt mogen maken van de tekenen en zegelen der genade.

Elia heeft wel een bezwaard gemoed omtrent de onbekeerlijkheid van Israël, maar tegen dat kwaad heeft hij getuigd. Hij heeft geen onverzoende schuld op zijn consciëntie, hij heeft vlakke tussen den Heere en zijn gemoed.

Hebt u, gelijk Elia, geen moed, geen kracht om verder te gaan in de omstandigheden van het leven, de Heere kan en wil u sterken door de maaltijd des Verbonds, u bereid in de woestijn van dit moeitevolle leven, om de weg te aanvaarden en te bewandelen, naar de berg des Verbonds, om dieper te mogen dringen, door de kracht des geloofs, in de Goddelijke Verbondsgedachten.

Amen.

"Wat maakt gij hier Elia"

1 Kon. 19 : 9c

De man Gods Elia, op de berg Gods Horeb.

- I. de klacht, die hij klaagt
- II. de overname, die hij ontvangt
- III. de opdracht, die hij aanvaardt

Geliefden!

Gesterkt door de Heere, heeft de man Gods Elia in gehoorzaamheid aan de Heere de reis gemaakt naar de berg Gods, Horeb.

Deze berg wordt de berg Gods genaamd in verband met hetgeen God hier gedaan heeft. Hier heeft de Heere het verbond der genade, dat terstond na de val met den mens in het Paradijs opgericht werd, nationaal gesloten.

Gans Israël is door het verbond der genade gesteld in gemeenschap met de God des Verbonds, gelijk al de ranken van de wijnstok gemeenschap hebben aan de wijnstok, ook al dragen de ranken geen vrucht en zullen zij afgehouden worden om in het vuur geworpen te worden.

Bij de berg Gods, Horeb, heeft de Heere tot gans Isrel gezegd: *"Ik ben de Heere uw God, Die u uit Egypteland uit het diensthuis uitgeleid heb"*. Heerlijker woord is niet te bedenken, dan dit onuitputtelijke woord van troost. In het verbond der genade schenkt de Heere zichzelf geheel weg aan de zondaar, opdat Hij zich zou verbinden aan de Heere.

Overmits in alle verbonden twee delen begrepen zijn, zijn die ook besloten in het verbond dat gesloten is met het volk des Verbonds bij de berg Gods, Horeb. In het Verbond, dat de Heere hier sluit met Israël, geeft Hij de heerlijke belofte, voor Zijn volk te zullen zijn, die Hij is, wat Israël verplicht, de Heere te dienen en te vrezen in nieuwigheid des levens. "De Heere wil, dat wij Hem de enige ware God, Vader, Zoon en Heilige Geest, aanhangen, betrouwen en liefhebben van ganser harte, van ganser ziele, van gansen gemoede en met alle krachten, de wereld verlaten, onze oude natuur doden, en in een nieuw godzalig leven wandelen." Onder die eis des Verbonds leeft gans Israël, leven al de leden der gemeente.

Bij de belofte des Verbonds behoort de eis des Verbonds.

Het is niet mogelijk, op de beloften des Verbonds te pleiten zonder de eis des Verbonds te aanvaarden, waartoe wij de hart vernieuwende werkingen van Gods genade van node hebben.

Alles wat wij nodig hebben tot onderhouding van het Verbond in het wandelen op de weg des Verbonds, belooft God in het Verbond.

Bij de uitwendige gemeenschap aan het Verbond, door geboorte op de erf des Verbonds, met het ontvangen van het teken des Verbonds, hebben wij het hart vernieuwende werk des Heiligen Geest noodig, om een inwendige gemeenschap te bekomen aan het Verbond der genade.

Maar desniettemin staat gans Israël onder de eis des Verbonds, al wordt de inwendige gemeenschap aan het Verbond niet gezocht in oprechtheid des harten.

Bij de berg Gods, Horeb, heeft de Heere dat Verbond met Zijn volk gesloten en om nu dieper te dringen in die Verbondsgedachte, die Elia tot uitgangspunt heeft, heeft hij zich begeven naar de berg des Verbonds. Terwijl zijn ziel gezocht wordt door Israël, om hem te doden, is het des Heeren wil dat hij zal leven en daarom is er geen plaats op de wereld waar hij liever is dan bij de berg des Verbonds.

Al heeft de Heere Elia geen opdracht gegeven om te gaan naar de berg des Verbonds, zo heeft hij wel kracht ontvangen van de Heere om die reis te maken. Zonder die lichamelijke en geestelijke verkwikking, had hij die reis naar Horeb niet kunnen maken. Al was de reis naar Horeb in enkele dagen af te leggen, zo heeft de profeet er toch veertig dagen over gedaan, wat in geen geval traagheid te kennen geeft.

Wat de man Gods in die veertig dagen gedaan heeft, is ons niet vermeld. Wel is het ons bekend, dat de man Gods in zijn gang naar de berg des Verbonds Horeb, de God des Verbonds ten doel had, daar Horeb hier de berg Gods genaamd wordt.

Veel, heel veel heeft Elia hier te denken, daar de God des Verbonds hier heeft gesproken, de sluiting des Verbonds heeft hier plaats gehad, de wetten des Verbonds zijn hier gegeven, terwijl het volk des Verbonds hier gelegerd was.

Gekomen aan de berg des Verbonds, vernacht de man, die veracht wordt door zijn volk, in een spelonk. **Gelijk de berg een beeld is van het Verbond, waarin de profeet zijn innerlijke verlustiging heeft, is zijn gaan in een spelonk van de berg des Verbonds, een beeld van de rust die hij zoekt in het Verbond.**

In het geloof leeft Gods kind en knecht dag en nacht uit Gods Verbond, wetende dat daarbuiten geen bestaansgrond, noch levensrecht is voor den mens.

Nog gaat Gods kind wanneer het door het geloof de nacht ingaat, rusten in de spelonk des geloofs. Al de beloften des Verbonds zijn openingen in de berg des Verbonds, om door het geloof te treden in de rust des Verbonds. Waar u ook vernacht, weet, dat u alleen veilig kunt vernachten in de spelonken van de berg des Verbonds.

Zijnde in de diepte der eenzaamheid in de spelonk die hij binnengetreden is, spreekt de Heere tot de man Gods, wordt hij ter verantwoording geroepen, met de vraag: "Wat maakt gij hier Elia?" Daar Elia zonder een Goddelijke openbaring is gegaan naar de berg des Verbonds, kan hij hierover ter verantwoording geroepen worden door de Heere, wat bij de beek Krith en de weduwwrouw van Zarfath niet gekund zou hebben, daar de Heere hem die plaatsen had aangewezen, waarvan hiervan geen sprake is.

Elia, die geheel voor eigen rekening is gegaan, naar de berg des Verbonds, wordt hier ter verantwoording geroepen, wat in geen geval een bestraffing te kennen geeft. Het gaat over de oorzaak van Elia's zijn aan deze plaats, waarvoor hij verantwoording schuldig is als kind en knecht aan de Heere. Deze vraag verschrikt den man Gods niet, het doet hem veeleer weldadig aan, daar hij het de Heere mag vertellen, wat hem drukt en drijft naar deze plaats.

I. de klacht die hij klaagt

Niet altijd kan Gods kind zijn klacht de Heere klagen; onder de jeneverboom is voor Elia de gelegenheid niet geopend. Was de vraag: "Wat maakt gij hier Elia?" hem daar gedaan, hij zou zijn hart ontlast, zijn klacht de Heere geklaagd hebben. Daar kan een zaak liggen, in het hart van Gods kinderen die drukt, waarmee zij niet bij de Heere kunnen komen. Het leed, dat het volk des Verbonds Elia heeft aangedaan, verzwijgt en verdraagt Elia, zolang de Heere geen opening geeft om het Hem te vertellen, maar nu de deur geopend wordt om te vertellen, stort hij zijn hart uit.

Met de woorden: "Ik heb zeer geijverd voor den Heere, den God der heirscharen" zegt Elia wat hij gedaan heeft. Hij heeft geijverd voor de Heere tot behoud van zijn volk. De Heere heeft recht op zijn volk is het waardig door Zijn volk gediend en gevreesd te worden. Het volk mag niet hinken op twee gedachten, mag geen afgoden dienen.

Israël is met de band des Verbond verbonden aan de Heere, het behoort te wandelen op de weg des Verbonds. De eis des Verbonds, die bij de sluiting des Verbonds aanvaard is, behoort ter harte genomen te worden, wat een wandelen met een volkomen hart voor het aangezicht des Heeren tot inhoud heeft.

Alles wat de Heere in het Verbond eist, is te verkrijgen uit genade. De eis des Verbonds is dienende om de beloften des Verbonds aan te grijpen. Door de eis des Verbonds los te laten, worden de beloften des Verbonds niet gewaardeerd.

Naarmate de eis des Verbonds, om in oprechtheid des harten te wandelen voor Gods aangezicht, met beslistheid des harten wordt aanvaard, worden de beloften des Verbonds ons dierbaar met de bede: "Leer mij Heere! Uwen weg; ik zal dan in Uw waarheid wandelen; verenig mijn hart tot de vreze Uws naams".

Elia heeft de eis des Verbonds lief, wat hem biddende doet wandelen op de weg des Verbonds.

Die eis des Verbonds vloeit voort, uit de natuur des Verbonds, dat is het Goddelijk recht, dat de Heere heeft op Zijn volk, wat hem doet ijveren voor des Heeren naam en zaak, met een innerlijk steunen op de beloften des Verbonds door het geloof.

Met het loslaten van de eis des Verbonds vangt het verval van het geestelijk leven aan, wat toeneemt naarmate het hart meer afdwaalt van Gods eis. Zal er weer verandering komen in ons innerlijk leven, weer opbloeien komen in ons geestelijk leven, dan is dat alleen mogelijk door de eis des Verbonds met een volkomen hart te aanvaarden. Hiermede bedoelen wij niet slechts een uiterlijke onderhouding, maar ook een innerlijke onderhouding van het Verbond: Het wandelen met een volkomen hart voor het aangezicht des Heeren, gelijk Elia deed.

Elia heeft geijverd, zeer geijverd voor de Heere, de God der heirscharen, opdat de stammen Israëls, als des Heeren heirscharen de Heere zouden dienen. Het vuur der liefde was brandende in zijn hart, wat hem zeer deed ijveren voor de Heere en de dienst van Baäl deed bestrijden om de dienst des Heeren te herstellen in Israël. Dit heeft Elia niet gezegd, om het te zeggen, maar omdat hij het zeggen moest, daar het hem gevraagd was: "Wat maakt gij hier, Elia?" Het wordt in de eerste plaats gezegd door Elia dat hij heeft geijverd en in de tweede plaats wat zijn ijver heeft uitgewerkt.

"Want de kinderen Israëls hebben Uw Verbond verlaten". Uw verbond verlaten, dat U opgericht hebt met Israël, tot verheerlijking van Uw naam en tot heil van Uw volk. Het Verbond is niet uitgegaan van Israël, maar van de Heere, en in dat opzicht is het een eenzijdig Verbond.

De Heere heeft de weg des Verbonds uitgedacht, de Middelaar des Verbonds gegeven, waarom het in de volle zin des woords een eenzijdig Verbond is. Alles wat Gods bondgenoten nodig hebben tot onderhouding van het Verbond, is een geschenk van de Heere, maar bij de sluiting des Verbonds in de Middelaar des Verbonds waren twee partijen. God heeft in Christus Zich verbonden aan Zijn volk en het volk heeft zich in Christus verbonden aan de Heere. Toen zijn de eisen des Verbonds van ganser harte aanvaard, toen is het de Heere beloofd Hem te zullen dienen, Hem lief te zullen hebben.

Aan dat Verbond heeft Israël zijn bestaan te danken, daardoor heeft het zijn land ontvangen, zijn vrijheid verkregen. Al de zegeningen die Israël heeft genoten in de loop der eeuwen, heeft het ontvangen door het Verbond des Heeren, wat nu verlaten, zo schandelijk verlaten is. Gelijk een vrouw haar wettige man verlaat op een schandelijke wijze, heeft Israël den Heere verlaten.

"De kinderen Israëls hebben Uw verbond verlaten". Dat heeft Israël verlaten om naar eigen wil en zin te leven, te leven naar de wil der heidenen, te leven in de dienst der afgoden. Het Verbond verlaten, waarmede de God des Verbonds in het aangezicht werd geslagen, om heil en heil te verwachten van de afgoden. De beloften des Verbonds werden veracht, de sacramenten des Verbonds ontheiligd, de eis des Verbonds vertreden, de inzettingen des Verbonds verwaarloosd, in een woord, de God des Verbonds werd smaadheid aangedaan, wat het hart van des Heeren kind en knecht krenkt.

Het volk des Verbonds, door de God des Verbonds onderscheiden van de heidenen gaat zich gelijk stellen met de heidenen. De grenslijn van des Heeren genade, getrokken door de Heere, tracht het volk van Israël weer uit te wissen. Het tegenwoordige hinken op twee gedachten is een overgangperiode, daar het volk een volkomen vernietiging van des Heeren Verbond ten doel heeft.

Bij het verlaten van Gods Verbond verbindt het volk zich aan de afgoden, gaat het steunen op dode goden, waarmede het bedrogen zal uitkomen. Met alle steunpunten buiten het steunpunt des Verbonds komen wij om, voor eeuwig om. Als het in ons hart niet is een vertrouwen op de God des Verbonds, een wandelen op de weg des Verbonds dan is het een verlaten van het Verbond.

Het volk, dat het Verbond heeft verlaten, heeft de altaren des Heeren afgebroken. Het wil door het offer des Heeren niet langer zien op het offer van de komenden Zaligmaker. Om door het geloof te zien op het offer van Jezus Christus, moet God in zijn heiligheid en rechtvaardigheid geliefd, het oordeel van zijn wrekende gerechtigheid aanvaard worden. Dat wil Israël niet, waarom de altaren des Heeren geen zin meer hebben, maar als waardeloos goed worden afgebroken.

Het is niet mogelijk, om zonder een boetvaardige ziel in de offerande van Jezus Christus zich te verblijden.

Groot is en steeds groter wordt de oppervlakkigheid van het Christelijk Nederland, omtrent de geestelijke en bevindelijke kennis van het offer, door de Heere Jezus gebracht op het altaar van zijn Goddelijke natuur, waarop Hij zichzelf Gode onstraffelijk heeft geofferd.

Dat altaar wordt afgebroken, door te steunen op gemoedelijkheden, tranen en werkzaamheden, die de mens aangrijpt als gronden voor de eeuwigheid. Afgebroken wordt des Heeren altaar, door verdienen en toepassen van elkander te scheiden. De mens, die het met zijn verbondsbeschouwingen kan stellen, breekt het altaar van Christus af, steunt op zijn eigen kracht, heeft geen volkomen Zaligmaker nodig. Die niet door het geloof ziet, leunt en pleit op de offerande van Jezus Christus, breekt zijn altaar af. Van neutraliteit is hier geen sprake, slechts van voor of tegen. Wij hebben het zo van node, afgebroken te worden in ons zelf, afgebroken te worden tot de fundamenten toe, anders wordt het altaar van Jezus Christus door ons afgebroken.

Smeek de Heere toch om de ontdekkingen des Heiligen Geestes, tot ontgronding en ontdekking om gefundeerd te mogen worden in de offerande des Verbonds, gebracht op Golgotha.

De profeten des Heeren, die getuigden tegen het verlaten van het Verbond en tegen het afbreken van des Heeren altaren, werden gedood. Die profeten stonden Israël in de weg, het waren Gods getrouwe knechten, gezonden om te getuigen tegen het kwaad dat bedreven werd. Met de beslistheid des ongelooft, wil Israël dóórleven in het dienen van de afgoden, waarom de getrouwe gezanten des Heeren wierden aangetast in hun leven.

Het volk wil niet meer vermaand, niet meer gewaarschuwd worden, het wil voortleven naar het goeddunken huns harten. De predikers, die leren, dat de mens zijn leven moet verliezen, om het te behouden, gelijk de Heere Jezus ook predikte, worden door de mens in hun leven aangetast, daar hij zijn leven niet wil verliezen. Als martelaren voor des Heeren naam en zaak zijn de profeten gevallen, die gestreden hebben tot de bloede toe.

Elia is alleen overgebleven. Zeker, hij wist het wel, dat Obadja honderd profeten had verborgen, maar zij hadden hem alleen laten staan; op het vuur des hemels waardoor het offer was ontstoken, had men niet gelet. De oprechten, die zich verborgen hielden, hadden Elia, die alleen stond op de berg Karmel, alleen laten staan, toen hij kwam van de berg, die een historische berg was geworden, door Gods grote daden.

Alleen te staan voor een zaak, die het ganse volk raakt, alleen te staan, terwijl de Heere hem niet alleen had laten staan, was hem des te meer smartelijk. Het kind der reformatie, dat gekomen was tot aan de geboorte, kon niet ter wereld gebracht worden, daar was geen kracht om te baren. Met de man des Verbonds vol gemeenschapszin, die zijn volk niet alleen laat staan, en gaan op de weg der zonde, maar het naloopt tot behoud, wil men niet te doen hebben. Hij wordt gezocht om gedood te worden.

Neen, voor Izébel alleen is Elia niet gevluht, van Izébel spreekt hij niet eens, het volk Israël zoekt hem te doden. De man Gods is ten einde raad, daar alles aangewend was geworden, wat aangewend kon worden tot behoud zijns volks. Nu de Heere hem vraagt, wat hem gedreven heeft naar de diepte der eenzaamheid, krijgt hij gelegenheid, om de Heere zijn klacht te klagen, om de sluier van zijn innerlijk leven weg te nemen, om zijn hart vol smart en droefheid voor het aangezicht des Heeren bloot te leggen.

Het is een verkwikking voor Gods kind wanneer hij gelegenheid krijgt om de Heere zijn nood te klagen, het bedroefde hart voor Hem uit te storten. Zo klaagt Elia het zorgeloze en goddeloze Israël aan bij de Heere, wat hij doet en doen moet, daar de Heere vraagt: "Wat maakt gij hier Elia?" Het is alsof de profeet het verzwegen zou hebben, zo hem niet rechtstreeks door de Heere gevraagd was, wat de oorzaak was van zijn verblijf in de spelonk van de berg des Verbonds.

Doelbewust bevindt de man Gods zich aan deze plaats waar de Heere tot hem spreekt, wat hij nu niet langer kan verbergen. Had de Heere hem weggenomen van onder de jeneverboom waar hij het vonnis des doods, dat over hem was uitgesproken, in oprechtheid des harten heeft aanvaard, dan was deze klacht door hem niet uitgesproken, al vervulde en bezwaarde het zijn hart. Elia mag het de Heere vertellen, waarom hij gegaan is naar de berg des Verbonds.

Daar is onderscheid in, verklaagd te worden bij de Heere door de verklager der broederen, of verklaagd te worden door Gods kinderen en knechten. Job werd door Satan verklaagd, als loondienaar, als een man, die niet de Heere, maar zichzelf ten doel had, terwijl hij wandelde op de weg van heiligmaking. Jozua de hogepriester werd verklaagd vanwege de vuile klederen, waarmede hij bekleed was, om, was het mogelijk, Gods toorn over hem op te wekken. Het zijn bange tijden in het leven van Gods kinderen, verklaagd te worden bij den Heere door de vijand, maar hier werd Israël verklaagd, door een man, die Israël liefheeft, die geijverd heeft tot behoud voor Israël. Het is erg, heel erg, door Gods kinderen en knechten verklaagd te worden bij de Heere.

Wat hier plaats heeft bij de berg Gods, is beeld van hetgeen zal plaats hebben in de eeuwigheid. Hier gewaarschuwd, hier gewezen te zijn op de noodzakelijk en mogelijkheid der waarachtige bekering, door Gods kinderen en knechten, die al degenen, die de roepstemmen des Heeren niet ter harte namen, zullen verklagen bij de Heere. Verklagen, daar de weg des Verbonds niet bewandeld werd, het altaar des Verbonds afgebroken werd, de woorden des Verbonds, door Gods kinderen en knechten gesproken, tot vermaning, veracht werden.

Het is hier reeds een zaak om van te beven, door Gods oprechte kinderen en knechten verklaagd te worden bij de Heere; hoeveel te meer dan in de eeuwigheid. Dit is een zaak, die bekend is, volgens de Apostel, waarom hij vraagt: "Weet gij niet, dat de heiligen de wereld oordelen zullen?"

De heiligen zullen geheel aan de zijde Gods staan, om met de Heere, met de apostelen en heilige engelen de wereld te oordelen.

Wat Elia heeft gedaan in de spelonk van den berg Horeb zal hij versierd met het beeld der volmaaktheid ook, en met nog meer klem doen in de dag des gericht.

Denk er aan, kinderen Gods, dat het de Heere mishaaft als U hier zwiigende gaat over de aarde, niet getuigt tegen de zonden. De Heere wil, dat u hier en in de eeuwigheid geheel zult staan aan Zijn zijde. Wat Elia heeft gedaan in het ijveren voor de Heere, is eeuwigheidswerk, wat hem vrijmoedigheid geeft in het spreken tot de Heere, waarom zijn klacht is overgenomen door de Heere.

II. de overname, die hij ontvangt

Nu neemt de man Gods op de berg des Verbonds de plaats in, door de God des Verbonds hem aangewezen, waar hij het antwoord ontvangt op zijn klacht, dat een oordeel inhoudt voor Israël.

"En ziet, de Heere ging voorbij" met een grote en sterke wind die de bergen deed scheuren, en de steenrotsen deed breken.

Deze grote en sterke wind ging voor de Heere, heen, werd door Hem voortgedreven, maar de Heere was niet in de wind. Terwijl Israël zich losgescheurd heeft van de Heere, heeft Hij Israël nog laten delen in de uitwendige zegeningen des Verbonds, wat zeker beëindigd zal worden.

Gelijk de bergen scheuren, zal de Heere Zich scheuren van Zijn volk, zal het overgegeven worden aan de verstrooiing. Het rijk der tien stammen is door die verstrooiing ondergegaan, gebleven onder het oordeel. Het volk, dat de altaren des Heeren heeft afgebroken, zal gelijk deze steenrotsen gebroken worden in Zijn kracht, met machteloosheid geslagen worden. Gelijk de bergen en steenrotsen scheuren en breken vanwege de storm, die de Heere heeft doen voortkomen, zal het volk dat het Verbond verlaten heeft, de altaren afgebroken heeft, geteisterd worden. De Heere zal zich keren tegen het volk, dat zich gekeerd heeft tegen Hem.

Wij weten, wat het is, door de stormwinden van Gods oordelen getroffen te worden, weggevoerd te worden naar andere landen. Met een stormwind des gericht treft de Heere niet alleen een volk, maar ook gezinnen, en personen, die zich afkeren van de wegen des Heeren. **Door sterfgevallen, huiselijke twisten en huwelijkskwesaties, worden gezinnen gescheurd, huwelijken gebroken. Die God verlaat, heeft smart op smart te vrez. Die stormwinden van Gods ongenoegen zijn op zichzelf al verschrikkelijk, maar wat het allerergste is, is dit, dat de Heere er niet in is.** In het oordeel, dat geheiligd wordt aan het hart, is een zegen, die gemist wordt in de wind, waarin de Heere niet is. **Dan zijn de oordelen tot verharding, gelijk onze ogen dat alle wege aanschouwen.** Zolang het niet is een wederkeren tot de Heere, een terugkeren tot de weg des Verbonds, wordt de Heere in het oordeel niet ontmoet.

Na de wind kwam er een aardbeving, die de aarde op haar fundamenten deed beven. Dan zinkt de grond weg onder de voeten des mensen. Verbond en altaren waren de fundamenten van Israël, een grondslag door God gelegd. Door het verbond te verlaten, de altaren af te breken, moest het volk door een aardbeving getroffen worden Israël heeft zijn bestaansgrond en bestaansrecht verloren, door voort te leven in onbekeerlijkheid des harten, door de Heere te tergen.

Groot is het oordeel van de wind, maar groter dat van de aardbeving. De grondslag van samenleving is in Gods dierbaar Woord, het volk, dat de vaste bodem van Gods getuigenis verlaat, is zelf de oorzaak van de aardbeving, die verwoestingen aanricht. Alles wordt door de mens aangegrepen, om een gezonde samenleving mogelijk te maken, maar de fundamenten door hem gelegd buiten Gods Woord, zullen hem ontvallen als door een aardbeving. En toch gaat de mens weer voort, als hij door een aardbeving getroffen is, weer gaat hij het huis van zijn verwachting bouwen op den zandgrond van menselijke berekening, met verwerping van het Woord des Heeren, waaraan hij zich niet wenst te onderwerpen, om wederom getroffen te worden door een aardbeving.

Alle gronden buiten het offer van Jezus Christus zullen wegzinken, gelijk de aarde wegzinkt met een aardbeving. Israël was wel godsdienstig gebleven, maar de godsdienst was niet gefundeerd in de gerechtigheid van Christus, waarom die gronden moesten wegzinken. Het is voor ons innerlijk leven zo noodzakelijk, ons hart te onderzoeken, onze gronden te beproeven, of de offerande van Jezus Christus de enige grond onzer hope voor de eeuwigheid geworden is, door het geloof.

Wanneer onze gronden wegzinken bij de poorten der eeuwigheid, dan zinken wij weg in de eeuwige duisternis. Hier in dit leven kunnen wij nog in Christus gefundeerd worden, maar dat zal in de eeuwigheid niet meer mogelijk zijn.

Worden wij ontgrond, van al onze droggronden afgebracht, om in Christus gefundeerd te worden, dan is de Heere in de aardbeving, dan is deze gebeurtenis tot zegen van ons innerlijk leven.

Bij Israel was de Heere niet in de aardbeving, de bestaansgronden en rechten zijn onder hen weggezonden, om verstrooid te worden over de aarde en, in onderscheiding van Juda, nooit weer terug te keren.

Het volk, dat verklaagd is bij de Heere, daar het Verbond verlaten, de altaren afgebroken en de profeten door hen gedood ierden, dat dus drieërlei kwaad heeft bedreven, zal met drieërlei oordelen gestraft worden. Door wind, aardbeving en vuur zal Israël getroffen worden. Het volk, dat niet gelet heeft op het vuur van Gods genade, waardoor het offer is ontstoken op de berg Karmel, zal getroffen worden door het vuur van Gods verbolgenheid.

Hier reeds brandt het vuur der hel in het hart dergenen, die voortleven in hun onbekeerlijkheid, daar hun dorst naar verzadiging en bevrediging niet te lessen is. Het vuur van Gods wrake heeft Israël achtervolgd in de verstrooiing, totdat het gekomen is tot bekering, gekomen tot het geloof in de Heere Jezus. Zolang de waarachtige bekering wordt uitgesteld, blijft dat vuur branden, kan het niet geblust worden door het water van Gods genade. De mens is te beklagen, als het vuur van Gods gramschap over hem blijft branden, terwijl het vuur van zijn vijandschap in hem brandt tegen de Heere. Daar brandt op de wereld een vuur van haat en nijd; met steeds meer bitterheid des geestes komen de volkeren en mensen tegenover elkander te staan. Dat vuur heeft een verterende kracht, daar welvaart en nijverheid er door verteerd wordt. Dat vuur brandt daar het vuur van Gods altaren wordt uitgedoofd, door de altaren des Heeren af te breken.

Wanneer het vuur van Gods liefde in Christus niet brandt in onze harten, dan brandt het vuur van haat en vijandschap in onze zielen, tegen de Heere.

Zijnde op de berg des Verbonds, aanschouwt Elia de gerichten Gods, waardoor hij niet werd getroffen, want hij staat door het geloof in de kracht van het Verbond des Heeren. Als de Heere tot hem gesproken heeft door wind, aardbeving en vuur spreekt Hij tot hem door het suizen van een zachte stilte.

Het is alsof hij door het suizen van die zachte stilte genodigd wordt tot zijn God te naderen. *"En het geschiedde, als Elia dat hoorde, dat hij zijn aangezicht bewond met zijn mantel en uitging en stond in den ingang der spelonk"*.

Bewonden met zijn mantel vanwege de majesteit des Heeren, treedt hij de Heere tegemoet. Gelijk de engelen zich bedekken bedekt Elia zich. Neen, die mantel is geen bedekking voor de gloed van Gods heerlijkheid en rechtvaardigheid, die bedekking is alleen in de Middelaar des Verbonds Jezus Christus en die bedekking is hij deelachtig.

Gelijk Mozes zich moest bedekken, toen de heerlijkheid des Heeren op hem lag, daar het volk hem niet kon aanzien, moet Elia zich bedekken, daar hij, zijnde in het lichaam der zonde, de heerlijkheid des Heeren niet kan aanschouwen. Wat hij wel kan verdragen in de hemel, wel kan verdragen op de berg der verheerlijking, kon hij nog niet verdragen op de berg Gods Horeb.

Het ruisen van een zachte stilte deed Gods kind en knecht weldadig aan, daar hij de Heere er in mocht ontmoeten. Hoewel het suizen van een zachte stilte op zich zelf al aangenaam is, is het in bijzondere zin aangenaam als de Heere er in ontmoet mag worden. Het woord suizen, is altijd het beeld van Gods liefde en gunst in het hart van Zijn kinderen. Al stormt het van alle kanten, al rolt de aarde in elkander als een doek, al laait de vlam van haat en vijandschap nog zo hoog op tegen Gods kind, wanneer de Heere met zijn liefde en gunst afdaalt in het hart, dan suist een zachte stilte in het gemoed der oprechten, dan staan zij met Elia in de spelonk van de berg des Verbonds, delen met hem in de uitlatingen van Gods liefde en gunst. Gesterkt in het geloof onder de jeneverboom, staat Elia hier in het geloof voor het aangezicht des Heeren, in de stilte des Verbonds, dat liefelijk suist in zijn ziel.

Deze stilte des Verbonds is door Christus verworven. Hij was van dag tot dag in de storm van Gods toorn, in de aardbeving van des mensen verbolgenheid, daar Hij, als zijnde zonder bestaansgrond en bestaansrecht, veroordeeld werd tot de dood om genageld te worden aan het vloekhout des kruises, terwijl het vuur van Gods gramschap brandde in Zijn ziel, waarom hij moest klagen: "Mijn God! ik roep des daags, maar Gij antwoordt niet; en des nachts, maar ik heb geen stilte".

Voor Hem was er geen stilte in de staat van Zijn vernedering. Storm, aardbeving en vuur omringden Hem en vervulden Hem, wat Hem in de diepste diepte van Zijn lijden droevig en zeer beangst deed worden.

Christus heeft door Zijn borgtochtelijk lijden en sterven de weg gebaad naar het suizen van een zachte stilte, voldaan hebbende aan Gods eisende en wrekende gerechtigheid, stond Hij in de morgen van Zijn opstanding in het suizen van een zachte stilte.

Hoe stil, hoe rustig, hoe vredig moet het toch wel in Zijn ziel, die droevig en zeer beangst geweest was, in de staat van Zijn vernedering, geweest zijn, daar Hij mocht delen in Gods lieve gunst en zalige gemeenschap. Het is door het geloof in die dierbaren Christus, dat Elia in deze Goddelijke stilte des Heeren stem gehoord heeft. Zijn ziel, die bedroefd en bezwaard was vanwege de ongerechtigheid zijns volks, is nu, nu God zijn zaak heeft overgenomen, stil in God.

Deze stilte is een zalige stilte, een stilte, die Gode verheerlijkend is. *"Immers is mijn ziel stil tot God; van Hem is mijn heil"*. In het suizen van die zachte stilte beluistert Elia de liefelijke stem der Goddelijke stilte die tot hem spreekt van vrede. Hoe onrustig 't ook op de wereld is, vanwege de stormwinden der verdrukking, die over ons gaan, vanwege de aardbevingen der wereldse ongestadigheid, die onder ons zijn en vanwege het vuur der vervolging, dat rondom ons brandt, zo is er toch een Goddelijke stilte in ons hart, wanneer wij met Elia door het geloof mogen treden in Gods dadelijke Verbondsgemeenschap.

Die stilte spreekt, zij heeft een Goddelijke spraak, zij spreekt suizend, dat is liefelijk en teder. Die liefelijke sprake der stilte, is de stem der liefde, de stem van Gods eeuwige liefde in Christus.

Heeft Elia dat verstaan, dat gesmaakt in zijn ziel? Waarom vraagt u dat? Zeker, staande in de ingang der spelonk, van de berg des Verbonds, wordt Elia ten tweede male gevraagd: *"Wat maakt gij hier Elia?"* Deze vraag wordt hem gedaan op dezelfde plaats en op dezelfde wijze als de eerste maal. Wat mag daarvan toch wel de oorzaak zijn? Hij heeft zijn zieleklacht toch reeds uitgeklaagd voor de Heere en de Heere heeft zijn klacht immers vaderlijk overgenomen, om zijn twistzaak te twisten? Het is waar, volkomen waar, maar daarmee heeft de zaak, die Elia drukt, nog geen totale oplossing verkregen. Had de Heere Zijn kind en knecht met het antwoord op het eerste klagen over Zijn volk, laten staan, dan was Elia blijven staan op de berg des Verbonds, dan had hij niet verder gekund, daar zijn klacht tweeërlei betekenis heeft: betekenis ten opzichte van Israël, en betekenis ten opzichte van zijn ambtelijk leven als profeet.

Ten opzichte van zijn ambtelijk leven is de zaak gebleven zoals die was: de man Gods heeft geen taak, geen opdracht ontvangen van zijn God al weet hij, dat de Heere dagen tot zijn dagen heeft toegedaan. Wat zijn persoonlijk en ambtelijk leven betreft is er niet de minste verandering gekomen in de zaak, hij weet niet verder te gaan, hij staat voor een totale onmogelijkheid, wat zijn ambtelijk leven betreft, waarom hij zijn klacht zonder de minste wijziging klaagt voor het aangezicht des Heeren.

Hoor maar: *"Ik heb zeer geijverd voor den Heere, den God der heirscharen; want de kinderen Israels hebben Uw Verbond verlaten, Uw altaren afgebroken en Uwe profeten met het zwaard gedood, en ik alleen ben overgebleven en zij zoeken mijn ziel, om die weg te nemen"*. Bij vernieuwing neemt de Heere de klacht van Zijn kind en knecht over. Nu krijgt Elia, wiens werk naar de mens gesproken af was, weer werk van de Heere. Elia moet de stilte der eenzaamheid verlaten met behoud van de stilte des geloofs in zijn God, die suist in zijn ziel, met haar stem, die van vrede spreekt om zijn stem bij vernieuwing tegen Israël te verheffen, wat de Heere hem heeft opgedragen.

III. de opdracht, die hij aanvaardt

Elia wordt van Gods wege weer geplaatst in zijn ambtelijke bediening, daar hij een ambtelijke opdracht ontvangt.

Hazaël moet ten koning gezalfd worden over Syrie, tot een oordeel voor Israël wat ons wijst op de storm die de Heere zal doen komen over het hinkend volk, dat zich in zijn beslissing tegenover Elia met meer beslistheid gesteld heeft tegenover de Heere.

Als een storm zal Hazaël met zijn heidense legerscharen het land van Israël binnenstormen, om Israëls mannen, vrouwen en kinderen dodelijk te treffen. 2 Kon. De tuchtroede wordt Hazaël door de Heere ter hand gesteld, Die hem macht en kracht geeft om het ten uitvoer te brengen. Niets geschiedt bij geval, de leiding van het wereldgebeuren berust geheel in des Heeren hand.

Eerst was Elia Israëls tuchtroede in de grote droogte, die hij heeft afgebeden, opdat het volk zou leren buigen voor de Heere; nu zal Hazaël het zijn.

Het verschil is groot! Elia deed het met liefde, Hazaël met wreedheid. Als het volk niet luistert naar de biddende tuchtroede, wordt het gesteld onder een vloekende tuchtroede. Hazaël behoort tot het ongoedertieren volk, welks barmhartigheden wreed zijn, van wie Israël geen ontferming heeft te verwachten. Het volk, dat voor de Heere niet buigt, zal moeten buigen voor een mens, die hardelijk met hen zal handelen.

Jehu, de zoon van Nimsi, moet gezalfd worden tot koning over Israël, die, gelijk een aardbeving opkomt uit de aarde en beroering teweeg brengt op de aarde, zal opkomen uit het volk van Israël, om volk en vorstenhuis in beroering te brengen.

De zeventig zonen van Achab zullen door hem gedood worden, het huis van Achab, dat het oprechte volk verdrukt heeft, moet uitgeroeid worden. De profeten en priesters van Baäl zullen door hem omgebracht worden. Zijn tempel en altaren zullen afgebroken worden. Als met een aardbeving zal de dienst van Baäl verzinken, zijn dienaren omkomen, maar het volk zal de dienst van Jerobeam blijven dienen, niet wederkeren tot de Heere, om Hem te dienen met een volkomen hart. 2.

Elisa, de zoon van Safat, van Abel-Mehola, moet door Elia gezalfd worden tot profeet in zijn plaats.

Gelijk de Heere het vuur van zijn ijvering heeft doen branden in het hart van Elia, tegen de zonden van Israel, zal Hij dat doen branden in het hart van Elisa. Denk niet, dat het optreden van Elia, nu hij de Heere heeft mogen ontmoeten in het suizen van een zachte stilte, gelijk zal zijn aan het suizen van een zachte stilte. Zijn ambtelijke bediening zal vanaf heden nog meer, dan voorheen staan in het teken van storm, aardbeving en vuur, wat hij aanvaardt met een volkomen hart, hoe hard, hoe smartelijk het ook zal zijn voor Israël, daar de Heere het hem heeft opgedragen.

Maar toch zal de man Gods, al staat zijn optreden in het teken van storm, aardbeving en vuur, in zijn ambtelijke bediening de Heere ontmoeten in 't suizen van een zachte stilte. Het overblijfsel des Heeren zevenduizend in getal, zal hem steun verleenen, door met hem op te trekken in den strijd.

De Heere heeft in Israël nog zevenduizend Israëlieten doen overblijven, die zich niet gebogen hebben voor Baäl, die het beeld van de afgod niet gekust hebben, daar zij bogen in het stof der verootmoediging voor de Heere, het uitgedrukte beeld zijner zelfstandigheid kusten, op wiens komst zij zagen bij het offer, dat gelegd werd op het altaar des Heeren.

Dat is de man Gods, Elia, tot een heerlijke verkwikking. Deze getrouwen in de lande heeft de Heere doen overblijven, hij heeft 't werk der genade verheerlijkt in hun harten. Het is een overblijfsel in tweeërlei opzicht. De Heere heeft temidden van de vervolgingen hen bewaard voor het zwaard, dat anderen trof. Had het afgodische Israël gekund, dan waren deze zevenduizend getrouwen ook uitgeroeid.

Hoe zij bewaard gebleven zijn wordt niet vermeld, het feit dat zij bewaard gebleven zijn, is reeds een bewijs van Gods bijzondere zorg over Zijn volk. Maar toch is het feit, dat zij bewaard gebleven zijn niet het grootste wonder. Het is veel groter wonder, dat zij de Heere dienen met een volkomen hart, dat zij geestelijk leven, dan dat zij het natuurlijk leven behielden. Het is een overblijfsel dat overgebleven is naar de verkiezing der genade, die verheerlijkt is in bet hart. Met klaarheid aanschouwen wij in deze mensen Gods verkiezende liefde in Christus. Hij, die Zijn kerk heeft geplant op de aarde, houdt haar ook in stand. Gelijk er een overblijfsel was naar de verkiezing der genade in de dagen van Elia, spreekt Paulus daarvan ook in zijn dagen. *"Alzo is er dan ook in dezen tegenwoordigen tijd een overblijfsel geworden naar de verkiezing der genade"*.

Het gaat hier niet alleen om de verheerlijking maar ook om de beleving van Gods verkiezende liefde in Christus. Het is de keus van deze mensen om de Heere te dienen, in Zijn wegen te wandelen. Uit de praktijk van hun leven schittert Gods verkiezende liefde ons tegen. Door de verheerlijking van Gods verkiezende liefde, wordt het werk der genade aangevangen in hart des zondaars. In het uurtje der minne wordt het hart omstremgelt met het meetsnoer van Gods verkiezende liefde in Christus om den zondaar op te trekken uit het verderf, waarin hij zich bevindt. Gelijk de Israëlieten in het geloof door de verheerlijking van Gods verkiezende liefde, getrokken werden tot het altaar, om op Christus te zien, trekt de Heere Zijn volk tot op de dag van heden tot Christus, om Hem aan te kleven.

Deze verkiezing, zegt Paulus, is uit genade en niet uit de werken, zij sluit alle verdienstelijkheid der werken uit. Zonder inzicht van des mensen waardigheid, verheerlijkt de Heere die genade, tot verheerlijking van Zijn grote naam.

Hoe langer Gods kind op den weg is onder de bearbeiding des Heiligen Geestes, hoe dieper hij krijgt te blikken in het volheerlijke werk van Gods genade, waarin zijn verkiezende liefde met verwondering aanschouwt wordt. In de oefeningen van het leven schrijft Gods kind alles aan de Heere toe, het werk der genade is uit Hem, door Hem en tot Hem, alle roem is uitgesloten.

De overgeblevenen zijn in de tweede plaats een overblijfsel van het oude Verbondsvolk, dat de Heere heeft gebracht in het beloofde land. Het behoort niet slechts tot het natuurlijk, maar ook tot het geestelijk zaad van vader Abraham. Die kerk plant zich voort door de verheerlijking van Gods verkiezende liefde in Christus.

Gelijk een geslacht door geboorte zijn voortplanting bekomt in het natuurlijk leven, **bekomt Gods kerk, het geslacht dat de Heere vreest, zijn voortplanting, door wedergeboorte. De kerk die boven is, en juicht voor Gods troon, is de geestelijke moeder van de kerk die op aarde is.**

Dat geestelijk zaad kan wel dun, heel dun worden, maar zal nooit geheel uitgeroeid worden, daar is en daar blijft een overblijfsel tot op de jongste dag.

In de oefeningen des geloofs is de kerk als een geestelijke moeder in arbeid om geestelijke zonen en dochteren te baren. De verheerlijking van Gods verkiezende liefde staat in verband met de worsteling van het levende volk aan de troon van Gods genade. In de oefeningen van het leven smeken zij om de lieve werkingen des Heiligen Geestes tot uitbreiding van Gods koninkrijk. Zij verheugen er zich in, wanneer van Sion gezegd wordt: "Die en die is daarin geboren". Geboren door de verheerlijking van Gods verkiezende liefde in Christus. Over dat overblijfsel gaat Gods bijzondere zorg, Zijn wakend oog bij dagen en bij nachten.

Het volk waarvan de Heere spreekt is geteld, geteld door Hem, die hun harten kent en nieren proeft. Niet, die er zich zelf bijtelt, maar die er door den Heere bij geteld wordt, behoort tot het getelde volk, al kunnen zij er zich zelf niet bij tellen. Er bij geteld te mogen worden door de Heere, dat is het wat het bedrukte volk van node heeft.

Hoe graag zij ook tot dat getelde volk zouden willen behoren, zij kunnen er zich maar niet bij tellen. Daar is wel wat gebeurd, het leven der genade is hen niet vreemd, wanneer de eigenschappen van het leven worden verklaard, dan is dat wel tot bevestiging van hun innerlijk leven, maar dat zij tot dat getelde en van eeuwigheid gekende volk behoren, durven zij niet te zeggen.

Tellen staat in verband met rekenen. Wanneer de rekening niet in orde is, heeft men verkeerd geteld. Daar is afgeteld wat niet afgeteld moest worden, niet bijgeteld wat er wel bijgeteld moest worden.

Wanneer zij hun geestelijke werkzaamheden, genietingen, oefeningen en uitredingen optellen, kunnen zij al heel wat vertellen, maar wanneer zij de schuld die openstaat, de zwakheden en gebreken, er tegenover stellen, van het bezit aftrekken, staan zij voor een onnoemlijk tekort: de schuld is veel groter dan het bezit.

Daar is een grote fout gemaakt, die schuld moet niet van uw genadebezit afgetrokken worden, maar de gerechtigheid van Christus moet bijgeteld worden en dat kunnen zij niet, waarom zij de rekening niet in orde kunnen krijgen.

De toerekening van Christus' gerechtigheid in het bewustzijn des geloofs, dat is het wat deze bedrukten nodig hebben. Het is een zegen, dat deze bedrukten er zich niet bij kunnen tellen, al is het hen een oorzaak van smart. Steeds meer moeten wij onze schuldenlast, onze ellendigheid leren kennen, het moet een gans verloren zaak worden, om de toerekening van de borggerechtigheid, die Christus heeft aangebracht, deelachtig te worden in de oefeningen des geloofs.

Dat maakt deze Koning in orde, dan behoeven wij niet meer te tellen, dan telt de Heere er ons bij, dan doet Hij ons de naam van Sions kinderen dragen. **Door het getuigenis des Heiligen Geestes in het hart, mogen Gods kinderen de zekerheid der zaligheid smaken**, dat doet hen buigen in verwondering en aanbidding voor het aangezicht des Heeren, den Heere kussen met de uitroep: "*Ik zal U hartelijk liefhebben, Heere, mijne sterkte!*"

Nu staat Elia niet meer alleen, daar de Heere hem een leger van zeventuizend geloofshelden ter zijde gesteld heeft, die uit hun schuilhoeken te voorschijn zullen komen. In deze openbaring suist de zachte stilte, dit is de man Gods lieflijk en dierbaar. De ontmoeting van dit volk in de Heere is altijd gelijk aan het suizen van een zachte stilte, in het hart van dit volk suist de zachte stilte van Gods lieve gunst en gemeenschap in de oefeningen des geloofs.

Zo heeft de Heere al de klachten van zijn kind en knecht overgenomen, al de vragen van Elia's hart beantwoord. Nu kan de man, die niet verder meer kon, weer verder, om de opdracht die hij heeft aanvaard te volbrengen.

Toepassing

Weten wij wat het is onze nood de Heere te klagen, Hem onze wegen te vertellen?

Zonder enige schroom heeft Elia zijn hart en leven blootgelegd voor het aangezicht des Heeren. Zouden wij dat kunnen doen en durven doen?

IJveren wij voor de Heere, de God der heirscharen?

Om dat te zeggen, moet dat de werkelijkheid voor ons leven zijn.

IJver, ja ijver kan wel de grondtoon van ons leven zijn, maar is het een ijveren voor de Heere tot behoud en zaligheid van onze medereizigers naar de eeuwigheid?

Het is goed, dat wij ijveren voor de dingen van de tijd, wij moeten onze arbeid zo getrouw en gewillig doen als de Engelen in de hemel, maar dat is het niet waarover het hier gaat, hier gaat het over een ijveren voor 's Heeren naam en zaak in het geloof. Elia's ijveren is zeer onderscheiden van Jehu's ijver die het deed in eigen gerechtigheid, die er zich op kwam te verheffen en sprak: "*Zie mijn ijver aan voor de Heere*". Dat deed Elia niet, hij heeft het niet gezegd in verheffing des harten, hij zou het niet eens gezegd hebben, als de Heere hem niet verschenen was met de vraag: "*Wat maakt gij hier Elia?*" Elia's ijver is de grond van Elia's klacht. Als de man Gods niet geijverd had voor de Heere, dan was hij in zijn zijn aan de berg Gods te veroordelen geweest, dan had hij over het volk des Verbonds niet kunnen klagen.

Elia's klacht zou ongegrond geweest zijn, zo hij niet geijverd had voor de Heere tot behoud van Zijn volk.

Hierom was de man Gods verplicht, toen de Heere hem ter verantwoording riep, het te betuigen dat hij geijverd had voor des Heeren naam en zaak, om het volk terug te brengen tot de weg des Verbonds.

Als vanzelf rijst de vraag: Zijn wij ijverig in de dingen der eeuwigheid?

IJverig tot behoud van onze onsterfelijke zielen, tot behoud van ons gezin, tot behoud van medemensen? Wat ontbreekt die ijver, wat zitten Gods kinderen en knechten veelal in dode lijdelijkheid ter neer, daar zij meer leven bij het besluit, dan bij het bevel.

Wie onzer moet zich daarover niet veroordelen voor het aangezicht des Heeren? **Wij denken en spreken zo negatief. Wij zijn zo eenzijdig gereformeerd. De mens kan zich niet bekeren, de Heere moet de mens bekeren, de mens kan niet geloven, de Heere moet hem het geloof schenken, het is toch een gave Gods.** Niemand, die de waarheid liefheeft, zal dat tegen spreken, **maar Elia predikt positief, hij predikte de eis des Verbonds, weder te keren tot de Heere, om te wandelen in Zijn wegen.**

En als het volk des Verbonds dat niet deed, dan klaagt hij dat volk aan bij de Heere. Het is waar, volkomen waar, dat wij er niet komen met de eis des Verbonds, maar hoe bekeert God een mens?

Komt de Heere de mens in de waarachtige bekering niet te stellen onder de eis des Verbonds, wordt de eis van Zijn heilige wet hem niet voor ogen gesteld?

Wel nu, zo deed Elia ook in zijn prediking. **Het geredeneer over het niet kunnen is een eenzijdig geredeneer, wat ons steeds dieper in zorgeloosheid doet wegzinken. Staande onder de eis des Verbonds, wordt het niet kunnen ons tot smart, dan wordt er een roepen uit geboren tot de Heere, te moeten en niet te kunnen, dat is de volle waarheid, dat leert Gods woord ons.**

Naarmate wij in het geloof de eis des Verbonds liefhebben, wordt het een ijveren voor Gods Naam en zaak. Zeker, Elia is met zijn ijveren voor de Heere vast gelopen. Hij heeft het tot aan het uiterste toe beproefd, geijverd totdat het volk hem wilde doden, hij heeft naar de mens gesproken niets onbeproefd gelaten. Maar wat heeft hij met dat alles bereikt? Immers niets, het is eer erger geworden, dan beter.

Bereikt? Omdat hij alles gedaan had, wat hij doen kon, kon hij zijn zaak aan de Heere overdragen. Inderdaad, Elia kwam met de eis des Verbonds voor een totale onmogelijkheid te staan, maar dat komt men met de eis des Verbonds altijd, daartoe is de eis des Verbonds ook dienende.

Nu Elia gedaan heeft, wat hij door de genade Gods vermocht te doen, neemt de Heere zijn zaak over, komt er een keerpunt in het leven van Israël. Met zwaardere slagen zal het afgodische volk geslagen worden, de altaren en tempel van Baäl zullen afgebroken worden, het volk, dat vervolgd werd, zal weer vrij de Heere kunnen dienen naar de eis des Verbonds. Elia gaat nu het tweede tijdperk van zijn ambtelijke bediening in, wat onafscheidelijk verbonden is aan het eerste. In het tweede heeft de Heere het werk van het eerste bekroond.

Bedenk het wel, door de eis des Verbonds los te laten, zinken wij steeds dieper weg in zorgeloosheid, wat het ergste is, dat we kunnen bedenken, daar het de kortste weg is naar het verderf.

Wordt u in uw innerlijk leven geteisterd door een storm, aardbeving of vuur?

Het kan noodzakelijk en profijtelijk zijn. De Heere heeft die drie gerichten willen gebruiken om zijn volk te zuiveren van de afgoden, wat Gods oprechte kinderen ten goede kwam. Het gaat soms wel door de diepte, maar dat kan noodzakelijk zijn. Wordt het oordeel door u aanvaard, komt het hart er door in vernedering, dan wordt de Heere ontmoet in het suizen van een zachte stilte, dan is het tot heil en zaligheid.

Maar, die voortgaat in zijn onbekeerlijkheid, zal voor altoos weggestormd worden voor het aangezicht des Heeren, al zijn droggronden zullen hem ontvallen, om voor eeuwig te verzinken in het vuur der hel. Let er toch op, mijn onbekeerde medereizigers naar de eeuwigheid, eer het voor eeuwig te laat is.

Niemand kan buiten Christus voor God bestaan; wat Elia staande op de berg des Verbonds aanschouwd heeft, zal zeker het deel der goddelozen zijn.

God zal het zijn kinderen laten aanschouwen vanuit de eeuwige heerlijkheid, gelijk Abraham het aanschouwd heeft, wat het deel is der goddelozen in de hel, om het vanuit de hel te laten zien wat het deel is der gezaligden, gelijk de rijke man dat aanschouwd heeft.

Groot is het geluk van Gods kinderen, die wandelen op de weg des Verbonds, daar zij de Heere mogen ontmoeten in het suizen van een zachte stilte.

Die dat volk vervolgt, zal door dat volk verklaagd worden bij de Heere die het voor Zijn gunstgenoten opneemt. Wie zijn volk aanraakt, raakt zijn oogappel aan. Waardeer Gods kinderen, want zij bidden om uw bekering, zij wijzen u de weg der zaligheid, zij zijn bereid met u te spreken over de dingen der eeuwigheid, tot onderwijzing.

Volk des Heeren, groot is uw verantwoordelijkheid tegenover de mens, die niet wil weten van de wegen des Heeren. Laat hem toch niet ongewaarschuwd voortleven, heb medelijden met hem.

Stel alles in het werk wat in het werk gesteld kan worden tot zijn behoud, ijvert toch met een heilige ijver aan het heil van zijn onsterfelijke ziel, om vrij te mogen staan voor het aangezicht des Heeren, als u ter verantwoording zult geroepen worden, gelijk Elia.

De tijd is kort, de eeuwigheid oneindig, de waarde van een onsterfelijke ziel is groter dan die van de gehele wereld. In het geloof kennen wij iets van die waarde wat het hart vervult met ijver om werkzaam te mogen zijn tot behoud van anderen.

Wij mogen wel wenen over onze lusteloosheid, onze harten met een biddend opzien tot de Heere opwekken tot een heilig ijveren voor de Heere, tot uitbreiding van Zijn koninkrijk. Wordt u daarin tegengestaan, dan moogt u de Heere uw klacht klagen en Hij zal uw twist twisten.

Die bekommerd is over het gemis van de Heere, over de schuld, die open staat, en nog niet weet, tot dat getelde volk te behoren, heeft het van node onder de bearbeiding des Geestes, dieper te buigen in het stof der verootmoediging, met verlies van eigengerechtigheid, opdat de gerechtigheid van Christus u toegerekend zou kunnen worden in de oefeningen des geloofs.

Alleen in die weg is het mogelijk met bewustzijn voor uzelf erbij geteld te worden door de Heere.

Dan zal het u tot verwondering zijn, tot dat gezegende overblijfsel te mogen behoren naar de verkiezing van Gods genade. Dat doet Gods kinderen roemen in de Heere, want Hij heeft het gewerkt. Het is door Zijne genade, dat ik niet ben meegevoerd en weggevoerd dooi de storm van de tijd.

De Heere heeft in ontferming op mij neergezien, is mij te sterk geworden, heeft mij overmocht. Had Hij zijn hand van mij afgetrokken, dan was ik in mijn onbekeerlijkheid omgekomen, in mijn vijandschap weggezonden. De eeuwigheid zal nodig zijn om de Heere te prijzen voor Zijn grote goedertierenheid.

Loopt U vast op deze wereld, wordt het van alle kanten onmogelijk gemaakt, neem dan met Elia de toevlucht tot de eenzaamheid, om het oordeel dat over u werd uitgesproken te aanvaarden, gelijk Elia dat aanvaard heeft voor het aangezicht des Heeren.

Dan zal de Heere u onderwijzen en sterken in de weg, die u hebt te gaan. Ga, wanneer het aan u wordt overgelaten om te kiezen, naar de berg des Verbonds, om altijd weer dieper te mogen treden in de berg des Verbonds, door de spelonk der beloften. Daar heeft Elia mogen rusten in de Heere, daar heeft hij de Heere mogen ontmoeten in het suizen van een zachte stilte.

De geestelijke en bevindelijke kennis van het Verbond, dat gegrond ligt in deszelfs Middelaar Jezus Christus, is hier altijd vatbaar voor vermeerdering.

De stilte des Verbonds suist in die gelovige Verbondsgemeenschap met de Heere, in uw ziel.

De stilte suist, zij spreekt van Gods onveranderlijke Verbondstrouw. Nooit zal Elia deze spelonk vergeten in de berg des Verbonds, maar daar zijn voor u, kinderen Gods, ook spelonken in de berg des Verbonds, waarin u de Heere mocht ontmoeten, waar uw ziel bij vernieuwing mocht komen in onderhandeling met den Heere onder het suizen van een zachte stilte, die uw ziel stil, zalig stil deed zijn tot God.

Amen.

"Doch het Woord des Heeren geschiedde tot Elia, den Tisbiet"

1 Kon. 21 : 17

Elia's bloedprediking.

- I. het bloed van Naboth**
- II. het bloed van Achab**
- III. het bloed van Izebel**

Geliefden!

Wij lezen: *"Doch het Woord des Heeren geschiedde tot Elia"*.

Elia predikt het Woord des Heeren, niet meer en niet minder. Het Woord des Heeren predikt hij tot vertroosting voor oprechten, denk maar aan de weduwwrouw van Zarfath, tot verschrikking van de goddelozen, wat hij gedaan heeft aan het hof van Achab. Vloek en zegen, dood en leven heeft Elia gepredikt. Dat is het wat Gods getrouwe knechten moeten prediken en willen prediken om vrij te zijn van het bloed der hoorders.

Door het levende Woord wil het oprechte volk onderwezen worden in de weg des Heeren. In die prediking leefde Elia het leven der afhankelijkheid. Als de Heere gesproken had tot hem, dan pas sprak hij tot het volk. Om een boodschap over te brengen, moest hij eerst een boodschap ontvangen van Zijn Zender.

Niet alle boodschappers hebben een boodschap van den Heere. De valse profeten, die door Achab aangesteld waren tot zijn hofpredikers, deden wel alsof de boodschap die zij den koning brachten, van de Heere was, om den vorst te behagen, terwijl het een misleidende en bedriegelijke prediking was.

Oprechte hofpredikers begeerde Achab niet, hij wilde liever bedrogen worden, door hofpredikers, die hijzelf aanstelde dan eerlijk behandeld te worden door hofpredikers, die de Heere zond, gelijk Elia gezonden werd met een boodschap van de Heere.

Daar zijn ook boodschappers, die geen boodschap van de Heere ontvangen hebben; het zijn geen echte boodschappers, zij zijn gelijk aan Ahimaaz, die zeide, dat hij wel een groot rumoer had gezien, maar die niet vertelde wat er gebeurd was. De man had geen boodschap ontvangen en toch wilde hij boodschapper zijn. Voor de prediker is het een eerste vereischte een boodschap van de Heere te ontvangen, want de gemeente des Heeren kan niet leven bij de boodschapper maar bij de boodschap, die in den Naam des Heeren gebracht word. Zal het wel zijn dan heeft hij dat van dag tot dag van node.

Bij het licht des Geestes moet het Woord des Heeren hem geopend worden, op het hart gebonden worden, om het als een boodschap van Godswege over te brengen aan de gemeente. Gelijk Cuschi, in onderscheiding van Ahimaaz een boodschap had ontvangen en die overgebracht heeft aan David. Hoe smartelijk het ook was voor de koning, hebben Gods oprechte knechten een boodschap voor de gemeente des Heeren. Het gaat bij die boodschappers niet om het boden-loon, maar om het heil der gemeente.

De boodschapper, die geen bekwame boodschap had, heeft David op zij gezet, al werd de persoon, die zich dat recht had aangematigd, door hem een goed man genoemd.

Elia, de man Gods, heeft bij vernieuwing een boodschap van de Heere ontvangen voor Achab. Elia is in de volle zin des Woords hofprediker, aangesteld vanuit het hof des hemels, al wordt hij aan het hof van Achab niet begeerd. Met de woorden: *"Hebt gij mij gevonden, o mijn vijand?"* wordt Achabs hofprediker begroet. *"Ik heb U gevonden"*, zegt Elia, *"Overmits gij uzelfen verkocht hebt om te doen, dat kwaad is in de ogen des Heeren"*.

Verkocht om kwaad te doen, zo is het en zo was het, nooit anders. Het is van kwaad tot erger gegaan, de maat der ongerechtigheid is vol geworden. Achab heeft zichzelf, voorzover hij nog te beschikken had over zichzelf, verkocht, geheel verkocht aan zijn vrouw, om kwaad te doen, zodat zij nu geheel met hem handelt naar haar boos goeddunken. Achab is gelijk aan iemand, die van tijd tot tijd, stuk voor stuk, zijn bezittingen verkoopt, om zijn schulden te delgen en eindelijk niets meer over heeft om daarna geheel onder te gaan in schande en schuld. De laatste bezittingen die Achab verkocht, om daarna geheel onder te gaan in schand en schuld, bestaan nog.

Het waren inderdaad twee kapitale bezittingen. Bezittingen, die hij niet door noeste vlijt, maar door erflijng verkregen had. Een oud spreekwoord en een goede naam waren zijn twee laatste bezittingen, die hij verkocht heeft, om zijn doel te bereiken. Een oud spreekwoord, dat altijd nieuw is, zo het dient tot lijfspreuk, heeft meer waarde, dan een wandelstok van goud en Salomo zegt, dat een goede naam beter is, dan goede olie en goede olie was een kostbaar bezit.

Met het oude spreekwoord: *"Die zich aangordt, beroeme zich niet als die zich losmaakt"* heeft Achab het leger van Benhadad, de koning van Syrie verslagen. Had hij die spreuk tot lijfspreuk behouden, dan had hij zichzelf nooit geheel verkocht om kwaad te doen. De goede naam, die het huis van Achab nog had behouden ondanks al de gruwelstukken, die het bedreven had, bestond hierin: *"Wij hebben gehoord dat de koningen van het Huis Israels goedertierene koningen zijn"*. En zie, de knechten van Benhadad kwamen met zakken om hun lendenen, met koorden om hun hoofden, tot Achab.

Naam en spreekwoord, die hij als zijn laatste bezittingen, geheel van de hand gedaan heeft, om geheel onder te gaan in schand en schuld, waren oude erfgoederen, die in de grond der zaak afkomstig waren van Juda's Godvrezende koningen, die in afhankelijkheid des harten leefden bij Gods goedertierenheid, waarom zij ook goedertieren bevonden werden jegens anderen.

Deze goederen zijn behouden gebleven, daar zij zijn overgegaan in handen van Davids grote Zoon bij Zijn komst in het vlees, die in 'n biddende en knechtelijke afhankelijkheid van de Vader Zijn strijd heeft gestreden, een eeuwige overwinning heeft behaald, om allen, die in ware boetvaardigheid, met zakken om hun lendenen, met koorden om hun hoofden, met de bekentenis, dat zij den dood, den eeuwige dood waardig zijn, tot Hem komen te laten delen in zijn grote goedertierenheid.

Kom bedroefden, kom bedrukten, gij, die met het vonnis des doods in uw hart over de aarde gaat, gij, die vlucht van kamer in kamer, daar u het oordeel des doods niet weet te ontvlieden, kom tot onze Koning, die ons van Israëls God is gegeven, ik zal u laten delen in Zijn goedertierenheid. Zijn goedertierenheden zijn geweldig, al hebt u de dood duizendmaal verdiend, dan nog zal Hij u Zijn goedertierenheid bewijzen, als gij boetvaardig tot Hem komt. Die goedertierenheid heeft Hij verdiend voor dood- en vloekwaardige zondaren, daar Hij als Borg, zichzelf alle blijken van goedertierenheid heeft ontzegd, om u in Zijn goedertierenheid te laten delen.

Het is de natuur van het genadeleven, in het hart der vromen, om in afhankelijkheid van de Heere, met de lijfspreuk: "Die zich aangordt, beroeme zich niet als die zich losmaakt" de strijd des Heeren te strijden.

In onderscheiding van het ongoedertieren volk, dat verklaagd wordt bij de Heere, wensen zij, wandelende op het voetspoor van Gods goedertierenheid, goedertierenheid te bewijzen aan ellendigen.

Wat u ook doet, volk des Heeren, doe nooit deze oude lijfspreuk en goede naam, die u als erfgoed van de Grote Koning Israëls hebt ontvangen van de hand, want allen die dat doen, gaan met Achab onder in het kwaad der ongerechtigheid om de straf der ongerechtigheid eeuwig te dragen.

Nadat Achab zijn laatste bezittingen van de hand gedaan heeft, heeft hij zichzelf verkocht om kwaad te doen, zichzelf geheel overgegeven aan de goddeloosheid, en zie, nu staat Elia, de bloedprediker, voor hem, die hij wel zijn vijand noemt, maar die toch altijd zijn geestelijke, zedelijke en eeuwige belangen behartigd heeft, als een getrouwe hofprediker, door God aangesteld.

Elia's bloedprediking.

I. het bloed van Naboth

Van afhankelijkheid en goedertierenheid is bij Achab nu geen spoor meer te vinden, hij moet ten koste van alles de wijngaard van Naboth hebben. Verkopen, dat wil Naboth niet.

Dat hij dat niet wil doen, houdt niet een koppig steunen in op zijn burgerlijk recht, maar vloeit voort uit een ootmoedig buigen onder het Goddelijk recht. De Heere, de God des Verbonds, heeft recht op zijn wijngaard.

Al wil Achab een wijngaard geven, beter dan die van Naboth, of, zo het goed is in zijn ogen geld, geld gelijk aan deszelfs waarde, het is hem onmogelijk, aan des Konings verzoek te voldoen. *"Dat late de Heere verre van mij zijn, dat ik u de erve mijner vaderen geven zou"* zegt Naboth.

In deze wijngaard van Naboth zit een schat, het verkopen van die wijngaard, houdt voor Naboth het verkopen van zijn eeuwige zaligheid in. De Koning kan net zoveel loven en bieden als hij wil, maar verkopen doet hij de wijngaard nooit. Dat wil de Heere niet, *"want het land is Mij"* zegt de Heere.

Deze wijngaard is Gods wijngaard. In deze wijngaard heeft de Heere een schat van edele Godsgedachten gelegd, waarvan de waarde niet is uit te spreken. Gods verkiezende liefde in Christus is de schat, door God gelegd in deze wijngaard, dat weet Naboth en daarom verkoopt hij de wijngaard niet, voor de hele wereld niet, de Koning kan doen wat hij wil.

Taxeert u de wijngaard niet te hoog, Naboth? Te hoog? Deze wijngaard is door beëdigde taxateurs, door alle eeuwen heen, op deze waarde getaxeerd. Het was niet een gril van Naboth, het was hem bekend, dat het verkopen van de wijngaard, het verkopen van zijn zaligheid inhield. Gods getrouwe en beëdigde taxateurs hebben de wijngaard op deze waarde geschat. En waarom? Wij willen het u zeggen.

Toen Israël, het volk des Verbonds, kwam in het beloofde land, moest het land niet alleen stamsgewijze verdeeld worden, maar stamsgewijze verdeeld zijnde, moest de man met het meetsnoer het land meten. Gemeten zijnde, werd door het lot de wettige eigenaar aangewezen, die, wanneer hij het land in het geloof ontving, met erkentelijkheid tegenover den Heere uitriep: "De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen, ja een schone erfenis is mij geworden".

Weleer waren wij steenbakkersknecht, slaven van Farao in Egypte, daarna zwervers in de woestijn en nu landeigenaars. **Het door God aan vader Abraham beloofde land is ons geschonken. De Heere is een waarmaker van Zijn Woord, Vervuller van Zijn beloften! Hierom mocht de wijngaard niet verkocht worden; het was erfgoed.**

Door deze geschiedenis, als beeld van geestelijke zaken, kwam de Heere Zijn volk op te leiden tot Zijn verkiezende liefde in Christus, waarvan zo heerlijk gezongen wordt in de 16en Psalm. **Als Christus zijn uitverkoren volk ontvangt van de Vader, dan verheugt Hij zich over dat Goddelijk geschenk, dan prijst Hij de Vader, zeggende: "De snoeren zijn mij in lieflijke plaatsen gevallen, ja een schone erfenis is mij geworden"** Psalm 16.

Hoe is het mogelijk, hoe kan Christus die erfenis schoon vinden?

Zeker, want Hij ontvangt haar als loon op Zijn arbeid, Hij heeft de zaligheid voor Zijn volk verdiend. **Elke zondaar, die Hij van de Vader ontvangt in de weg van waarachtige bekering, doet Zijn borglijden hoger stijgen in waarde.** Wanneer dat volk Hem niet gegeven werd, zou Zijn borglijden waardeloos zijn, daar Hij de zaligheid verdiend heeft voor verloren zondaren. Schoon zijn die verloren zondaren in Zijn ogen, daar de Vader ze Hem geeft, waarin Hij de onmetelijke liefde des Vaders aanschouwt en prijst.

Zie, dat is de schat van Gods gedachten, in de wijngaard van Naboth verborgen, waarom hij hem niet verkopen wil. De man, die zijn wijngaard verkocht, kwam de Godsgedachten, Gods verkiezende liefde in Christus, te verachten tot zijn eigen verderf. Naboth weet het, Naboth weet wat hij doet, hij handelt welbewust, het gaat om de geestelijke en eeuwige erfenis. Gelijk Christus erfgenaam is van Zijn volk, is het volk erfgenaam van Christus, en dat weet Naboth. Christus is dus niet alleen erfgenaam, maar ook erflater. O, welk een schat van Gods gedachten zit er in de wijngaard verborgen. **Naboth zou nooit erfgenaam geworden zijn van deze wijngaard, zo de hemelse Naboth geen erfgenaam was geweest van de geestelijke wijngaard.** Neen, Naboth weet het wel, hij heeft zijn wijngaard echt niet te hoog getaxeerd.

Maar wat nu, nu Naboth geen afstand wil doen van zijn wijngaard? Want de Koning trekt het zichzelf niet weinig aan, hij is gemelijk en toornig, eet geen brood, maar gaat van verveling naar bed, waar hij zijn aangezicht keert naar de wand. Het is niet de eerste keer dat de koning gemelijk en toornig is, dat was hij voor die ook wel, zoals we in 't vorige hoofdstuk kunnen zien, maar dat had een andere oorzaak.

De profeet, die de Koning stond op te wachten bij zijn thuiskomst van de strijd met de Sy-riërs, toen hij Benhadad had laten leven, heeft hem het oordeel aan gezegd in des Heeren naam: "Zo zegt de Heere: *Omdat gij den man, dien ik verbannen heb, uit de hand heb laten gaan, zo zal uw ziel in de plaats zijner ziel zijn en uw volk in de plaats van zijn volk*". Gelukkig laten de profeten Elia niet langer alleen staan, zij zijn uit hun schuilplaatsen te voorschijn gekomen en strijden met de man Gods, de strijd des Geloofs.

Maar de Koning was vanwege de harde boodschap gemelijk en toornig en nu is hij het weer, het kan best een chronisch geval zijn of worden. "Neen, in geen geval moet het chronisch worden, daar zal ik wel voor zorgen" zegt Izébel, staande aan het bed des Konings. "Wat is dit, dat uw geest dus gemelijk en toornig is en dat gij geen brood eet?" vraagt de goddeloze vorstin haar man. "Omdat ik tot Naboth, den Jizreëliet, gesproken en hem gezegd heb: Geef mij uw wijngaard om geld of zo het u behaagt, ik zal u een wijngaard in zijn plaats geven; maar hij heeft gezegd: Ik zal u mijn wijngaard niet geven". De Koning moet zich koninklijk gedragen, in geen geval gemelijk en toornig zijn.

"Sta op, eet brood en uw hart zij vrolijk; ik zal u den wijngaard van Naboth, den Jizreëliet geven". Zo sprak Izébel tot haar man Achab. De blinde gaat nu de blinde leiden, waardoor zij beiden zullen vallen en verdrinken in de gracht van Gods toorn. De zaak des konings is nu in handen van zijn vrouw, zij speelt haar rol, bereikt haar doel, verheugt haar man. Ziet u wel, het geval is niet chronisch, de koning is niet meer gemelijk en toornig, hij zit weer net als altijd smakelijk te eten, aan zijn koninklijke dis.

Izébel gaat schrijven in de naam des konings, verzegelt haar brieven met zijn signet, die daarna ten spoedigste verzonden worden aan de oudsten en edelen der stad. Daar moet een vasten uitgeroepen worden, zij doet alsof een grote misdaad beleden en verzoend moet worden, om het oordeel dat dreigt van de stad af te wenden. De man, die dat kwaad bedreven heeft, moet in de zaal des gericht op de hoogste plaats des gericht gesteld worden. Want het hoogste kwaad is naar het oordeel van Izébel, door Naboth bedreven, daar hij de majesteit van Achab heeft geschonden. De koning moet volgens haar geen rekening houden met de majesteit van Israëls God, wat door hem aanvaard wordt. Op de dag des gericht wordt Naboth op de hoogste plaats gezet, met twee mannen Belials tegenover hem, die het ten aanhoren van al het volk uitschreeuwen: "Naboth heeft God en den koning gezegend". Naboth die boog voor de majesteit van Gods bevel, wordt buiten de stad gevoerd, waar hij gestenigd wordt en sterft.

Het bloed van Naboth, die in oprechtheid des harten boog onder het recht Gods, dat hij had op zijn erfpaand, wiens zaak dus Gods zaak was, is vergeten. Achab en Izébel wassen hun handen, voor het oog van het volk, in onschuld, daar zij bij de uitspraak en uitvoering van het doodvonnis over Naboth niet aanwezig waren. De bewuste wijngaard wordt nu erfgoed van Achab, hij neemt hem, al is het dan ook wederrechtelijk, in bezit en in gebruik, voor een kruidhof, een groentetuin zouden wij zeggen. **Gelijk Achab de wijngaard, die een beeld was van het koninkrijk der hemelen, heeft uitgeroeid, zocht hij het koninkrijk der hemelen uit te roeien.**

Het ging bij Naboth niet blootweg om het bezit van de wijngaard, maar om de schat in de wijngaard, om de verheerlijking van Gods verkiezende liefde in Christus, die er in afgebeeld was. Het beeld der zaak is wel niet het wezen der zaak, maar het wezen der zaak is toch niet te scheiden van het beeld der zaak, en dat was de zaak waarom het bij Naboth ging.

Naboth heeft de schat in de wijngaard duur betaald, betaald met zijn bloed, betaald met zijn leven, wat Christus ook gedaan heeft, van Wie Naboth een type was. Gelijk de Heere het land van Israël verkoren heeft met het meetsnoer van Zijn soevereine verkiezing tot Zijn eigendom, waarom dat land des Heeren erfenis genoemd wordt Ps. 68, of des Heeren land Hosea 9, heeft Hij zijn volk, het volk Israël, verkoren tot Zijn eigendom, om in dat land te wonen.

Die twee zaken hebben wij wel te onderscheiden, maar niet te scheiden. Naboth buigt onder het recht Gods, God heeft recht op Zijn land en op Zijn volk, wat Naboth van ganser harte aanvaardt, want daarvoor is hij een man des Verbonds, heeft hij zich aan den God des Verbonds verbonden; daar had hij zijn bloed, zijn leven voor over. U denkt toch zeker niet, dat Naboth dat onbewust gedaan heeft? Als hij, gezeten zijnde op de hoogste plaats des gericht, alsof hij het grootste kwaad bedreven had, afstand gedaan had van zijn wijngaard, dan was het vonnis des doods over hem niet voltrokken. Maar zie, **Naboth buigt onder het recht Gods wat hij niet wilde schenden tot behoud van zijn leven. Dat geeft ons klaarheid in het borglijden van Christus. Had Christus Zijn wijngaard, Zijn volk, prijsgegeven, dan had Hij Zijn hoofd niet behoeven te buigen onder de eis van Gods wrekend recht, Zijn bloed niet behoeven te storten aan het vloekhout des kruises, dan had Hij Zijn leven kunnen behouden.** Maar zie, dat wil Christus niet, Hij wil Zijn wijngaard niet prijsgeven, die Hij van Zijn God en Vader heeft ontvangen, al was de wijngaard in zich zelf het waard uitgeroeid en verbrand te worden. Hij heeft die wijngaard gekocht met Zijn bloed, met Zijn leven, om er een hof der hoven, een verlustiging voor Zijn God en Vader van te maken, door de verheerlijking van Zijn genade. Al werd Naboth een wijngaard aangeboden, beter dan de zijne, toch heeft hij die veracht, hij wilde de wijngaard behouden, die God hem gegeven had. Satan heeft Christus op een hoge berg al de koninkrijken der wereld getoond en aangeboden, als Hij Zijn koninkrijk, Zijn wijngaard, Zijn volk, wilde prijsgeven, door te buigen voor de vorst der duisternis.

Maar zie, dat wilde Hij niet, uit liefde tot zijn God en Vader, uit liefde tot Zijn wijngaard. Wat Izébel in overleg met Achab heeft gedaan tegen Naboth, heeft Judas in overleg met Kajafas, het Joodse volk in overleg met Pilatus, bedreven tegen Christus. Tot behoud van de wijngaard heeft de hemelse Landman Zijn Zoon gezonden, die Hij liefhad, zegt de Heiland in een gelijkenis, en zie, hij werd gedood gelijk Naboth door Achab gedood werd, gelijk de Heere Jezus door het Joodse volk gedood is.

Volk des Heeren, wil dit toch ter harte nemen, opdat de liefde, die in uw hart is uitgestort tot de meerdere Naboth, Jezus Christus, er door opgewekt, er door versterkt mocht worden, dat Hij Zijn bloed, Zijn leven heeft gegeven tot uw zaligheid. Het is toch zo noodzakelijk en profijtelijk van dag tot dag door die liefde van Christus gedrongen te worden, tot ijver in heiligmaking.

Met deze daad van goddeloosheid hebben Achab en Izébel de maat der ongerechtigheid vol gemaakt; het zal met de dood gestraft worden. Elia, de bloedprediker, wordt door de Heere uitgezonden om het Achab en Izébel te prediken, dat het bloed van Naboth, gelijk als dat van Abel, roept om wreke.

II. het bloed van Achab

"Alzo zegt de Heere: In plaats dat de honden het bloed van Naboth gelekt hebben, zullen de honden uw bloed lekken, ja het uwe". De bloedprediker Elia heeft het vergieten van nog meer bloed gepredikt.

Niet alleen het bloed van Achab, maar ook dat van zijn ganse huis, zal vergoten worden, wat door een geveinsde vernedering van Achab wel uitstel maar geen afstel heeft verkregen.

Afstel van het oordeel, dat de mens zich heeft waardig gemaakt, is alleen te verkrijgen in de weg van waarachtige bekering, door het geloof in de Heere Jezus. Bedenk het wel, wanneer gij voortgaat in uw onbekeerlijkheid en zorgeloosheid, dan kan de Heere in een ernstige krankheid wel een gunstige wending, die beterschap ten gevolge heeft, schenken, maar het is slechts uitstel, geen afstel; wij zullen gesteld worden voor de Rechter van hemel en aarde.

Neem het ter harte, voor het te laat is, voor eeuwig te laat is. Drie jaren slechts heeft Achab het gebruik gehad van Naboth's wijngaard, toen moest hij zijn kruidhof verlaten om weg te zinken in de eeuwige duisternis.

Naboth, die zijn wijngaard ten offer heeft gebracht, voor de naam des Heeren, heeft een plaats ontvangen in het hemels Paradijs, bij de boom des levens, om eeuwig de heerlijkheid des Heeren te aanschouwen, maar Achab die drie jaren zich verheugd heeft in het gebruik van de wijngaard, zal sterven onder het oordeel, om het eeuwige oordeel te dragen.

't Is jammer, Josafat, de koning van Juda, heeft zich verzwagerd met Achab, leeft in vriendschap met hem, wat een godvruchtig mens als Josafat niet past, waarmede hij Gods ongenoegen over zich heeft opgewekt. *"Nu is daarom over u voor het aangezicht des Heeren grote toornigheid"*, zo sprak de Heere tot hem bij monde van de profeet Jehu.

Volk des Heeren, zoek toch nooit intieme vriendschap met de vijanden des Heeren, het kan nooit anders dan schadelijke gevolgen voor uw innerlijk leven hebben, het mishaaft de Heere, het doet u dwalen van Zijn wegen.

Achab wil met Josafat ten strijde trekken om Ramoth in Gilead te veroveren, wat door Josafat aanvaard wordt, mits de Heere daarin erkend wordt; zeggende: *"Vraag toch als heden naar het woord des Heeren"*. Niet minder dan vierhonderd profeten worden te voorschijn geroepen, een heel stel onoprechte mannen, die Achab profeten noemt. Uit aller mond klinkt het: *"Trek op, want de Heere zal hen in de hand des konings geven"*.

Het zijn profeten, die profeteren zoals Achab het gaarne wil hebben, al wordt hij er door bedrogen. Het is me het stel profeten wel! Josafat heeft niet veel vertrouwen in deze mannen, want hij vraagt: *"Is hier niet nog een profeet des Heeren, dat wij het van hem vragen?"* Koning Josafat heeft meer vertrouwen in één profeet, die oprecht profeteert, dan in een staf van vierhonderd profeten, die valselijk profeteren.

"Ja, daar is er nog wel een" zegt Achab, *"maar ik haat hem omdat hij over mij niets goeds profeteert, maar kwaad"*. Gehaald zijnde, wordt het door Micha onomwonden gezegd, dat de profeten die geprofeteerd hebben, vervuld zijn met een leugengeest, waarom hij geslagen wordt, want het krenkt de leugenprofeten, dat zij voor de koning ten voeten uit getekend worden als leugenprofeten.

Op bevel van Achab wordt Micha teruggebracht in de gevangenis, moet hij tot straf met het brood en water der bedruktheid gevoed worden, waarop de koning voor het laatst de stem van Gods getrouwen knecht hoort, die zegt: *"Indien gij enigszins met vrede wederkomt, zo heeft de Heer door mij niet gesproken. Hoort gij volken al te gader"*.

Hier hebben we in Micha weer de stem beluisterd van een profeet des Heeren, die zich geschaard heeft aan de zijde van Elia. Het is ons tot blijdschap, dat zij hem steunen in zijn arbeid. Nu horen wij Elia ook niet meer klagen, dat hij alleen staat, de Heere heeft hem uit de verlatenheid opgehaald.

Achab gaat met Josafat ten strijde en zie, hij wordt getroffen. Een man spande de boog in zijn eenvoudigheid en schoot de koning Israëls tussen de gesp en tussen het pantsier, waar een kleine opening was, met de dodelijk wondende pijl. Een man schoot zijn pijl af in zijn eenvoudigheid.

Dus niet doelbewust. 't Was hem niet bekend, dat die pijl de koning dodelijk zou verwonden, maar anderzijds heeft hij zijn pijl doelbewust afgeschoten, daar hij zijn vijand er mede zoekt te verslaan. De pijl, die in eenvoudigheid werd afgeschoten, werd door Gods Hand bestuurd. De man, die als het ware onkwetsbaar was, is dodelijk verwond. Met een angstige ziel voor de dood, die hem aangrijnst valt de geharnaste koning bloedend en waggelend in onmacht ter neder. Hij, die het voor God niet wilde opgeven, is nu door God verslagen. Als met zijn eigen bloed staat het op zijn wagen geschreven, in zijn angstige ogen te lezen: "Dit heeft God gedaan".

In de mond van twee of drie getuigen zal alle woord bestaan.

Het is Achab door drie profeten betuigd, dat dit zijn einde zou zijn, hij heeft het evenwel niet ter harte genomen; maar het woord, door hen gesproken, is bevestigd. Het zwaard, dat hij tegen de Heere en Zijn kinderen en knechten heeft opgeheven, valt hem uit de hand.

Aan het verzoek van de koning, om weggevoerd te worden uit het leger, daar hij zeer verwond was, wordt niet voldaan. Hij, die onbarmhartig was ten opzichte van anderen, wordt onbarmhartig behandeld door zijn onderdanen. De koninklijke strijdswagen, waarin de koning bloedende, kermende en stervende ligt, moet nog dienst doen tegenover de Syriërs tot aan de avond. Het is avond geworden, de zon gaat onder en de koning sterft, om nooit het zonlicht meer te aanschouwen, maar weg te zinken in de eeuwige duisternis.

De bloedprediking van Elia was een goddelijke bloed-prediking, het bloed van Achab hebben de honden gelekt, toen zijn wagen in Samaria gewassen werd. Op het graf van Achab staat met onuitwisbare letters geschreven: "Een man, die dikwijls bestraft zijnde, de nek verhardt, zal schielijk verbroken worden, zodat er geen genezing aan zij". Dat heeft de Heere er zelf op geschreven, dat is het grafschrift der goddelozen, die zich verkocht hebben om kwaad te doen.

Wil het mij nu niet ten kwade duiden, dat ik mij met de gewone, alledaagse gang van denken en spreken niet kan verenigen, door de verwonding van Achab, die hem in onmacht deed terneder zinken, te beschouwen als een beeld van de zondaar, die in het hart getroffen wordt door een pijl, om het voor God op te geven. Die gedachte is geheel onjuist!

De geharnaste Achab had in zijn harnas een kleine opening waar een pijl door kon. Maar in het hart van de geharnaste zondaar is dat niet, is echt geen kleine opening waar een pijl door kan.

In hoeveel pantser-platen van zonde, vijandschap en ongeloof, het hart des mensen wel besloten is, laat zich moeilijk berekenen, maar dit staat vast, een opening is er niet. Gods kinderen en knechten schieten hun pijlen van vermaning af in eenvoudigheid op de onbekeerden, in het besef dat zij niet weten of de pijl door Gods Geest gedreven zal worden in het hart van des Konings vijanden, maar anderzijds doen zij 't weer doelbewust, met een biddend hart, om werkzaam te mogen zijn tot terneer werping van 't rijk des Satans en tot uitbreiding van Gods koninkrijk.

Honderden pijlen worden afgeschoten, maar alleen de pijl, die gedreven wordt door de almachtige kracht van Gods genade in het hart van de zondaar, dringt door het dikke harnas van zonde, ongeloof en vijandschap heen, om hem verwond te doen vallen in het stof der verootmoediging.

Daar ligt hij met een bloedende ziel, zijn ongeluk, verlorenheid, zonden van nalatigheid en bedrijf te bewenen voor het aangezicht des Heeren, gelijk Paulus deed, toen het woord des Heeren hem als een pijl in het hart trof.

Laten wij, volk des Heeren, onze pijlen van vermaan toch altijd in eenvoudigheid afschieten, met het besef van onze afhankelijkheid, dat wij niet bij machte zijn, èèn zondaar te verwonden, biddende of het God behagen mocht, Zijn almachtige genade te verheerlijken.

Dat het bloed van Achab vergoten zou worden, is hem door zijn bloedprediker Elia aangezegd. Gelijk het onschuldige bloed van Naboth, den goddeloze koning wrekend achtervolgt, zal het ook de kinderen van Achab wrekend achtervolgen, waarom de volvoering wel uitgesteld, maar niet afgesteld is.

Zo achtervolgt het onschuldige bloed van de meerdere Naboth, Jezus Christus, het Joodhe volk tot op de dag van heden. Al het bloed van duizenden en nog eens duizenden Joden, dat vergoten is in de oorlogsjaren, is daarvan een bewijs.

Achab heeft niet alleen voor zichzelf, maar ook voor zijn kinderen gezondigd, hij heeft zijn kinderen meegenomen op de weg der ongerechtigheid, hij heeft het hen geleerd.

De Joden hebben het voor zichzelf niet alleen gedaan, maar ook voor hun kinderen, zij hebben het niet alleen voor zichzelf, maar ook voor hun kinderen aanvaard.

Tartend en uitdagend, hebben zij het uitgeroepen: "*Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen*" Zolang de Joden als kinderen van die vaders blijven voortleven in de weg van hun vaders, zal het bloed van de Meerdere Naboth, hen wrekend achtervolgen. Het zal beëindigd worden, zodra zij komen tot bekering, door het geloof hun klederen gaan wassen in het dierbare bloed van de Heere Jezus. Dan heeft het bloed van de Heere Jezus geen wrekende kracht meer.

Wat is de verantwoordelijkheid van ouders ten opzichte van hun kinderen toch onnoemelijk groot!

Wat wordt die grote verantwoordelijkheid weinig gevoeld!

Onze zorgeloosheid, onze slordigheid, onze ongelovigheid, ouders! Planten wij voort, zaaien wij uit in het hart van onze kinderen. Wij zeggen niet dat de kinderen bekeerd kunnen worden door de godzaligheid van hun ouders, gelijk zij verdorven zijn en steeds meer verdorven worden door het verderf der ouders, daar zij van nature met hen liggen in de staat des doods, maar wel wil de Heere menigmaal de godzaligheid der ouders gebruiken als een middel in de almachtige hand van Zijn genade tot hun bekering.

Dat het bloed van Achab wegstroomt, gelekt wordt door de honden, heeft hij zich waardig gemaakt door het kwaad dat hij met zijn ganse hart heeft bedreven. Ziel en lichaam zijn nauw aan elkander verbonden, oefenen invloed op elkander uit. Zonder de drijfkracht der ziel kan het bloed niet stromen door onze aderen en wanneer het bloed wegstroomt uit het menselijk lichaam, dan wordt aan de ziel haar woonplaats in het menselijk lichaam ontnomen, waardoor zij van het lichaam gescheiden wordt. Gelijk door de kracht der ziel het bloed wordt voortgestuwd en dienstbaar gesteld in het menselijk lichaam, daar de Heere ziel en lichaam verenigde, komt de mens door de kracht die het bloed door de ziel, van de Heere heeft ontvangen, zijn ziel dienstbaar te stellen in de zonden. Voor deze wisselwerking tussen ziel en lichaam is de mens in zijn zedelijk en geestelijk leven verantwoordelijk.

Achab en Izébel hebben door de kracht van hun bloed, hun ziel gesteld tegen Naboth, wiens lichaam ontzield moest worden, door zijn bloed weg te laten stromen. En zie, nu is Achabs lichaam ook ontzield, door een pijl die hem dodelijk kwam te verwonden, die hem het bloed deed stromen uit zijn aderen, waardoor zijn ziel van haar bestaansmogelijkheid in het lichaam beroofd werd en zijn lichaam verliet, om gesteld te worden voor de Rechter van hemel en aarde.

En zo vergiet Gods wrekende gerechtigheid niet alleen het bloed van Achab, maar ook :

III. het bloed van Izebel

Elia spreekt in zijn bloedprediking van drieërlei bloed. Hoe dat kan, daar de Heere het ganse menselijke geslacht uit ene bloede heeft doen voortkomen? Dat staat in verband met des mensen innerlijke verhouding tegenover God.

Het bloed van Naboth is het bloed van een rechtvaardige, zijn bloed is martelaars bloed. Hij was zijn beginsel getrouw, hij boog onder het recht zijns God. De erve zijner vaders was hem in het geloof een onder pand van de hemel en eeuwige erfenis. Het bloed der martelaren roept tot op de dag van heden nog om wreke.

Bij de opening van het vijfde zegel zag de ziener op het eiland Patmos onder het altaar de zielen dergenen, die gedood waren om het Woord Gods en om het getuigenis dat zij hadden. "*En zij riepen met grote stem, zeggende: Hoe lang, o heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wreekt gij ons bloed niet van degenen, die op aarde wonen?*" Daar is nog ontzettend veel martelaarsbloed, dat roept om wraak en dat de Heere te Zijner tijd zal wreken.

Het bloed van Achab, was het bloed van een man, die het teken des Verbonds droeg aan de lijve, wat hij verloochende met zijn daden, voortgaande in het ongeloof. Het was door hem en niet door Izébel, dat zijn kinderen, geboren zijnde onder het Verbond, ook gemeenschap hadden aan het Verbond, wat door hen, in navolging van hun vader, ontheilgd werd. De vloeken des Verbonds, waren niet in de eerste plaats door Izébel, maar door Achab gekomen over zijn huis. Als gezinshoofd had hij zijn kinderen voor moeten gaan in de onderhouding van het Verbond.

Het bloed van Izébel was het bloed van een heidense vrouw. Was Achab een man geweest zoals Boaz, Izébel een vrouw gelijk Ruth, die de Heere vreesde, dan had zij zich verbonden aan de God des Verbonds, wat zij geweigerd heeft uit liefde tot haar goden en uit vijandschap tegen de Heere en Zijn volk. Izébel was en is tot het einde toe een heidense vrouw gebleven.

Van de eersten dag tot de laatsten dag is zij tot een oordeel van haarzelf, haar man en haar huis geweest in het land des Heeren onder het volk des Verbonds. Als een heidense vrouw, die in de eerste plaats haar hand kwam uit te strekken tegen het leven van Naboth, is zij met nog meer schande omgekomen dan Achab.

Met een helse brutaliteit, was het oordeel over haar uitgesproken door de Heere bij monde van de profeet Elia, niet te ontlopen, wat door haar beproefd werd toen Jehu in Jizreël kwam. Met 'n koninklijke versiering versierde zij haar hoofd, keek ten venster uit en sprak tot Jehu: "Is het wel, o Zimri, doodslager van zijn heer?" Met de naam van Zimri te noemen, zoekt zij Jehu schrik in te boezemen. "Gelijk Zimri maar zeven dagen geregeerd heeft nadat hij zijn heer Ela gedood had, zult gij, zo voortgaande niet voorspoedig zijn". Maar dat verschrikt Jehu niet. "Wie is met mij?" zo sprak Jehu tot de kamerlingen, die met Izébel in het paleis waren en zie, zij die te venster uitkeek, werd ten venster uitgestoten door haar kamerlingen, zodat de wand van het paleis en het tuig der paarden, met haar bloed besprengd werd. "Een stem zal in het venster zingen". De stem die hier zingt is de stem des Heeren. Het is het gezang van Zijn overwinning over de goddelozen.

Daar ligt de goddeloze Izébel op de straat, om, nadat zij door oorlogspaarden en wagens vertreden was, gegeten te worden door de honden, op het bekende stuk land van Jizreël, de akker van Naboth.

Toen men kwam om haar te begraven, was dat niet meer mogelijk, daar de honden alleen haar schedel, haar voeten en palmen harer handen hadden achter gelaten. De lichaamsdoelen, die zij bijzonder in de dienst der zonde had gebruikt, daar zij in haar hoofd de werken der duisternis had uitgedacht, haar voeten haastig had doen voortgaan naar de plaatsen der goddeloosheid en haar handen met het onschuldig bloed van de dienstknechten des Heeren bevlekt had, zijn als een aanklacht tegen haar gruwelen, alleen overgebleven. **Het is, alsof de onreine honden er nog een afkeer van hebben. Van een begrafenis en een grafsteen kon hier geen sprake zijn, want het kon, naar het woord des Heeren, niet gezegd worden "Dit is Izébel".**

Het verschrikkelijke einde van Izébel heeft een profetische betekenis. Deze vrouw die een hoer voorhoofd had, die weigerde schaamrood te worden, heeft overeenstemming met de vrouw, die als een hoer is gezeten op zeven bergen, van wie gesproken wordt in Openb. 17.

De geest van den antichrist was in Izébel. Met listen en lagen heeft zij zich gesteld tegenover de profetie van Christus. Bloedig heeft zij het volk des Verbonds vervolgd, alles in het werk gesteld de inzettingen des Heeren uit te roeien. Krampachtig heeft zij zich vastgeklemd aan haar Baäldienst, met ijver zocht zij de gunst van haar goden.

Zo is ook de hoer op de zeven bergen vervuld met de geest van de antichrist, al is zij de antichrist niet in de volle zin des woords, waarvan Paulus spreekt in 2 Tess. 2. Vervuld zijnde met de geest van de antichrist streeft zij met al de kracht die in haar is, naar de wereld heerschappij en heeft zij door alle eeuwen heen krijg gevoerd tegen het Lam. U kunt er zeker van zijn dat Rome al wat bloed vergoten heeft en dat de hoer op zeven bergen nog in actie is, om was het mogelijk de kerk des Heeren uit te roeien.

Het zal Rome nooit gelukken, wat door haar ook aangewend wordt. Gelijk Izébel steunde op haar kamerlingen, die zij in haar huis had, zoekt de hoer op de zeven bergen steun bij de koningen der aarde. Maar gelijk Izébel door haar kamerlingen ten venster uitgestoten is, om vertreden te worden op de straat, zal de hoer op de zeven bergen ten venster uitgestoten worden, door de koningen waarop zij vertrouwdde, wat ons duidelijk gezegd wordt in Openb. 17: "En de tien hoornen die gij gezien hebt op het beest, die zullen de hoer haten en zullen haar woest maken en naakt en zij zullen haar vlees eten en zullen haar met vuur verbranden". Gelijk de honden het vlees gegeten hebben van Izébel zullen de koningen dat eten van de Roomse Izébel. De kerk des Heeren behoeft er niets aan te doen, die vrouw op de zeven bergen zal door haar eigen volk, als 't zien zal dat het door haar bedrogen is, omgebracht worden.

De bloedprediking van Elia heeft een verstrekkende betekenis. **Gelijk bij Izébel geen sprake was van een begrafenis, zal daarvan ook niet gesproken worden bij de dood van de hoer op de zeven bergen. De koningen der aarde zullen haar vlees eten en het overschot met vuur verbranden.**

In dat verband zegt de Schrift: "Bedrijf vreugde over haar gij hemel en gij heilige apostelen en gij profeten, want God heeft uw oordeel aan haar geoordeeld". Het zal de heilige apostelen met de profeten en al de gezaligden, in de hemel geboodschapt worden, als de hoer op de zeven bergen dood is. Dan zal het gebed van de verlostten in de hemel onder het altaar ophouden, want dan is het bloed der martelaren door Gods wrekende gerechtigheid gestraft. Bedrijft vreugde, volk des Heeren, heft uwe hoofden op, want ziet de dag zal komen.

Zoo zeker als Izébel ten venster uitgestoten is, zal die verschrikkelijke hoer ten venster uitgestoten worden. De goddelozen zullen uitgeroeid worden, Halleluja. Dat is de stem in het venster, het gezang, dat gehoord wordt tot vreugde van Gods kerk, om te zingen van Gods grote daden.

Toepassing

In de bloedprediking van Elia gaat het in de grond der zaak om het bloed des Verbonds, om het bloed van de Heere Jezus, waarvoor Naboth zijn bloed heeft gegeven.

Hij had zijn leven kunnen behouden, maar dan had hij het bloed des Verbonds moeten verachten, dan had hij afstand moeten doen van zijn wijngaard, hem door God geschonken.

Naboth heeft zijn leven gegeven voor de Naam en zaak des Heeren.

Dat heeft hij gedaan in het besef van zijn afhankelijkheid, door de kracht des geloofs, met een biddende ziel, zeggende: "*Dat late de Heere verre van mij zijn, dat ik u de erve mijner vaderen geven zou*".

Naboth weet het, dat hij van de hulpe Gods afhankelijk is. Als de Heere zijn hand van mij aftrekt, dan ben ik tot alle kwaad in staat, dan ben ik een man, die meer gesteld is op de gunst van mensen, dan op de gunst des Heeren. Hij leeft niet uit het Verbond der werken, maar uit dat der genade. Die uit het verbond der werken leeft is sterk in zichzelf, vertrouwt op zijn kracht, wat leidt tot zelfverheffing.

Biddende staat Naboth voor Achab, als hij zijn wijngaard niet afstaat, dan slaakt hij een zucht: "*Dat late de Heere verre van mij zijn*". De Heere is het mijnerzijds niet verplicht, mij te bewaren voor dat kwaad, Hij zou rechtvaardig Zijn hand van mij af kunnen trekken, maar ik weet dat Hij om Zijns verbonds wil mij kan bewaren.

Zie dat is de kinderlijke afhankelijkheid des geloofs, dat is de taal van een tere ziel. Naboth klemt zich door het geloof vast aan den God des Verbonds, door de Middelaar des Verbonds Jezus Christus, want hij bidt, of de HEERE hem voor dat kwaad mocht bewaren. Hij, die gezegd heeft: IK ZAL ZIJN, DIE IK ZIJN ZAL! wat de naam HEERE betekent, kan en wil hem bewaren.

Dat is een kinderlijk wandelen op de weg der heiligmaking, de Heere nodig te hebben van stap tot stap in de bewarende kracht van Zijn genade. **Dat is een niet willen zondigen vanwege Gods heiligheid, een niet kunnen zondigen vanwege Gods hoogheid, dat is de praktijk der Godzaligheid.** Het zijn gelukkige mensen, die zo geoefend zijn in de beleving van een kinderlijke afhankelijkheid.

Hebben wij met Naboth het bloed van den Heere Jezus lief, waarop hij door het geloof zag bij het offer, dat geofferd werd?

Met de heiligmaking van Naboth blijkt, dat hij het bloed van de Heere Jezus, lief heeft tot rechtvaardigmaking om te wandelen op de weg van heiligmaking.

Rechtvaardigmaking en heiligmaking zijn niet te scheiden. Wanneer onze rechtvaardigmaking niet te lezen staat in onze heiligmaking, hebben wij het wel te onderzoeken, of het bloed van de Heere Jezus ons dierbaar is geworden. Naarmate het bloed van de Heere Jezus ons dierbaar wordt, krijgen wij met meer beslistheid des harten ons bloed, ons leven voor den Heere af te staan. Dan mogen wij ons leven verliezen, om te leven in het leven van de Heere Jezus.

Wat is het erg, dat leven niet te kennen, het bloed van de Heere Jezus niet dierbaar te achten.

Wat is het noodzakelijk, te leren leven onder de afdrucken van Gods heiligheid en rechtvaardigheid, om de ontaardheid der zonde te leren kennen, te leren belijden, te bewenen voor Gods aangezicht, opdat het bloed van de Heere Jezus ons dierbaar zou kunnen worden. Het bloed van de Zone Gods kan ons alleen maar dierbaar worden in de weg van boetvaardigheid.

Let toch, mijn onbekeerde medereizigers naar de eeuwigheid, op het einde van Achab en Izébel.

Vermaand en gewaarschuwd door Gods kinderen en knechten zijn zij voortgegaan in hun onbekeerlijkheid en omgekomen in hun ongerechtigheid.

Neem het toch ter harte, sta Gods kinderen en knechten niet tegen.

Elia heeft hen verklaagd bij de Heere en zie, de Heere heeft zijn gramschap over hen uitgegoten. Gods lankmoedigheid is over hen beëindigd en zij zijn weggezonden in de eeuwige duisternis.

Zie daar Naboth staan in eenvoudigheid des harten, hij buigt onder Gods recht, hij doet Gods wil en smeekt om Gods hulp, wat hem doet sterven als een martelaar voor Gods naam en zaak, om eeuwig bij de Heere te zijn. Is het deel van Naboth niet te verkiezen, boven dat van Achab en Izébel? Laat uw oog er toch op gevestigd zijn.

Denk er aan, volk des Heeren, dat Naboth geen afstand deed van hetgeen de Heere hem geschonken had. Voor de wereld had hij er beter van kunnen worden, naar het oordeel van Achab, maar de wijngaard, die voor hem een geestelijke betekenis had, een onderpand was van geestelijke zaken, wilde hij niet kwijt, voor de hele wereld niet.

Denk er aan, dat de vijand alles in het werk stelt, om u afhandig te maken, wat God u geschonken heeft. *"Houdt dat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme"*.

Werp uw vrijmoedigheid niet weg, ruil de wijngaard van een kinderlijk geloofsvertrouwen, toch niet voor wereldse verzekeringen of genoegens des vleses.

Wat het bloed is voor het lichaam, voor het natuurlijk leven, is het geloof voor het leven der genade, waarom Naboth liever zijn bloed verloor ten koste van zijn natuurlijk leven, dan zijn gelovig betrouwen op de Heere ten koste van zijn geestelijk leven. De gunst en gemeenschap des Heeren, stond bij hem boven alles verheven.

Achab heeft de oude spreuk en een goede naam verkocht om kwaad te doen, omdat hij het leven der genade niet lief had.

Naboth heeft zijn lijfspreuk: *"Dat late de Heere verre van mij zijn, dat ik nu de erve mijner vaderen geven zou"* door het geloof behouden, met zijn naam: Kind des Verbonds, zoon van vader Abraham, in de letterlijke en geestelijke betekenis des Woords.

Achab heeft onder de toelating des Heeren hem zijn wijngaard ontnomen, zijn bloed vergoten, maar de spreuk: Zalig zijn de zachtmoedigen, want zij zullen het aardrijk beërven, die de Heere over hem uitgesproken heeft, is ondanks alle haat en vijandschap in Naboth bevestigd.

De Heere, die het recht zijns volks doet dagen als de morgen zonnestrallen, heeft hem erfgenaam doen worden van de eeuwige heerlijkheid, daar hij de erve zijner vaderen niet wilde verkopen, in geloofsliefde tot, en geloofsgehoorzaamheid aan de Heere.

Nu denk ik nog aan Micha, die trouwe en oprechte dienstknecht des Heeren, die de moed had, de waarheid te spreken tegenover den koning met zijn vierhonderd leugenprofeten en gestraft werd in de gevangenis met brood en water der bedruktheid.

Een ding, namelijk een blijde en bevredigende consciëntie heeft de koning hem niet kunnen ontnemen. Micha was een echte ambtsbroeder van Elia Neen, nu klaagt Elia ook niet meer, dat hij alleen staat.

Nu dankt hij de Heere, dat zijn kinderen en knechten met hem strijden de goeden strijd des geloofs.

Gods kinderen en knechten hebben elkander nodig in de strijd.

Niets is erger, dan elkander in de steek te laten, afvallig te worden, dat slaat anderen met machteloosheid.

Elia heeft het goed ingezien, dat wij als één man hebben te lijden en te strijden voor Gods naam en zaak.

Elia strijdt niet alleen voor zijn geestelijke broeders in hun leven, maar ook nog wanneer zij gestorven zijn.

Met een boodschap van de Heere gaat hij het recht van Naboth nog verdedigen bij de koning, nadat hij gestorven was. Zo nemen Gods kinderen het voor elkander op, omdat zij elkander hartelijk liefhebben.

Amen.

*“Toen sprak de engel des HEEREN tot Elía: Ga af met hem, vrees niet voor zijn aangezicht.
En hij stond op en ging met hem af tot den koning”*

2 Kon. 1 : 15

Elia bij het sterfbed van koning Ahazia, die :

- I. het bestaan des Heeren negeert
- II. het woord des Heeren verkeert
- III. het gericht des Heeren trotseert

Geliefden!

Koning Ahazia is gevallen door een tralie in zijn opperzaal, wat een ernstige krankheid tengevolge heeft gehad. Wandelende op het dak van zijn huis is hem dit overkomen. Dit ongeval is niet een noodlottig, maar droevig ongeval. Het is hem niet door een onbekende onafwendbare macht ten kwade aangedaan; wat hem overkomen is in de koninklijke opperzaal, is hem van Godswege overkomen. Het ongeval ligt, gelijk alle ongelukken liggen, onder het beleid van Gods voorzienigheid. De oorzaak van het ongeval ligt in de val van Adam. Gevallen in Adam, is de mens in elk opzicht vallende. Gevallen zijnde in de zonde valt de mens van het ene kwaad in het andere, wordt hij door allerlei ongevallen getroffen.

Het gaat in dit hoofdstuk **om het ene woord vallen**, waarvan in verschillende opzichten gesproken wordt. Moab valt van Isrel af. Door de Heere te verlaten, deelt Israël niet langer in de vrucht van de overwinning die de man naar Gods hart behaalt heeft op Moab. De nakomelingen van Lot vallen af van Israël, dat in het openbaar de Heere afgefallen is. Ahazia viel door een tralie in zijn opperzaal. Gevallen zijnde valt hij in het openbaar de God van Ekron toe; daar valt vuur van de hemel en de koning valt in de armen van de dood.

Al dat vallen heeft zijn oorzaak in het moedwillig vallen van God af in Adam, door te eten van de verboden boom. Zolang de mens niet gevallen is in de hand des Heeren, hij zich niet onvoorwaardelijk aan God heeft overgegeven in de kracht van Zijn genade, is hij vallende. Gevallen zijnde, zinkt hij steeds dieper weg in het verderf der zonde. Die val werkt door, buiten Christus is de mens in zijn val niet te stuiten. Sinds de moedwillige afval van God is de gevallen zondaar vallende. Naarmate Gods genade veracht wordt krijgt zijn val steeds meer vaart. Daar is in de zonde een geweldige stuwkracht, een helse stuwkracht die hem doet vallen in de hel.

Gevallen zijnde in de hel, werkt des menschen val nog door in het uitleven van zijn val tegenover God, door Hem eeuwiglijk te lasteren. Niets is noodzakelijker dan te vallen in de hand des Heeren, om door Hem uit die diepe val opgehaald te mogen worden tot zaligheid. **Dat is mogelijk door het vallen van Christus op zijn aangezicht in de Hof om te bidden**, te lijden en te strijden. In geloofsvereniging met Hem is het mogelijk de vorst der duisternis af te vallen en God toe te vallen. Wat onuitsprekelijk voorrecht als de mens op zijn aangezicht mag vallen voor de Heere in verootmoediging des harten. Dat vallen onder de Heere, dat bukken onder het gezag van zijn Woord, aanschouwen wij in Elia. Hij weet wat het is op zijn aangezicht te vallen voor God om te worstelen met God. De man Gods leeft in geloofsvereniging met de Man van Gods Raad, met den Man van smarten.

Zou koning Ahazia op het dak van zijn paleis geweest zijn om te bidden, gelijk Petrus te Joppe op het dak klom om te bidden? Het is wel mogelijk dat hij op zijn dak geklommen is om te buigen voor zijn afgod, maar dat hij daarheen gegaan zou zijn om te bidden tot den God des Verbonds, spreekt hij zelf met zijn gehele levensopenbaring tegen. De man die door een tralie in zijn opperzaal gevallen is, vertoont meer het beeld van de koning, die wandelende op het dak van zijn paleis sprak: *"Is dit niet het grote Babel; dat ik gebouwd heb tot een huis des koninkrijks, door de sterkte mijner macht en ter ere mijner heerlijkheid?"* dan van de Apostel, die op het dak vertoefde om te bidden.

Ahazia is gevallen, het is een droevig ongeval, waarmede de Heere tot hem spreekt. Aanvankelijk liet het zich niet zo ernstig aanzien. Een beenbreuk is het niet, van een ernstige hersenschudding kan niet gesproken worden, daar de koning na zijn val nog geklommen is op zijn enigszins verhoogde legerstede. Daar schijnt iets bijgekomen te zijn, wat de doktoren een complicatie noemen.

Met al de bekwaamheid van des konings lijfarts was de krankheid niet te genezen, zelfs niet eens met behulp van een specialist. Daa' moet hulp van hogerhand aan te pas komen en waar zal die gezocht worden? Zal Ahazia, zijn geestelijke verzorging, zijn lichamelijke genezing zoeken bij de God van Israël? Zal hij de profeet Elia toepen om met hem te spreken en te bidden? Dat is de koning als Israëliet verplicht, dat eist de Heere in Zijn verbond. De Heere wil dat wij de ouderlingen roepen in onze krankheid om met ons te bidden en te spreken. Zij moeten geroepen worden *"Is iemand krank onder U? dat hij tot zich roepe de ouderlingen der gemeente en dat zij over hem bidden"*. **Het geeft de ouderlingen des te meer vrijmoedigheid in het gebed, wanneer zij geroepen zijn ten bewijze dat de kranke behoefte heeft aan het gebed.** Neen, de koning die door een tralie gevallen is, is in zijn opperzaal, ziet niet met verlangen door de traliën van Gods Woord naar de Heere uit, in afhankelijkheid des harten, heeft geen behoefte aan de komst van zijn kind en knecht Elia. Als de koning na zijn val geklommen is op zijn legerstede, dan is het hem geen wonder dat hij nog leeft, dan denkt hij niet: "Ik had wel dood kunnen zijn en waar zou dan mijn plaats geweest zijn, zo ik gesteld was geworden voor de Rechter van hemel en aarde?"

Hierover heeft Ahazia geen bekommelingen, want hij is een man, die :

I. het bestaan des Heeren negeert

De koning, die in een ernstige krankheid ter neder ligt, weet het, weet het zeer wel, dat er een God in Israël is. Hij weet wat er plaats gehad heeft op de berg Karmel, waar het offer door Elia gelegd op het altaar, ontstoken is door vuur uit de hemel. Hij weet hoe zijn vader Achab is omgekomen, die niet wilde luisteren naar het Woord van des Heeren profeten, dat de honden zijn bloed gelekt hebben. In de naam Israël, door de Heere aan Jakob gegeven in Pniël, stond het toch voor hem te lezen, dat de Heere een hoorder en verhoorder der gebeden is. *"Ja, hij gedroeg zich vorstelijk tegen de Engel en overmocht Hem; hij weende en smeekte Hem"*. Wenende en smekende heeft Jakob de Engel overmocht, zich vorstelijke gedragen in het geloof, en de naam van Israël verkregen. De Heere heeft Jakob verlost uit de banden des doods, uit de wrede handen van Ezau.

Wij mogen toch van de gedachte uitgaan, dat Ahazia de betekenis van zijn eigen naam : *"Bewaard door Jehova"* kent. Hij weet dat de God van Israël hem verlossen kán uit deze krankheid, bewaren kan bij de gezondheid. Het zijn twee heerlijke zaken, door de Heere verlost en bewaard te mogen worden, die als steunpunten van het geloof geroemd mogen worden. In de oefeningen des geloofs is het toch een steunen op Gods verlossende en bewarende liefde in Christus. Welgelukzalig is het volk, dat door Gods genade, die geloofssteunpunten kent en roemen mag in Gods verlossende en bewarende liefde door Christus.

Dat er een God in Israël is, weet Ahazia, daarvan heeft hij op de erve des Verbonds kennis ontvangen. Maar de God van Israël, van Wiens bestaan hij kennis heeft, wordt door hem genegeerd. Negeren, kent u de betekenis van dat woord, weet U wat dat inhoudt? Ahazia doet alsof de God van Israël niet bestaat, alsof hij van Zijn bestaan geen kennis heeft. **In het negeren van de Heere zit een geweldige activiteit, de activiteit des ongeloofs, der vijandschap tegen God. De koning werkt welbewust en doelbewust over zijn beter weten heen, hij heeft zijn consciëntie als met een brandijzer toegeschroeid.** Het is bij hem niet eens meer een hinken op twee gedachten, maar met een helse beslistheid des harten heeft hij de God van Israël de dienst opgezegd, radicaal gebroken met de God des Verbonds. Zo is het in zijn hart, al onderhoudt hij nog met enige nevenbedoelingen enigermate de wetten des Heeren. Het gaat hier niet om de vorm, maar over het wezen der zaak, om het negeren van den Heere. De koning leeft alsof er geen God in Israël is en dat is de grondtoon van zijn innerlijk teven.

Hoe is de praktijk van vele godsdienstige mensen die bij de laatste volkstelling zich zelf nog christelijk genoemd hebben? Houden zij in de grond der zaak nog wel rekening met de God van Israël? Het is erg, heel erg, dat wij het moeten zeggen, dat het leven van velen zoo aards en werelds, zo ongelovig is, zodat zij leven alsof er geen God in Israël is. Zij gaan geheel op in berekeningen en verzekeringen, waarmede de God van Israël genegeerd wordt, zij kunnen het leven leven, zonder God. Zij sluiten een verbond met de dood, een verdrag met de hel, zodat zij zich niet meer bekommeren over de dingen der eeuwigheid. Met steeds meer verharding gaan die mensen voort op de weg der zorgeloosheid, al zijn zij wat hun uiterlijke levensopenbaring betreft niet direct censurabel. In deze weg worden de banden, waarmede de mens zich verbonden heeft aan de vorst der duisternis steeds sterker om als zijn slaaf hem te dienen. Zie wat Ahazia doet: koning Ahazia zendt boden tot Baäl-Zebub, de god van Ekron, of hij van deze krankheid genezen zal.

De naam Ekron geeft vreugde te kennen, de burgers van deze stad hebben hun vreugde in Baäl-Zebub, bij wie Ahazia zijn levensvreugde ook zoekt. Deze vreugde is niet de ware vreugde, het is de vreugde des ongelooft, waarvan wij lezen in het Spreukenboek: "Het hart zal in het lachen smart hebben en het laatste van die blijdschap is droefheid". Gans anders is het met de vreugde des geloofs, die door Elia gesmaakt wordt in de dienst des Heeren. In het geloofsleven wordt een zoete levensvreugd gesmaakt, die uitloopt in eeuwige vreugde der zaligheid. Het is een blij zijn in de Heere, een genieten van Gods zoete gunst en zalige gemeenschap. Die deze vreugde kent veracht de vreugde van Ekron, daar zij ijdel en vergankelijk is.

Allen, die treuren vanwege hun zonden, wenen over het gemis van de Heere, willen die droefheid naar God niet kwijt voor al de vreugde van de wereld. Boden worden gezonden naar Baäl-Zebub, de God van Ekron, de stad der Filistijnen, of de koning van deze krankheid zal genezen. De hulp van Baäl-Zebub, de god der vliegen wordt ingeroepen. Een vliegenplaag heeft soms heel wat te betekenen, een insectenplaag kan soms geweldig zijn voor mens en dier, boom en plant. Machteloos staat de mens, die zo groot is in zichzelf tegenover die kleine diertjes. Eens werd zelfs een koning, die zich tot God had laten verheffen, van de wormen gegeten. Nu wordt Ahazia, die voor Israëls God niet wil buigen geplaagd door de vliegen. **Het is best mogelijk, dat de koning door zijn val verwondingen heeft opgedaan, die door vliegen besmet zijn, wat infectie heeft veroorzaakt.** In elk geval moet **Baäl-Zebub de god der vliegen** er aan te pas komen, waarom de boden zijn uitgezonden naar Ekron, want het is naar het oordeel van Ahazia van hem afhankelijk of hij van deze krankheid zal genezen.

Dat de koning krank was tengevolge van een val, wist Elia wel, dat wist natuurlijk het ganse volk, daarvan was kennis gegeven. De Engel des Heeren is Elia dan ook niet verschenen om hem dat bekend te maken, het ging in die verschijning niet om de krankheid des konings maar om de genezing die hij in zijn krankheid zocht. "Maak u op", zo sprak de Engel des Heeren, "Ga op, den boden des konings van Samaria tegemoet en spreek tot hen: *Is het omdat er geen God in Isrel is, dat gijlieden heengaat om Baäl-Zebub, de god van Ekron te vragen*" Elia gaat als een getrouwe dienstknecht des Heeren terstond uit, de boden des konings tegen, die op weg zijn naar Ekron. Dat Ahazia door een droevig ongeval werd getroffen is erg, maar bij lange na het ergste niet, dat raakt alleen zijn lichaam, maar dat de man, die stond op de berg der bijzondere Godsopenbaring, zichzelf daarvan moedwillig heeft laten vallen in de armen van Baäl-Zebub is veel erger, dat raakt ziel en lichaam beide. Gelijk de koning zijn genezing zocht bij Baäl-Zebub, schreven de Joden de genezing van een mens, die blind en stom was aan Beëlzabul toe zeggende: "Deze werpt de duivelen niet uit dan door Beëlzabul, den overste der duivelen". De Zone Gods werd door de Joden genegeerd, gelijk de God van Israël door Ahazia genegeerd werd. Die zonde noemt de Heere Jezus, de zonde tegen de Heiligen Geest: "Alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden; maar de lastering tegen de Geest zal den mensen niet vergeven worden". Voor deze mensen is de mogelijkheid uitgesloten om zalig te worden, zonder vatbaarheid voor vermaning gaan zij onder in het oordeel der verharding. Deze mensen blijven wel godsdienstig, maar die godsdienst is niet meer dan vorm. **In het negeren van de Zone Gods hebben zij tegen de Heiligen Geest gezondigd, zich geheel en dat wetens en willens onttrokken aan Zijn Goddelijke bearbeiding.** Als een bewijs dat de God van Israël beschikt over gezondheid en krankheid, dood en leven moet Elia de boden terugzenden, tot de koning met de boodschap, dat hij zal sterven. Daarom zegt de Heere alzo: "Gij zult niet afkomen van dat bed, waarop gij geklommen zijt, maar gij zult den dood sterven". Het oordeel des doods wordt de koning aangezegd zonder één woord van vermaning. **De man, die de God van Israël negeert, de zonde tegen de Heilige Geest heeft bedreven, wordt niet meer vermaand.**

Elke vermaning waarmede de Heere tot ons komt, houdt de mogelijkheid der bekering in. Die Goddelijke vermaningen hebben wij te waarderen, ter harte te nemen met de bede, of het de Heere behagen mocht ons hart erdoor te vernederen, maar voor Ahazia en allen die de zonde tegen de Heiligen Geest bedreven hebben is die mogelijkheid om zalig te worden uitgesloten.

Het is wel mogelijk dat die mensen nog vermaand worden door Gods knechten, daar zij hun hart niet kennen, maar het maakt niet de minste indruk meer op het hart. Alles stuit op het verharde hart af, hun afkerigheid neemt toe. **Nooit genoeg kunnen degenen die dat kwaad nog niet bedreven hebben voor het oordeel der verharding gewaarschuwd worden. Van die verharding is niet de Heere, maar de mens zelf de oorzaak. Deze mensen zijn op het standpunt gaan staan, dat de mens zichzelf niet kan bekeren, dat het geloof hem geschonken moet worden, dat alles wat hij ook komt aan te wenden niet baat, zo hij niet uitverkoren is.**

Van de eis des Verbonds willen zij niet weten, het bidden om de genade, die God heeft toegezegd in de doop, veroordelen zij als wettische dienstbaarheid, want een onbekeerd mens is onbekwaam iets goeds te doen. Deze mensen zinken steeds dieper weg in zorgeloosheid en verharding. Zij achten zich verstandig dat zij noch van het een noch van het ander gebruik maken, om biddende te hopen op Gods genade, want daarmee verzekeren zij zichzelf dat zij zich niet bedriegen. Onomwonden wordt het gezegd, dat een onbekeerd mens geen gebruik mag maken van de beloften des Heeren.

Van alle kanten menen zij gerechtigd te zijn in die zorgeloosheid te blijven zitten. Neen, daar blijft u niet zitten, u dwaalt steeds verder op de weg van zorgeloosheid voort naar het oordeel der verharding. Wij beven wanneer die mensen met de grootste ongevoeligheid over de zaken spreken.

Met de volle zekerheid, dat het nieuwe leven der genade alleen gewerkt kan worden in het hart des mensen door het herscheppende wonder van Gods genade, roepen wij het noch thans deze mensen toe, de aanbiddingen van Gods genade, de roepstemmen des Heeren niet langer te negeren.

Wanneer Ahazia zich uitwendig onderworpen had aan de eis des Verbonds, dan waren de vermaningen des Woords hem niet onthouden, maar nu wel. Al spreken wij dag in, dag uit, dan weten wij heel goed, dat wij niet één mens kunnen brengen tot bekering, maar de Heere wil dat wij daarin voortgaan met een biddend hart. De prediking der bekering, die op zichzelf een dwaasheid schijnt, daar wij den doden zondaar niet levend kunnen maken, wil God gebruiken om dwaze zondaren wijs te maken tot zaligheid. "Zo heeft het God behaagd door de dwaasheid der prediking zalig te maken die geloven".

Het is erg dat wij het moeten zeggen, dat de verhardste zondaren zitten in de kerk, die de godsdienst gebruiken tot bedekking om de grootste gruwelstukken te bedrijven, om het erger te maken dan de heidenen. Let toch op Ahazia, die onder het oordeel der verharding ligt, daar hij de zonde tegen de Heiligen Geest heeft bedreven. De Heilige Geest heeft hem gewaarschuwd, geroepen tot bekering, onderwezen in de weg der zaligheid, maar hij heeft zich verhard, want zoals hij nu is, is hij niet altijd geweest. Nu, nu heeft hij het toppunt van zorgeloosheid en goddeloosheid bereikt. Daarop nu zegt de Heere, nu hij de maat der ongerechtigheid heeft vol gemaakt, dat hij zal sterven. Nu is het voor eeuwig te laat, nu is de mogelijkheid om zalig te worden geheel uitgesloten. De boodschap, die voor Ahazia bestemd is, ontvangt Elia van de Engel des Verbonds. Niet rechtstreeks, maar middellijk spreekt de Heere hier door de omgeschapen Engel. Elia is hier meer dan ooit type van de Heere Jezus. Ahazia heeft in zijn houding ten opzichte van Elia overeenstemming met Judas, die de Heere Jezus gram was, en verraden heeft.

De koning, die de boodschap ontvangt neemt het Woord des Heeren niet ter harte.

Hij is een man, die :

II. het Woord des Heeren verkeert

"Wat is dit, dat gij wederkomt?" Wat mag daarvan toch wel de oorzaak zijn? Met deze vraag wordt het de boden des konings gemakkelijk gemaakt, om de boodschap door Elia van Godswege opgedragen, over te brengen. De boodschap, die voor den koning niet vleiend, maar vlijmend is, daar alle verwachting op beterschap erdoor wordt afgesneden, hebben de boden ongeschonden overgebracht. Aldus horen wij hen spreken: Zo zegt de Heere: "Is het omdat er geen God in Israël is, dat gij zendt om Baäl-Zebub, de god van Ekron te vragen? Daarom zult gij van het bed, waarop gij geklommen zijt, niet afkomen, maar gij zult den dood sterven". Het is niet een boodschap van Elia, maar van de Heere. Elia heeft niet eens zijn naam genoemd, hij heeft gesproken in de Naam des Heeren, wat in de prediking des Woords altijd op de voorgrond moet staan. Welke uitwerking heeft dit Woord in het hart van koning Ahazia? Neemt hij de boodschap over als een boodschap van Godswege tot hem gebracht? Zo deed koning Hiskia, toen hij de boodschap ontving dat hij zou sterven. De boodschap: "Alzo zegt de Heere: Geef bevel aan uw huis, want gij zult sterven en niet leven" Jes. 38 werd door hem terharte genomen. Hiskia weende gans zeer, keerde zijn aangezicht om naar de wand en bad tot de Heere: "O Heere, ik word onderdrukt, wees Gij mijn borg". De borggerechtigheid van Christus is hem dierbaar geworden, daar hij het vonnis des doods kwam over te nemen. **Het is onmogelijk dat wij tot de Borg Jezus Christus onze toevlucht kunnen nemen, zo wij het oordeel des doods niet van ganser harte aanvaarden.** Wat koning Hiskia wel deed, doet koning Ahazia niet, het oordeel des doods wordt door hem niet overgenomen. Is het inderdaad een boodschap van de Heere? De boden spraken van een man, maar bij de koning gaat het om de man, het moet uitgemaakt worden. "Hoedanig was de gestalte des mans, die u tegemoet gekomen is en deze woorden tot u gesproken heeft?" Uit de gestaltenis van de prediker is het op te maken dat het Elia is, de man met het harige kleed en de lederen gordel om zijn lendenen.

Elia is een man, die men kent aan zijn kleding, een man, die hoogst eenvoudig, maar toch ook weer deftig gekleed is. Hij kleedt zich niet vandaag zus en morgen zo, hij is altijd eender gekleed, wat de standvastigheid van zijn karakter uitdrukt. De koning kan er zich van verzekerd houden, dat de boodschap van de Heere is. Hij weet het, dat de woorden die Elia spreekt, van de Heere zijn, wat hem bekend is uit de grote droogte, waarvan de man Gods heeft gesproken en wat bewezen is door de dood van zijn vader, Achab. Koning Ahazia gelooft het, dat de boodschap die hij ontvangen heeft van de Heere is, al negeert hij de God van Israël. Hij gelooft, gelijk de duivelen geloven, die sidderen. De man, die het standpunt van dode lijdelijkheid heeft ingenomen, de God van Israël negeert, is ten opzichte van Israëls God en Zijn knecht toch ook weer actief, met de activiteit van vijandschap. **Denk niet, dat die lijdelijke mensen het oordeel des doods aanvaarden, zij stellen alles in het werk om het van zich af te wentelen op de Heere. Deden zij dit niet in hun hart, dan zou het niet mogelijk zijn in zorgeloosheid voort te leven.** Koning Ahazia spreekt dat uit met daden, hij wil niet gepijnigd worden voor de tijd, niet gekweld worden door het woord van Elia, hij zal het oordeel des doods van zich afwenden op een ander, op des Heeren knecht en kind Elia. Dat het oordeel des doods gelegd kan worden op een ander, is waar, maar dan moet het door ons overgenomen worden met boetvaardigheid, dan, ja dan wordt het door een Ander gelegd op de Ander. Toen Hiskia het oordeel des doods overnam met een innige boetvaardigheid, werd het door den God des Verbonds gelegd op de Borg des Verbonds, waarvan hier geen sprake kan zijn, daar alle boetvaardigheid in het hart van Ahazia gemist wordt. Hij zal het zelf doen, alles wordt door hem in het werk gesteld, hij treedt in het openbaar in oorlog met God. **De mens, die uit kracht van zijn diepe val in oorlog staat met God, komt steeds meer, met steeds meer brutaliteit in oorlog met God.** Dat heeft ook plaats in het leven van Gods kind, dat soms staat met gebalde vuisten tegenover den Heere, maar dan is er toch iets in het hart dat daaronder schreit, het leven der genade zucht om verbreking van de vijandschap, om ter neerwerping van die opstand, wat bij Ahazia geheel gemist wordt, hij wenst zijn vijandschap uit te leven.

De mens is in oorlog met God, om was het mogelijk het oordeel des doods van zich af te wentelen. Al wordt het de mens van alle kanten toegeroepen: ga toch niet langer daarin voort, lever uw wapenen in, onderwerp u aan de Heere, toch geeft hij het niet op. Al is het de grootste dwaasheid, die te bedenken is tegen God te strijden, zo gaat de mens daarin toch voort, want hij wil het oordeel des doods niet aanvaarden. Hij wil zelfs gelijk Ahazia het Woord des Heeren verkeren, het oordeel des doods dat hem is aangekondigd, wil hij wentelen op de man Gods, die het woord Gods tot hem gesproken heeft. Niet hij, maar Elia moet sterven. De koning die vanwege zijn krankheid er zelf niet op uit kan trekken, zendt zijn krijgsknechten uit. U behoeft er niet aan te twijfelen, wanneer de koning zijn leven kan redden met de dood van Elia, dan doet hij dat, dan doet hij dat als het moet zelfs met het bloed van zijn krijgsknechten.

Rustig zit Elia te lezen op de hoogte eens bergs, in het schoonste boek naast de Bijbel. De man Gods leest in het boek der natuur, waarin alle schepselen groot en klein als letteren zijn. **Lees volk des Heeren in het boek der natuur, om de grootheid en wijsheid van uw God en Schepper meer en meer te mogen leren kennen.** Toen de Heere zijn kind Job een stuk voorlas uit dat schone boek stak hij zijn mond in het stof der verootmoediging. "Zie, ik ben te gering, wat zou ik U antwoorden? Ik leg mijn hand op mijn mond". Elia weet het door genade, dat de grote God van hemel en aarde zijn God en Vader is.

Met de woorden: "Gij man Gods, de koning zegt: Kom af" wordt de man der eenzaamheid aangesproken door de hoofdman van vijftig oorlogsmannen. Elia heeft te gehoorzamen, moet zich onderwerpen aan het woord des konings. Gij man Gods, die de euvelen moed hebt gehad de koning het oordeel des doods aan te zeggen, u wordt door de koning gelast van uw hoge zetel af te komen, u zelve onvoorwaardelijk aan ons te onderwerpen. Het is een strijd tussen Ahazia en God, die uit gestreden moet worden in Elia. Gij man Gods, gij hebt u zelve verheven boven de koning, wij zijn gekomen om u te vernederen voor de koning. Het gaat hier om des Heeren eer. **De man Gods is een man des gebeds, bidt om vuur van de hemel, wat de hoofdman met zijn vijftigen verteert. Dat vuur is voor deze mannen het vuur der hel, het vuur van Gods verbolgenheid, waarin zij eeuwig branden, maar voor Elia is dat vuur het vuur der liefde, waarmee de Heere Zijn kind en knecht vaderlijk beschermt.** Het komt aan op des mensen innerlijke verhouding tegenover de Heere. Er is geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, daar is geen hemel, geen zaligheid voor degenen die leven en sterven in hun vijandschap tegenover God.

De koning, die het woord des Heeren verkeert, die het oordeel des doods van zich zoekt af te wentelen op Elia, zendt ten tweede male zijn krijgsknechten uit. Hij verandert het woord des Heeren al kost het nog zoveel mensenlevens. Om zelf te leven zoekt hij een ander te doden, God te treffen.

Met meer beslistheid spreekt de koning, wiens ongeduld ten top gestegen is, zijn vijandschap uit met de woorden: "*Kom haastelijk af*". Hij spreekt van haast, wat ook nog wel in verband kan staan met zijn toenemende krankheid. De man haast zich om de maat der ongerechtigheid vol te maken, om zich rijp te zondigen voor de hel. Gelijk het vuur van Gods wrake viel op de eerste hoofdman met zijn vijftigen, valt het ook op dezen, wat het vuur van vijandschap des te feller doet branden in het hart van Israëls koning. Hij is wel verslagen in zijn krijgsmacht, maar niet verslagen in zijn hart, want hij zendt bij vernieuwing een gewapende macht uit om tegen God te strijden. Deze hoofdman onderscheidt zich van de anderen. De man staat tushen twee vuren in. **Gaat hij niet, dan zal vuur van des konings verbolgenheid hem treffen, gaat hij wel, zoals de koning het hem gebiedt, dan zal hij getroffen worden door het vuur des Heeren. De man gaat wel, maar hij gaat anders, hij gaat biddende, hij verkeert het boze woord des konings ten goede, zoals de koning het woord des Heeren ten kwade had verkeerd.** Had hij gesproken zoals het hem bevolen was, dan was hij met zijn vijftig manschappen omgekomen. De man is verstandig, hij gaat bidden, ootmoedig bidden, zijn ziel is hem dierbaar. Hij kent de waarde van zijn onsterfelijke ziel. Hij verstaat het: **Goed verloren is veel verloren, bloed verloren is meer verloren, maar ziel verloren is al verloren.** Nooit genoeg kan de grote betekenis van een kostelijke ziel te bezitten overdacht worden. Die het voor zichzelf beseft, beseft het ook voor anderen. De man buigt zijn knieën voor Elia en smeekt: "*Gij man Gods, laat toch mijn ziel en de ziel uwer knechten, van deze vijftigen, dierbaar zijn in uw ogen*". Wil het voorbeeld ter harte nemen, medereizigers naar de eeuwigheid. Is uw ziel nog niet gered van het oordeel des doods, nog niet gewassen in het bloed van den Heere Jezus, neem toch uw toevlucht biddende tot de meerdere Elia. Hij heeft zijn ziel gegeven in de vloekdood des kruises, waarom uw ziel gered kan worden. Overdenkt toch wat het in heeft een ziel te bezitten, over een ziel te beschikken. Ga toch niet voort in uw onbekeerlijkheid, verkoop toch uw ziel niet om kwaad te doen. Vlucht met uw ongeredde ziel tot de Heere of het Hem behagen mocht het u te bewijzen, dat uw ziel dierbaar is in zijn ogen. Allen, die tot Hem kwamen met de bede: "*Och Heere, och, wierd mijn ziel door U gered*" hebben ook leren zingen: "*Toen hoorde God; Hij is mijn liefde waardig, de Heere is groot, genadig en rechtvaardig, en onze God ontfermt zich op het gebed*".

Hier bij deze berg, de berg des vuurs, des bloeds en des gebeds ligt de grens die Elia scheidt en onderscheidt van de Heere Jezus. Bij de berg Horeb is het hem getoond, dat zijn ambtelijke bediening zou staan in het teken van storm, aardbeving en vuur, wat Elia nodig had om te werken onder een volk, dat hem gram was. Maar onder al die verschrikkingen suist de wind van Gods liefde en trouw in zijn ziel. De man Gods draagt het beeld van de Heere Jezus, is type van de Heere Jezus tot aan de dood, niet tot in de dood, want hij is niet gestorven. Bij de overeenstemming die de discipelen zagen tussen de Heere Jezus en Elia, zagen zij het onderscheid over het hoofd. Toen de Samaritanen de Heiland niet wilden herbergen, dachten de discipelen aan hetgeen hier had plaats gehad, hoor maar: Heere, wilt Gij, dat wij zeggen, dat vuur van den hemel nederdale en dezen verslinder, gelijk ook Elia gedaan heeft?. Neen, dat mag niet: "*De Zoon des mensen is niet gekomen om des mensenzielen te verderven, maar om te behouden*". Wat Elia doet, wanneer een gewapende macht voor hem staat, door vuur van den hemel te bidden, doet de Heere Jezus niet, als een gewapende bende op hem afkomt in de hof om Hem gevangen te nemen. Hij heeft Zich laten binden, Hij heeft Zich gevangen laten nemen, om zijn gebonden volk, dat zucht in de gevangenis, te verlossen en te stellen in de vrijheid. Hiervan heeft Elia gesproken op de berg der verheerlijking. "*Dewelke gezien zijnde in heerlijkheid, zeiden Zijnen uitgang, dien Hij zou volbrengen te Jeruzalem*". Hij moest de vloekdood des kruises sterven om het vuur van Gods gramschap te blussen.

Het is de Engel des Verbonds de Heere Jezus, die hier spreekt tot Elia, wat hij doen moet. Hieruit blijkt hoe innig de Heere met Zijn kinderen en knechten meeleeft op de weg der gehoorzaamheid.

Elia heeft een zware taak te vervullen, hij moet naar de koning, die het bestaan des Heeren negeert, het Woord des Heeren verkeert en :

III. het gericht des Heeren trotseert

"*Toen sprak de Engel des Heeren tot Elia: Ga af met hem, vrees niet voor zijn aangezicht*". In dit woord is het suizen van een zachte stilte voor Elia, alsmede voor de hoofdman met zijn vijftig manschappen, wier levensgevaar niet afgewend was, al waren hun zielen dierbaar in zijn ogen, want de koning zal zich zeker aan hen wreken zo Elia niet meegaat. Elia is man van gelijke beweging als wij, hij heeft ook versterking van node in het geloof. De Heere weet hoe zwak Zijn kinderen zijn van moed, hoe klein zij zijn van kracht. Door te steunen op het woord des Heeren verkrijgt het geloof versterking in de Heere.

Het hart der oprechten is gesteld op de zoete inspraken van des Heeren mond, daar hoopt het op, want de Heere spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft. De kracht van Gods dierbaar Woord wordt ervaren wanneer wij de Heere in de tempel van Zijn Woord horen spreken, persoonlijk horen spreken, tot het hart in het geloof. Om met vrucht in de Bijbel te lezen, moeten wij altijd in de eerste plaats letten op Hem, die spreekt, om het te verstaan door de onderwijzingen van de Heiligen Geest.

Elia heeft te gehoorzamen, hij moet met de hoofdman meegaan tot de koning. De Heere zegt het ons in Zijn Woord, wat wij hebben te doen, te doen in de kracht des geloofs. Gods wil te doen is voor Gods kind op de weg des geloofs, spijs en drank. Geloofsversterking bekomt hij door het Woord des Heeren te horen en te doen. Horen en doen mogen nooit gescheiden worden, het zijn de daders des Woords, die het Woord gelovig verwerken in hun hart en leven. In het betrachten van Gods wil, en het doen van Zijn Woord is vrede en blijdschap, tot doding van ons vlees. Elia heeft niet te vrezen. 't Is waar, wij bekennen het tot schaamte voor Gods aangezicht, dat ons hart menigmaal vervuld is met de vreze des ongeloofs tegenover de vijand, in de strijd dien wij hebben te strijden. Die verschrikkelijke vreze des ongeloofs slaat ons met machteloosheid, waarover de vijand zich verheugt. "*Vrees niet voor zijn aangezicht*" zegt de Engel des Heeren. Die vreze des ongeloofs in ons moeten wij veroordelen, belijden en bewenen voor Gods aangezicht, zij moet door de kracht van Gods genade in ons gedood worden. De vreze des ongeloofs is het slechtste gezelschap, dat te bedenken is. **U kunt beter door Satan gekweld, dan door de vreze des ongeloofs overmand worden. In het geloof is het mogelijk de duivel te wederstaan, op de vlucht te jagen, maar in het ongeloof gaat hij over ons heersen.** "*Vrees niet, gij wormken Jakobs, gij volksken Israels, Ik help u, spreekt de Heere en uw Verlosser is de Heilige Israëls*".

Het woord, door de Engel des Heeren gesproken, wordt door Elia ter harte genomen. "*En hij stond op en ging met hen af tot den koning*". Het woord des Heeren heeft hem niet alleen nu, maar altijd vervuld met heldenmoed. Uit het woord des Heeren put hij zijn levenskracht en heldenmoed om des Heeren wil te doen. Een andere levensbron is er niet voor Gods kinderen. Met de bede: "*Maak in Uw woord mijn gang en treden vast*" wandelen zij op de weg der gehoorzaamheid.

Elia staat nu in het paleis van de koning, bij het krankbed des konings, dat zijn sterfbed is geworden, als Gods getrouwe dienstknecht, om het hem aan te zeggen, dat hij voor den Rechter van hemel en aarde gesteld zal worden. Het is in de ambtelijke bediening ook bij het krankbed een eerste vereiste eerlijk te zijn, oprecht te spreken tot degenen wier geestelijke verzorging aan des Heeren knecht is toe betrouwd. Daar zijn er die met een gegronde hoop in hun hart liggen voor de poorten der eeuwigheid, die verlangen in te gaan. Het is een aangename bezigheid enkele ogenblikken met hen te spreken over het blij vooruitzicht, dat hen streelt, om ontwaakt in de eeuwige heerlijkheid Gods lof te ontvouwen. Anderen, die nog zijn in bestrijdingen, nog opzien tegen de laatsten vijand, moeten bemoedigd en versterkt worden door het Woord des Heeren.

Mensen, die sterven op droggronden, die zichzelf bedriegen voor een alles beslissende eeuwigheid, moeten daarop met ernst gewezen worden. Liggen de zieken met het bewustzijn, dat zij onbekeerd zijn, voor de poorten der eeuwigheid, daar moet de mogelijkheid der bekering op grond van Gods Woord voorgesteld worden. Maar van al die zaken is bij de koning Ahazia geen sprake, daar hij door des Heeren knecht niet onderwezen, vermaand of vertroost wil worden. Voor hem is er geen God in Israël om Zijn woord te vragen, met de God van Israël wil hij niet te doen hebben, hij vraagt naar den god van Ekron, van Baäl-Zebub verwacht hij hulp, waarom het oordeel des doods hem wordt aangezegd. De koning zou wel beter kunnen worden, als hij maar wilde buigen voor de God van Israël, waarvan geen sprake is bij hem. De man, die de God van Israël heeft afgezworen, den god van Ekron heeft trouw gezworen, sterft liever, dan dat hij zijn dwaasheid bekent. Het Godsgericht wordt door hem getrotseerd, hij heeft de zonde tegen de Heiligen Geest bedreven. Welbewust, wetens en willens heeft hij de Goddelijke werkingen des Heiligen Geestes afgezworen, zich aan deze verharding overgegeven. Het Godsgericht, dat hem wordt aangezegd, heeft geen vat meer op hem, maakt niet de minste indruk meer op zijn gemoed, daar hij ligt onder het oordeel der verharding, wat wij ook aanschouwen in Judas. Op de vraag: "*Judas, verradert gij den Zoon des mensen met een kus?*" heeft hij niet geantwoord, hij negeerde de Heere Jezus, gelijk als Ahazia de God van Israël. Het is een zware taak voor Elia, de koning het oordeel des doods aan te zeggen, maar het moet, om vrij te zijn van zijn bloed. Bij Judas ging de consciëntie spreken voor zijn sterven, hij heeft haar woord uitgesproken toen hij sprak: "*Ik heb gezondigd, verradende het onschuldig bloed*", om daarna zichzelf van het leven te beroven, maar bij Ahazia is de consciëntie pas gaan spreken na zijn sterven.

Gesteld voor de Rechter die zijn ongerechtigheid heeft opgetekend in het Goddelijk boek van Zijn alwetendheid, is Ahazia ook veroordeeld door zijn consciëntie als Gods stedehouderes, die als een worm die niet sterft eeuwig blijft knagen aan zijn ziel.

U hebt het teken des Verbonds veracht, door u gelijk te stellen met de heidenen, de beloften des Verbonds vertreden, daar ze u niet uitdreven tot het gebed, de God des Verbonds verworpen, door niet naar Zijn woord te vragen, wat u nu eeuwig doet zijn onder de vloek van Gods verbolgenheid.

Velen schuilen weg achter hun onmacht, wentelen de grote verantwoordelijkheid die op ons ligt, van zich af. De grote verantwoordelijkheid die op ons rust door te leven onder de eis van Gods dierbaar Woord wordt door Elia gepredikt. Ahazia heeft door de god van Ekron toe te vallen, zijn levensdagen verkort. Hij is gestorven omdat hij dit kwaad bedreven heeft, had hij het niet bedreven dan was hij nog niet gestorven. Wij kunnen de zonde tegen de Heiligen Geest bedreven hebben, onze levensdagen korten, onder Gods toelating, waarover wij niet lichtvaardig hebben te denken. Sta de kloppingen, vermaningen en waarschuwingen des Heiligen Geestes toch niet langer tegen. Bidt de Heere om Zijn genade, om te doen wat Hij u gebiedt. Het is toch zo erg onder het oordeel der verharding weg te zinken. Hebt u nog indrukken van de Waarheid, drukt het u nog onbekeerd te zijn, bidt de Heere of het Hem behagen mocht uw hart steeds meer te stellen onder Zijn Goddelijke bearbeiding, te willen stellen onder de onwederstandelijke bearbeiding des Heiligen Geestes.

Toepassing

Ahazia had afgezet, uitgeroeid moeten worden vanwege het kwaad door hem bedreven. Wat hij gedaan heeft, heeft hij met opzet, met opgeheven hand gedaan. Daar de ziel, die iets zal gedaan hebben met opgeheven hand, hetzij van inboorling of van vreemdelingen, de smaadt de Heere, en diezelfde ziel zal uitgeroeid worden, hare ongerechtigheid is op haar. Nu Israël vanwege zijn diep verval hem niet straft, straft de Heere hem rechtstreeks. Allen die willens en wetens zondigen moesten uitgeroeid worden.

In dat licht moeten wij vloekpsalmen bezien, die het oordeel uitroepen en inroepen over die goddelozen. In die zin heeft Elia sproken tot koning Ahazia, die de God des Veronds wetens en willens smaadheid heeft aangedaan. Duidelijk is het door de Heere Jezus gezegd tot de Joden, dat hun zonde tegen de Heiligen Geest onergeeflijk was. Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lasteiging zal den menschen vergeven worden; maar de lastering tegen de Geest zal de mensen niet vergeven worden. Om niet meer te noemen spreekt de apostel er zo ook over: "*Want zo wij willens zondigen, nadat wij de kennis der waarheid ontvangen hebben, zo blijft daar geen slachtoffer meer over voor de zonden; maar een schrikkelijke verwachting des oordeels en hitte des vuurs, dat de tegenstanders zal verslinden*". Voor deze mensen, die de Waarheid, de volheerlijke openbaring Gods in Jezus Christus moedwillig verwerpen, de Geest der genade smaadheid aan doen, blijft geen slachtoffer meer over, daar zij de eeuwige offerande, die gebracht is tot verzoening, de enigen Naam, die onder de hemel gegeven is tot zaligheid, wetens en willens verwerpen. **Die onvergeeflijke zonde, de zonde tegen de Heiligen Geest, staat niet los van Christus. Het is door de Heilige Geest, dat de mens levende onder de Waarheid weet, dat de volheerlijke openbaring Gods in Jezus Christus de weg der zaligheid is.**

Door de algemene bearbeiding des Heiligen Geestes heeft elk mens levende onder de waarheid de overtuiging dat hij bekeerd moet en bekeerd kan worden. **Die op het punt staat de aanbiedingen van Gods genade wetens willens te verwerpen, met de gedachten: "Als ik niet uitverkoren ben word ik toch niet zalig", om ongestoord en zorgeloos in de wereld voor te leven, maakt zich gereed om die verschrikkelijke zonde te bedrijven.**

Wanneer wij de aanbiedingen van Gods genade, de offerande van Jezus Christus willens en wetens versmaden, God in de grond der zaak tot een leugenaar stellen, alsof de aanbiedingen niet welmenend zijn, zondigt tegen de Heiligen Geest, die Zich daarom onttrekt, waardoor onder het oordeel der verharding komt.

Buiten Christus kan de Heilige Geest niet werken in ons hart, en daar buiten de offerande van Jezus Christus geofferande is voor de zonden, is de mogelijkheid om zalig te worden dan ook totaal uitgesloten. **Deze zond is de zonde tegen de Heiligen Geest, daar Hij in Zijn overtuigend werk wordt tegengestaan door de aanbiedingen van Gods genade te verachten.** Denk eraan mijn onbekeerde medereiziger naar de eeuwigheid, dat wij heel wat kunnen, wij kunnen zondigen tegen de Heiligen Geest.

En denk nu niet, dat dit slechts sporadisch voorkomt. Terwijl Ananias en Saffira nog wandelden met de gemeente Gods op de weg des Verbonds, gebruik makend van de Sacramenten, was die zonde al bedreven. Denk toch over het heil van uw onsterfelijke ziel, laat haar toch dierbaar zijn in uw ogen, breek toch met de zonden, val op uw knieën, bidt tot de Heere om ontferming, eer het voor eeuwig te laat is.

Zorgeloosheid is tot verharding, verharding leidt tot verwerping en de verwerping van de aanbiddingen der genade is de zonde tegen de Heiligen Geest. Daar de zonde tegen de Heiligen Geest door ons bedreven kan worden, komt satan het bedrukte volk dat de Heere zoekt, van dat kwaad te beschuldigen, waardoor zij een geweldige terugslag krijgen in hun innerlijk leven.

Hebt u wetens en willens gehandeld, zoals Ahazia gehandeld heeft? Mensen, die de onvergeeflijke zonde bedreven hebben, houden hoogstens de vorm van de godsdienst vast, terwijl het veeltijds voorkomt dat zij met alles breken. Hoe droevig het ook gesteld is in het hart der oprechten, daar is en blijft een gemis, dat drukt, een ledigheid, die vraagt om vervulling. Zou het u niet tot blijdschap zijn, zo u door het geloof in de Heere Jezus mocht komen tot verzoening met God? **Al staat uw bestaan in vijandschap tegenover God, dan nog ligt er iets in de diepste diepte van uw innerlijk leven dat verlangt te mogen komen in verzoening met de Heere. Hieruit blijkt, dat u de zonde tegen de Heilige Geest niet hebt bedreven. Die de zonde tegen de Heiligen Geest wel bedreven heeft, bekommert er zich niet over, dat gedaan te hebben. Twijfel niet, houdt u er van verzekerd, dat u dat kwaad niet bedreven hebt.**

Let op de beloften des Verbonds, op de aanbiddingen van Gods genade, om daardoor vervrijmoedigd te worden in het gebed. Smeek om de lieve werkingen des Heilige Geestes, beken het, dat wij Hem menigmaal kwamen te bedroeven, uit te blussen, zodat wij in duisternis verkeren.

Wij mogen wel bidden met David: "Neem uw Heiligen Geest niet van mij", wat rechtvaardig zou zijn vanwege onze zonden. Let op uw innerlijk leven of u de drijvingen, onderwijzingen, ontdekkingen en vertroosting des Heiligen Geestes nog enigermate verneemt. Daar u enige kennis van die werkingen hebt in uw hart, past het u, de Heere daarvoor te erkennen, met de bede, in ruimer mate daarmede begiftigd te mogen worden. Denk niet alleen aan de vrouw van Lot, maar ook aan het einde van Ahazia, die zoveel roepstemmen van de Heere in de wind heeft geslagen, om daarna weg te zinken in het oordeel der verharding, om niet naar Sodom terug te zien, of naar Ekron heen te trekken. Laat uw oog toch gevestigd zijn op de noodzakelijkheid der bekering en op de mogelijkheid om zalig te worden. Zoek de Heere in de weg der gehoorzaamheid.

Wij hebben het aanschouwd, volk des Heeren, in Elia, dat de Heere in de grootste gevaren Zijn kinderen kan en wil bewaren. Met alle instrumenten die tegen hem bereid werden, gelukte het de vijand niet hem te treffen. De vijand kan niet meer doen, dan dat de Heere toelaat. Houdt in uw weg het oog op God gericht, Hij helpt in nood en is in Sion groot. Het is u tot vreugde, de God van Israël te belijden, Hij is u dierbaar, Hij heeft door genade de hoogste plaats in uw hart.

Het is door de genade Gods, dat u met Ahazia niet omgekomen zijt in ongeloof en vijandschap. Laten we toch afkerig zijn van zelfverheffing, de Heere ootmoedig prijzen voor de genade, die Hij heeft geschonken. Luister naar het Woord des Heeren, ga in de weg die Hij u aanwijst in Zijn getuigenis. Elia deed wat de Heere hem beval. Wij mogen van hem getuigen, dat hij door de genade Gods een gehoorzaam kind was, een getrouwe knecht. Hij heeft zijn medemensen getrouw behandeld, wel hun heil, maar niet hun gunst gezocht.

Vrees niet voor het aangezicht van uw vijand, want de Heere is met u op de weg der gehoorzaamheid, Hij waakt over u, Hij is de Wachter Israëls, Die niet slaapt, noch sluimert. Bidt nooit om vuur van de hemel, als het uw eer geldt, de Heere wil, dat wij verdraagzaam zijn omtrent onze vijanden. Maar ten opzichte van de antichrist, die zich tegenover Christus stelt, begeren wij vuur van de hemel en het zal ons tot blijdschap zijn, als dat rijk ter neer geworpen zal worden door, het vuur van Gods verbolgenheid.

Maar allen, die voor de Heere knielen, smeken om de redding der ziel, zal Hij genade bewijzen. Toen Elia gezeten was op de hoogte eens bergs, zat hij daar door het geloof op de berg van Gods onveranderlijke Verbondstrouw. Vertrouwende op de Heere bad hij, ontving hij verhoring. Klim door het geloof met hem op de berg van Gods trouw, daar rust uw ziel in de Heere, daar staat de vijand machteloos tegenover u.

Amen.

11 En het gebeurde als zij voortgingen, gaande en sprekende, zie, zo was er een vurige wagen met vurige paarden, die tussen hen beiden scheiding maakten. Alzo voer Elía met een onweder ten hemel.

12 En Elísa zag het en hij riep: Mijn vader, mijn vader, wagen Israëls en zijn ruiteren. En hij zag hem niet meer. En hij vatte zijn klederen en scheurde ze in twee stukken.

13 Hij hief ook Elía's mantel op, die van hem afgevallen was, en keerde weder en stond aan den oever van de Jordaan.

14 En hij nam den mantel van Elía, die van hem afgevallen was, en sloeg het water, en zeide: Waar is de HEERE, de God van Elía? Ja, Dezelve? En hij sloeg het water, en het werd herwaarts en derwaarts verdeeld, en Elísa ging erdoor.

2 Kon. 2 : 11-14

Elia's hemelvaart

- I. de Geest des Heeren, die beloofd wordt
- II. de heerlijkheid des Heeren, die aanschouwd wordt
- III. de weg des Heeren, die gebaad wordt

Geliefden!

Het is Elia geopenbaard, dat hij naar huis mag, hij zal met een onweder ten hemel opgenomen worden, om altijd bij de Heere te zijn. De man, die als type van Christus gestaan heeft voor de poorten des doods, om door wreed geweld omgebracht te worden, wordt ons nu voorgesteld als een type van Christus in de staat van Zijn verhoging. De man Gods is in zijn leven op de aarde alsmede in zijn gaan van de aarde, een man des geloofs. Van alle kanten straalt het werk van Gods genade ons tegen, uit de daden zijns geloofs.

Wat Elia geopenbaard is, door hem geloofd wordt als een gebeurtenis, die zeker zal plaats hebben, bewaart hij als een onmededeelbaar geheim. De man Gods, die de kracht van Christus' opstanding heeft aanschouwd in de stille eenzaamheid, als vrucht van zijn geloofsworstelingen, in het kind van Zarfath, dat door de Heere werd opgewekt; die de Heere ontmoet heeft in de diepte der eenzaamheid bij de berg Horeb, denkt dat deze gebeurtenis in de eenzaamheid moet plaats hebben. **Tot driemaal toe zoekt hij de eenzaamheid, die hij niet vindt, daar Elisa hem niet verlaat.**

In geen geval willen wij dit in Elia laken, maar veeleer in hem prijzen. De beleving neemt bij de man Gods van het begin tot aan het einde van zijn loopbaan op aarde, de eerste plaats in. Als man des Verbonds leeft hij door het geloof uit de Middelaar des Verbonds, wat hem als kind des Heeren en als type van Christus, in zijn hart en leven het beeld van Christus doet dragen. De hemelvaart van Elia is een zaak des geloofs. Door het geloof treedt hij welbewust zijn hemelvaart tegemoet, gaat hij naar de plaats door de Heere gewezen. Gelijk hij door het geloof geleefd heeft uit het lijden van Christus, in de kracht van Christus' opstanding gestaan heeft, bij het dode kind, staat hij nu in de kracht van Christus' hemelvaart. De Heilige Geest wijst er ons op, dat Gods kinderen onder de oude dag ook geleefd hebben uit de heilsfeiten van Christus.

In gehoorzaamheid aan de Heere, verlaat Elia de bekende plaats Gilgal, waar het volk des Heeren na de doortocht door de Jordaan het Pascha heeft gevierd. De zegen werd hier uitgesproken op de berg Gerizim en de vloek op de berg Ebal. Hier zijn de twaalf stenen genomen uit de Jordaan, ter gedachtenis aan het gaan door de Jordaan, opgericht voor het nageslacht. **Nu regende het niet langer manna, daar het volk begon te eten van het overjarig koren.** Zo zijn er gedenkplaatsen voor Gods kinderen, waardoor zij herinnerd worden aan gebeurtenissen, die van betekenis zijn geweest en gebleven voor hun geestelijk leven; plaatsen die spreken van de daden des Heeren.

Daar zijn ook plaatsen, die spreken van het kwaad, dat door hen bedreven werd, waaraan alleen met smart gedacht kan worden. Zulke plaatsen weet ik in het leven van Elia niet aan te wijzen, tot roem van Gods genade, al zal hij ze voor zichzelf wel gekend hebben.

Elisa blijft niet in Gilgal achter, hij weet het dat Elia ten hemel zal varen, dat het de laatste reis is, die hij maken kan met zijn geestelijke vader. In het geloof kleven Gods kinderen elkander aan, uit liefde tot de Heere en het werk der genade, door Hem verheerlijkt.

In Bethel, waar Abraham zijn altaar heeft gebouwd, om de Naam des Heeren aan te roepen, Jakob een opgericht teken heeft gezalfd, daar hij de ladder des Verbonds mocht aanschouwen, de stem des Heeren mocht horen, bezoekt Elia de profetenschool, die hem na aan het hart lag. Het was vrucht van zijn arbeid, dat die scholen weer geopend waren, daar het verboden was in de dagen van Achab, toen de profeten zich moesten verbergen in de spelonken. Aan die profetenschool te Bethel had de Heere zich verbonden door Zijn Geest, daar het de zonen der profeten geopenbaard was, dat Elia weggenomen zou worden door de Heere. Het is Elisa tot smart, hij wil er niet over spreken, hij kan het nog niet verwerken, dat Elia hem gaat verlaten. Ik weet het ook wel, "zwijgt gij stil" zo sprak hij, om zichzelf te bedwingen. Het is een goed teken, wanneer Gods kinderen elkander niet kunnen missen. Hieruit blijkt, dat er een innige samenleving was door het geloof in de Heere. Er is een overblijfsel, dat de Heere vreest, dat wandelt in Zijn wegen. Neen, Elisa blijft niet achter in Bethel, hij gaat met Elia mee naar Jericho. Hier is de gedenkwaardige plaats, waar Jozua de Vorst van het Heir des Heeren met aanbidding heeft begroet, de schoenen van zijn voeten heeft gedaan, daar deze plaats heilig was vanwege de verschijning des Heeren. Door het geloof zijn de muren van deze stad gevallen, is een grote overwinning behaald op de vijand. Het is de zonen der profeten in Jericho ook bekend, dat Elia, des Heeren kind en knecht, thuis gehaald zal worden. Ze zijn allen op de been, om de grote geloofsheld voor het laatst te zien hier op aarde. Het is voor Gods kinderen nooit een eeuwig scheiden; op het laatste zien volgt eens een zalig wederzien. Dit weet Elisa zeer wel en toch kan hij het nog niet verwerken, hij kan er nog niet over spreken; de gebeurtenis die doorleefd staat te worden, is hem te machtig. Met de woorden: Ik weet zeer wel, "zwijgt gij stil", die hij te Bethel heeft gesproken, geeft hij het duidelijk te kennen. Elia geniet, geniet van de arbeid, die hij heeft mogen verrichten in Israël. De klacht; "*Ik ben alleen overgebleven*" heeft de Heere verhoord, Hij heeft profeten en profetenzonen aan zijn zijde gesteld, die zijn arbeid voortzetten in het openbaar. Al had Elia de eenzaamheid lief, daarom heeft hij zijn roeping om in het openbaar van de Heere te getuigen, toch wel terdege vervuld. Het is hem tot vreugde, dat de profeten weer in het openbaar ijveren voor de Naam en zaak des Heeren. Elia verstond het dat de toekomst van Israëls volk bepaald werd door het onderwijs dat Israëls zonen genoten. Uit zijn vertrek blijkt duidelijk, dat hij er met innige banden aan verbonden was. Nog een keer spreekt Elia Elisa aan, om achter te blijven. Het is alsof de Heere hem niet op kan nemen in Zijn heerlijkheid, zolang Elisa bij hem is. Maar Elisa, die in Gilgal en Bethel niet achter gebleven is, gaat ook nu met Elia mee uit Jericho naar de Jordaan. "*En zij beiden gingen heen*". Gelijk Elisa bij Elia is gebleven tot op het ogenblik, dat hij opgenomen werd in de eeuwige heerlijkheid, zijn de discipelen bij den Heere Jezus gebleven, om het te aanschouwen dat Hij vanaf de Olijfberg is opgenomen door de Vader in Zijn heerlijkheid, wat door hen vermeld wordt tot op de dag van heden.

Met ontroering staren de jonge profeten hun meester na, daar het hun geopenbaard is, dat hij weggenomen zal worden, waarmede Elia's achting nog gestegen is. Hiermede bevestigt de Heere het woord, dat door Elia is gesproken, het voorbeeld, dat door hem is gegeven. Het is een gebeurtenis, waardoor een stempel gedrukt wordt op het persoonlijk leven van deze jonge mensen, die door hem onderwezen waren in de praktijk der godzaligheid.

Door het geloof geeft Elia het laatste teken van zijn ambtelijke macht, waartoe hij zijn ambtelijke mantel gebruikt, die hij straks achter moet laten, die in de hemel niet gedragen kan worden. Natuurlijk, de Heere had zijn kind en knecht zowel aan deze zijde, als aan gene zijde van de Jordaan op kunnen nemen in Zijn heerlijkheid. Het heeft wat te betekenen, het is niet bij geval, dat hij door het geloof met zijn mantel een pad gebaad heeft door deze sterk stromende rivier. Gelijk Elia in de kracht zijns geloofs een pad gebaad heeft door de Jordaan, heeft de Meerdere Elia in de kracht van zijn Goddelijke natuur, waarmede Hij zijn menselijke natuur heeft ondersteund, de weg gebaad door de Jordaan des doods naar de eeuwige heerlijkheid. Achter de Jordaan des doods, waardoor hij de weg des levens heeft gebaad, achter de heuvel van Golgotha, lag voor Hem de Olijfberg, vanwaar Hij ten hemel is gevaren. Het was in deze omgeving onmogelijk, dat men over deze sterk stromende rivier kon varen of zwemmen, daar moest een weg door gebaad worden. Altijd weer moet Gods kind door deze rivier van onmogelijkheden geleid worden om te komen in de genietingen van het hemelleven. Het is niet mogelijk dat u met uw kracht kunt komen, door de stroom van zonden, van verdorvenheid en ongelovigheid. U kunt er niet over zwemmen, niet door waden, u moet er voor blijven staan. Telkens weer staan Gods bedrukte kinderen voor deze rivier, die dag en nacht stroomt, met een innig verlangen bij vernieuwing gesteld te worden in Gods zoete gunst en zalige gemeenschap.

Gelijk Elisa er met Elia doorgegaan is, kunt u met de Heere Jezus, in het geloof wandelen door de rivier van dood en verderf, van zonde en ongeloof, om gesteld te worden in de genietingen van het hemelleven. Van het begin tot het einde liep de weg van Elia dwars door de sterk stromende rivier van zijn tijd, die boos was. Onder de regering van Achab en Ahazia wandelde de man Gods van dag tot dag dwars door de stroom van het boze volk heen, zonder weggespoeld te worden door de zuigkracht van de wateren der ongerechtigheid naar de dode zee des verderfs. Het is door de kracht des Heeren dat Elia niet weggespoeld is, dat hij staande gebleven is. Vertrouw toch nooit op uzelf, denk niet, dat u het staande kunt houden met uw kracht tegenover de stroom en geest des tijds. Door in afhankelijkheid des harten op de Heere te vertrouwen, is het alleen mogelijk, de voetstappen van Elia te drukken. Had de Heere Jezus door de sterk stromende rivier des verderfs geen weg gebaad, dan zou het niet mogelijk zijn, door die rivier van verdorvenheden te trekken, om door het geloof te treden in de genietingen van Gods gunst en gemeenschap. **Het gaan door de Jordaan in het geloof, is het beeld van Elia's leven.** Het is zijn zwanenzang: *"Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden, voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid"*.

Nu zijn de geestelijke wandelaars op de weg des geloofs, gekomen in de omgeving waar de grote gebeurtenis zal plaats hebben. Niet ver van hier staat de berg Nebo waar Mozes vanuit de strijdende kerk in de triomferende kerk is getreden, naar des Heeren woord. Wat onuitsprekelijk voorrecht te mogen treden in de eeuwige heerlijkheid. Het laatste gesprek wordt door Elia met Elisa gevoerd, voor zijn hemelvaart.

I. de Geest des Heeren, die beloofd wordt

Hoe wonderlijk moet het toch gesteld zijn in het hart van Elisa daar het hem niet mogelijk is, met Elia te spreken over de wonderlijke gebeurtenis, die voor de tweede maal zal plaats hebben op de aarde, daar bij vernieuwing een mens, zonder de dood te zien, zal opgenomen worden in de eeuwige heerlijkheid. Henoch was de eerste voor de zondvloed, Elia de eerste na de zondvloed. Zou Elia het zelf wel weten, of zou het voor hem een totale verrassing zijn, als hij opgenomen zal worden in de eeuwige heerlijkheid. Zo schijnt het geweest te zijn bij Henoch. Van hem lezen wij: *"Door het geloof is Henoch weggenomen geweest, opdat hij den dood niet zou zien; en hij weid niet gevonden, daarom dat hem God weggenomen had"*. Als Elia ten hemel gevaren is, dan zegt Elisa, dat hij niet gezocht behoeft te worden, daar hij het wist, dat Elia ten hemel zou varen en het aanschouwd heeft, waarvan bij Henoch niet gesproken wordt. Zeker, Gods kinderen worden soms door de Heere verrast, met een zalige verrassing. Het was voor Jozef een verrassing, toen hij uit de gevangenis geleid werd, voor Mozes toen de Heere hem verscheen in de brandende en niet verterende braambos, voor de herders, toen de grote blijdschap van Christus' geboorte hen gepredikt werd.

Zo kan ook het ingaan in de eeuwige heerlijkheid voor Gods kinderen een verrassing zijn. Maar daarvan is hier geen sprake, het is bekend dat Elia zal worden opgenomen in het huis des Vaders. Elisa heeft geen opdracht van de Heere, om het Elia te zeggen, dat hij opgenomen zal worden door de Heere, maar dat behoeft ook niet, want Elia weet het, hij gaat er zelf over spreken. Elisa mag zijn laatste wens te kennen geven. *"Begeer wat ik u doen zal, eer ik van bij u weggenomen zal worden"*. Gelukkig, nu kunnen zij spreken over de zaak, die het hart vervult, die hen beiden in spanning doet zijn. Elia weet, dat Elisa het ook weet, zodat zij op die zaak niet dieper ingaan. De vraag, wat voor Elisa nog gedaan kan worden, voor Elia deze wereld verlaat, komt hem uit het hart, is bewijs van grote toegenegenheid tot de man, die hem in zijn werk zal opvolgen. Elisa, die zich blijkbaar bezwaard gevoelt van wege die zware taak, die hem wacht, weet het en hij antwoordt terstond: *"Dat toch twee delen van uw geest op mij zij"*.

Het gaat over de geest van Elia, de erfenis van Elia. Bij het vertrek van Elia blijft de geest van Elia, de dierbare werkingen des Heiligen Geestes, waardoor de man Gods geestelijk geleefd en gewerkt heeft tot verheerlijking van zijn God. De inwoning en werking des Heiligen Geestes was hem door genade, in de weg des geloofs, een particulier bezit geworden. Gelijk Gods kinderen mogen spreken van "mijn God", van "mijn Heere Jezus", mogen wij spreken van "mijn Heilige Geest", want in Zondag 20 der Heidetb. Catechismus belijden wij: *"dat Hij ook mij gegeven is"*. En Paulus zegt: *"En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten"*. Die de Heere aanhangt is één geest met Hem en zo was Elia één geest met de Heere. **Zijn lichaam was een tempel des Heiligen Geestes, zijn ziel stond en leefde onder de Goddelijke heerschappij van de Heiligen Geest.**

Elisa bedoelt hiermede niet de geest van Elia, die hij had uit kracht van geboorte uit Adam, maar de geest, die hij had uit kracht van geboorte uit God, die hem in de oefeningen des geloofs in steeds ruimer mate was geschonken. In het geloof krijgt de Heilige Geest steeds meer waarde voor ons hart en leven, is het de bede om in steeds ruimer mate gesteld te mogen worden onder de bediening des Heiligen Geestes.

Dat bedoelt de onderwijzer, als hij zegt in Zondag 38, dat wij God door Zijn Geest in ons moeten laten werken. Het is door onze ongelovigheid, dat wij de lieve werkingen des Heiligen Geestes zo tegen staan en bedroeven. Op den weg des geloofs was de geest van Elia onder de bearbeiding des Heiligen Geestes, steeds heerlijker, steeds krachtiger tot openbaring gekomen.

Op de geest van Elia, als de heerlijkste erfenis, heeft Elisa het oog, wat hij dan ook begeert, nu hij begeren mag. De geest van Elia niet zijn ziel, want met ziel en lichaam wordt hij opgenomen. Hiermede wordt Elia ook niet ontbloot van de bediening des Heiligen Geestes, want in de hemel ontvangt hij de volle bediening des Heiligen Geestes, maar niet in het geloof, doch door aanschouwen. Het is de Geest des geloofs, die Elisa begeert, die Elia toch achter moet laten, daar hij met zijn hemelvaart gaat leven door aanschouwen.

De geest van Elia, is dus de Geest des Heeren, die in hem woonde en werkte. Elisa kent en gevoelt zijn afhankelijkheid van de dierbare werkingen des Heiligen Geestes. Dat is een goed teken, dat geeft een gezond geestelijk leven te kennen. Naarmate wij onze verdorvenheid kennen, onze geestelijke onkunde beseffen, krijgen de lieve werkingen des Heiligen Geestes voor ons hart en leven steeds meer waarde.

Wij staan op een gevaarlijk punt, zo wij niet gedurig smeken om met Zijn gezegende inwoning en krachtige werkingen, in ruimer mate begiftigd te mogen worden. Dan zijn wij in gevaar, dat ons geestelijk leven zal gaan verachten, dat ons godsdienstige leven zal gaan ontaarden in vormenplicht, tot verzwakking van het leven des geloofs.

Elisa begeert, als een geestelijk zoon van Elia, de voetstappen zijns vader te drukken, het werk zijns vaders voort te zetten, tot verheerlijking van zijn God. In onderscheiding van Lot, Eli en meer anderen, die de Heere bedroefd en zichzelf schade berokkend hebben, door zich te onttrekken aan de lieve werkingen des Geestes. Wij moeten gedurig letten op het voorbeeld van godzalige mannen en vrouwen, die gewandeld hebben als lichten te midden van een krom en verdraaid geslacht, met de bede hun voetstappen te mogen volgen, tot verheerlijking van de Heere. Zijn, of waren uw ouders godzalige mensen, bid dan de Heere, om door Zijn Geest, geheiligd, geleerd en geleid te worden, gelijk zij dat tot roem van Gods genade hebben mogen doen. Het is de bede der oprechten, door de Heere bekeerd, geleerd en geleid te mogen worden, gelijk Zijn lieve kinderen, die zijn ingegaan in de eeuwige heerlijkheid, of nog zijn op aarde.

Elisa begeerde met een dubbele mate van des Heeren Geest begiftigd te mogen worden, zoals Hij gewoon en gewerkt had in het hart van Elia. Elisa ziet het in dat hij nog ver achter staat bij Elia, die het hem niet zegt, niet behoeft te zeggen, daar het door Elisa beseft wordt. **Het is erg, wanneer jonge christenen zo hoog staan, menen er zoveel van te kennen en te hebben, wat dikwijls een grote struikeling ten gevolge heeft.** Elisa ziet met een grote hoogachting op Elia, ziet het duidelijk in, dat hij er nog maar weinig van kent en heeft, al ontkent hij niet, dat hij er iets van kent en heeft. De mate zijner genade, wordt door hem niet overschat, daar hij behoefte heeft aan meer en de Heere wil, dat wij wasdom in de genade en kennis van onze Heere Jezus begeeren, door de werkingen des Heiligen Geestes.

Elisa begert twee delen van Elia's geest. Is het mogelijk, dat hem twee delen van Elia's geest gegeven kunnen worden? Een vader, die één zoon heeft tot erfgenaam, kan zijn zoon niet tweemaal zoveel vermaken, als hij heeft. Wanneer hij alles erft van zijn vader, dan heeft hij net zoveel, maar niet tweemaal zoveel als zijn vader. Zo staat de zaak stoffelijk wel, maar geestelijk niet. De Heere kon Elisa twee delen van Elia's geest geven. Het gaat hier om de Geest des Heeren, waarmede Elia is begiftigd geweest. Of bedoelt hij dit, dat de geest van Elia, die blijft bij de profeten, hem, in onderscheiding van de andere profeten, in een dubbele mate zal geschonken mogen worden? Maar dan rijst de vraag, of Elisa dan in staat zal zijn, de plaats van Elia in te nemen, daar hij gezalfd is, om die plaats in te nemen. Is het soms dat die twee delen doelen op tweeërlei werkzaamheden; dat hij het ene deel nodig heeft, om de woorden des Heeren te spreken en het andere deel, om de wonderen des Heeren te verrichten, daar het werk van Elia ook tweeërlei was? In dat geval stelt Elisa zich gelijk met Elia en dat is in strijd met de natuur van het genadeleven, daar Gods kind zichzelf kennende, zegt, ik ben veel slechter, veel onkundiger, dan enig ander mens, ik ben de kleinste, de minste uit mijns vaders huis, ik heb geen menserverstand, ik kan niet spreken. Met de genade en Geest waarmede Elia heeft kunnen doen, wat hij gedaan heeft, kan ik het niet doen.

Ik, die wel tweemaal zo ongeschikt ben, tot dat werk, als Elia ongeschikt was in zichzelf, heb zeker wel een dubbele mate van Elia's geest van node, om zijn plaats in te nemen, laat staan om te doen wat hij gedaan heeft. Elisa kent zich afhankelijk, geheel afhankelijk van de lieve werkingen des Heiligen Geestes, wenst in de voorbede van Elia opgenomen te mogen worden, om daarmee door de Heere begiftigd te mogen worden, wat mogelijk is, zolang Elia nog niet opgenomen is in de eeuwige heerlijkheid.

De zaak is voor Elia niet zo aannemelijk, als zij ten opzichte van Elisa begrijpelijk is. Het is voor Elia een harde zaak. In geen geval is het voor hem een harde zaak, om dit voor Elisa van de Heere te begeren want hij weet zeer wel, dat zijn geestelijke zoon de bediening des Heiligen Geestes van node heeft. **Maar wat voor hem hard, dus moeilijk is in deze zaak, is dit, of het de wil van God is, Elisa twee delen van zijn geest, te geven, en of het Gods wil is, hem dit te openbaren.** Dat is het harde, het moeilijke in deze zaak. Elia geeft de zaak aan zijn God over en Elisa heeft te wachten op het Goddelijk antwoord. **Het is voor Elia nog geen uitgemaakte zaak, of Elisa ooggetuige zal zijn van zijn hemelvaart,** al bleef hij hem volgen van plaats tot plaats en trad hij met hem door de Jordaan.

Mag Elisa het aanschouwen, dan zal het voor hem zijn een Goddelijk antwoord op zijn bede: "*Dat toch twee delen van uw geest op mij zij*", ten gunste van zijn persoon. De zaak is in Gods hand, Elisa heeft te wachten, wil ook wachten op het Goddelijk antwoord. Elia's hemelvaart wordt door Elisa aanschouwd, de Geest des Heeren zal hem met een dubbele mate geschonken worden.

II. de heerlijkheid des Heeren, die aanschouwd wordt

"En het gebeurde als zij voortgingen, gaande en sprekende, zie, zo was er een vurige wagen met vurige paarden, die tussen hen beiden scheiding maakte". Het is een gebeurtenis, een grote gebeurtenis, waarin de betekenis der twee verbonden aanschouwd wordt. Die heerlijkheid zouden alle mensen verkregen hebben, zo wij gebleven waren in de staat der rechtheid, tot onderhouding van het Verbond der werken. Deze wereld alleen was niet de plaats van des menen eeuwige bestemming, maar ook de hemel der hemelen, de plaats waar God zijn heerlijkheid meer vertoont dan ergens elders.

Door het eten van den verboden boom, is elk mens het waardig, verwezen te worden naar de eeuwige duisternis. Het is door de verdiensten van Hem, Die ter helle is nedergedaald, die de wet volmaakt heeft onderhouden, aan de eis van het Verbond der werken volkomen heeft voldaan, om daarna opgenomen te worden in de heerlijkheid Zijns Vaders, dat Elia ten hemel vaart. Het is de heerlijkheid van de Middelaar des Verbonds, Jezus Christus die wij met Elisa aanschouwen in de hemelvaart van Elia, die tevens een profetische betekenis weg naar de hemel, geopenbaard in de beloften, verklaard in het hart der oprechten, die met de zekerheid, dat God over hun stof zou opstaan, ten grave daalden, werd onder de oude dag in zijn volle omvang aanschouwd in de hemelvaart van Henoeh en Elia.

In het geloof werd het omhelsd, dat het recht ten eeuwigen leven, dat geschonken en gesmaakt werd, door Christus zou verworven worden. Zij zongen ervan in de psalmen, die wij nog zingen, dat Christus ten hemel zou varen. Door het geloof leven Gods kinderen uit de heilsfeiten en dat deden zij ook onder de oude dag. In Christus is de levendmaking en vergeving der zonden, het recht ten eeuwigen leven.

Het is een gebeurtenis! Op gebeurtenissen komt het altijd aan in ons innerlijk leven. Bukken voor de Heere, geloven in den grote Zaligmaker, moet niet slechts een beschouwing, een beredenering, maar een gebeurtenis zijn. Gebeurtenissen, die wat uitwerken en nalaten, waarvan de uitwerking gezien wordt in des mensen levensopenbaring. Deze gebeurtenis was de kroon op al de geestelijke gebeurtenissen in het leven van Elia. De Heere bekroont Zijn werk, het werk Zijner genade, tot verheerlijking van Zijn naam. Wandelende in het geloof, sprekende over geestelijke en Goddelijke zaken, worden de sprekende wandelaars van elkander gescheiden. Het door God bepaalde ogenblik van scheiden is aangebroken, de een gaat van en de ander blijft nog wat op de aarde.

Elia wordt opgenomen door de Heere, om plaats te nemen in een wonderlijke wagen, een vurige wagen met vurige paarden. De Goddelijke wagen gaat rakelings langs Elisa heen, om zijn vader op te nemen in de eeuwige heerlijkheid, wat hem alleen achter doet blijven. "*Alzo voer Elia met een onweder ten hemel*".

Met een onweder, dat Elia iets van Gods grootheid heeft doen zien en horen in het rijk der natuur. De bliksemstralen van Gods majesteit heeft hij gezien, de donderslagen van Gods grootheid heeft hij gehoord, wat het hart in het geloof met een diepe eerbied vervult voor Gods heerlijkheid, met de uitroep: "*Hoe groot, hoe vreeslijk zijt G'alom, uit Uw verheven heiligdom, aanbid'lijk Opperwezen!*"

Wat voorrecht, als Gods kind in het geloof, bij een zwaar onweder, met een rustige ziel mag denken aan God, door de heerlijkheid des Vaders te aanschouwen, waarmede Elia ten hemel vaart.

In én ogenblik is Elia door de almachtige kracht van Gods genade van het verderf der zonde ontdaan. In een punt des tijds veranderd zijnde, heeft hij de onverderfelijkheid en onsterfelijkheid aangedaan, de onverderflijke en onverwelkelijke erfenis, die bewaard wordt in de hemel, ontvangen, waartoe de Heere Zijn kind en recht in Zijn kracht bewaard heeft door het geloof.

Elisa heeft de hemelvaart van Elia aanschouwd, twee delen van zijn geest zullen hem geschonken worden. Dit bindt van dat ogenblik af het hart van de profeet met dubbele banden aan zijn vader, die hij ten hemel zag varen. Zo was de hemelvaart van Christus voor de discipelen met de kleine gemeente tot zekerheid, dat de Heilige Geest op hen uitgestort zou worden, wat zij in de weg des gebeds van de Heere kwamen af te smeken. Gelijk de kleine gemeente in Jeruzalem een pleitgrond had in de hemelvaart van Christus, om de uitstorting des Heiligen Geestes af te smeken, heeft Elisa van de Heere in de hemelvaart van Elia een pleitgrond, om de bediening des Heiligen Geestes van God af te smeken.

Laten wij dan in onze geesteloosheid en biddeloosheid zuchten tot Hem, die gezeten is aan des Vaders rechterhand, om de werkingen en onderwijzingen des Heiligen Geestes.

De droefheid van Elisa over de hemelvaart van Elia is groter dan zijn blijdschap over het bewijs, dat zijn gebed verhoord is, hem gegeven in het feit, dat hij die hemelvaart heeft aanschouwd. *"En Elisa zag het en hij riep: Mijn vader, mijn vader! wagen Israëls en zijn ruiters. En hij zag hem niet meer; en hij vatte zijn klederen en scheurde ze in twee stukken". "Mijn vader, mijn vader!"* Elia wordt hem als het ware van het hart gescheurd. De wetenschap dat hij weggenomen zou worden, was iets anders, dan het gevoel, dat hij weggenomen is. Dit is niet alleen een gebeurtenis voor Elia, maar ook voor Elisa De vader is boven alle smart en droefheid verheven, maar het kind staat te wenen in het gemis van zijn vader. Zie, hoe lief hij zijn vader had, hoe innig hij aan hem verbonden was.

Die banden, waarmede Gods kinderen aan elkander verbonden zijn, zijn banden door God gelegd, het zijn innige zielebanden. Naarmate Gods kinderen elkander in de Heere leren kennen, woeden die banden inniger. Van hart tot hart spreken zij met elkander, dragen zij elkanders noden op het hart, want zij hebben elkander van de Heere gekregen. Het is, alsof Elisa wil zeggen; Ik kan u niet missen en ik moet u nu missen, ik ben niet in staat uw plaats in te nemen, uw werk voort te zetten. Het is niet alleen een goot gemis voor Elisa, maar ook voor gans Israël *"Wagens en Israëls en zijne ruiters!"*

Al de oorlogen, die in de laatste jaren gevoerd zijn, al de veldslagen die geleverd zijn, in de strijd tegen de dienst der afgoden, zijn door de geloofskracht van Elia tot zegen geweest voor Israël. Inderdaad, **Elia was een ruiter, die wel voor honderd telde in de strijdwagens des geloofs. Elisa beweent het, dat het geestelijke leger van de Koning der koningen deze grote geloofsheld moet missen.** Niets en niemand ontzag hij, altijd ijverde hij voor de Naam en zaak des Heeren. De belangen van het geestelijke Israël werden van dag tot dag onbaatzuchtiger door hem behartigd. In droefheid des harten, scheurt de man, die het gevoel heeft, nog maar een kind te zijn in het geloof, zijn klederen over het gemis van zijn vader. Het is goed, Elisa weent het maar uit voor het aangezicht des Heeren als een kind, want Hij kan u een vader doen worden in de genade! Elia denkt meer aan de nood van Gods kerk op aarde, dan aan de heerlijkheid van Gods kerk in de hemel. **Hij denkt meer aan het gemis van de bidder op aarde, dan aan het bezit van de zanger in de hemel.** Daar is geen opstand in het hart van Elisa, het is droefheid, een reine droefheid, die voortvloeit uit de fontein der liefde, wat hem zijn klederen doet scheuren. **Hij scheurde zijn klederen in twee stukken, want zo zijn wij, wil hij daarmee te kennen geven, die eens geestes waren, van een gescheurd.** Elisa heeft geen dode te bewenen, want Elia is niet gestorven en toch weent hij als iemand die een dode beweent. Het is alsof de ledige plaats, die Elia heeft achtergelaten, nog groter is, dan wanneer hij gestorven ware, daar de tabernakel zijns lichaams niet achtergebleven is.

Als Elisa zijn bedroefde ziel heeft uitgestort voor het aangezicht des Heeren, gaat hij deze historische plaats verlaten, waar hij het eindpunt van Elia's ambtelijke bediening heeft aanschouwd, toen hij in een punt des tijds vanuit de strijdende kerk geplaatst werd in de eeuwige heerlijkheid.

De mantel, die Elia heeft achtergelaten heeft Elisa opgenomen en meegenomen, tot bevestiging van het woord, dat Elia heeft gesproken, waarvan hij, als zijn opvolger, een dankbaar gebruik gemaakt heeft, op de weg van zijn profetische bediening. Door een gelovig gebruik van de mantel, heeft de Heere hem de weg voorspoedig gemaakt.

III. de weg des Heeren, die gebaad wordt

Elisa staat nu alleen voor de Jordaan, het water stroomt weer net als altijd. Hier staat Elisa in afhankelijkheid des harten. Met alles wat hij heeft, kan hij er niet door. Hier staat de profeet met de mantel van Elia, met de zalving van Elia en met de belofte van Elia.

Door de hemelvaart van Elia, die hij heeft mogen aanschouwen, is het hem beloofd met twee delen van diens geest begiftigd te zullen worden. Het zijn drie heerlijke zaken waarmee hij het kan bewijzen, dat hij niet met nevenbedoelingen is te werk gegaan, dat hij zichzelf niet tot profeet heeft aangesteld, dat hij van zijn totale onbekwaamheid overtuigd is. Elisa beleeft zijn afhankelijkheid, met alles wat de Heere hem heeft geschonken kan hij dit niet stillen. Onbekwaamheid in zichzelf, afhankelijkheid van de Heere, zijn twee voorname kenmerken. Wij moeten overtuigd zijn van onze totale onbekwaamheid, om onze afhankelijkheid te leren beleven met een biddend hart. Zo moet het zijn bij de aanvang en blijven bij de voortgang. Die beleving van onze onbekwaamheid en afhankelijkheid is nodig voor het kinderlijke en ambtelijke leven.

Nu rijst de vraag : Zal de Heere, die hem het ambt, de mantel en de belofte heeft gegeven, ook Zichzelf geven? Het is alsof de man, die zielsbedroefd is over het gemis van Elia, leeft onder felle bestrijdingen. Alles wordt door de vijand in het werk gesteld, om het Gods knechten moeilijk en onmogelijk te maken. Satan duldt geen opvolger van Elia, hij is des Heeren dienstknechten gram. Nu Elia weg is, zal het de vraag zijn, of de God van Elia aan zijn zijde staat. De bede van Elisa: Waar is de Heere, de God van Elia? Ja dezelve? doet ons denken aan den dichter van Ps. 42. Mijn tranen zijn mij tot spijsdag en nacht, omdat zij den gansen dag tot mij zeggen: Waar is uw God? Het hart van de dichter schreeuwt naar God, gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, terwijl de Heere zich verborgen hield onder de bestrijdingen van de vijand, die uitroept: "Waar is uw God, op Wien gij hoopt en vertrouwt?" Dan gaat de dichter het den Heere vertellen. "Ik zal zeggen tot God: Mijn steenrots, waarom vergeet Gij mij? Waarom ga ik in het zwart vanwege des vijands onderdrukking? Met een doodsteek in mijn beenderen honen mij mijn wederpartijders, als zij den gansen dag tot mij zeggen: "Waar is uw God?" Elisa is overtuigd, met zijn ambt, mantel en belofte niets uit te kunnen richten als de God van Elia zich verborgen houdt. De Heere alleen kan hem in zijn ambt bevestigen, van de mantel een recht gebruik leren maken en hem de geest van Elia schenken. Tussen het ontvangen en de vervulling der beloften ligt, kort of lang, schier altijd een weg van strijd. Dien strijd kent Gods kind in zijn persoonlijk leven, het is soms een bange zielestrijd, wat ook doorleefd wordt in het ambtelijke leven. Die strijd is ook door Christus gestreden, Die van alle kanten door de vijand werd aangevallen in Zijn Zoonschap en in Zijn borgschap.

Elisa klaagt in die strijd met den dichter van Ps. 42 zijn vijand bij God aan. Het is alsof de vijand zegt: "U kunt met uw mantel het water van de Jordaan wel slaan, gelijk Elia dat gedaan heeft, maar u zult het zien, dat het water blijft stromen. Wat Elia vermocht te doen door het geloof, kunt u niet doen, u zult het zien dat ge uzelf tot een bespotting maakt". Neen, Elisa luistert niet naar de vijand, hij neemt de mantel en slaat het water herwaarts en derwaarts met de bede: "*Waar is de Heere, de God van Elia? Ja, dezelve?*" waarmee Elisa te gelijker tijd de vijand aanklaagt bij de Heere. En zie, de God van Elia is bij hem, in hem en met hem, de vijand ten spijt. De weg wordt gebaad, de wateren gehoorzamen en de profeet Elisa trekt door de Jordaan. De Heere heeft Zijn kind en knecht bevestigd in zijn ambt, het gebruik van de mantel bekroond met Zijn gunst, in de vervulling van Zijn beloften hem twee delen van Elia's geest gegeven, als een geschenk van de Heere. Hij krijgt een naam en plaats in het hart van het oprechte volk van Israël.

Als de Heere Elia wegneemt, dan stelt Hij Elisa in zijn plaats. Toen de Heere Mozes wegnam, heeft Hij Jozua in diens plaats gesteld. Toen de Vader de Heere Jezus heeft opgenomen in Zijn heerlijkheid, heeft Hij de Heilige Geest uitgestort. De Heere houdt Zijn kerk in stand, Hij laat niet varen het werk Zijner handen, Hij is de Getrouwe. **Het is een Gode welbehaaglijke bede, als Gods kerk bidt om de geest dergenen, die zijn ingegaan in de eeuwige heerlijkheid. Uit Gods dierbaar Woord blijkt het, alsmede uit de geschriften van onze vaders, dat de geest van Gods kinderen, die zij achter laten, niet sterft, maar de Heere wil er om gevraagd zijn, gelijk Elisa er om gevraagd heeft. Die de geest van Gods kinderen en knechten niet kent, kan hem ook niet begeren. Het is noodzakelijk en profijtelijk zich bij Gods kinderen te voegen, het Woord des Heeren biddende te lezen, de geschriften van onze vaders te onderzoeken, om de geest van Gods kinderen te leren kennen.**

Door den geest van Elia hebben wij de werkingen des Heiligen Geestes te verstaan. Het is de Heere, de God van Elia, die Elisa niet kon missen.

Gelijk de Heere zich weggeschonken heeft aan Elia, schenkt Hij zich weg aan Elisa en aan allen, die Hem niet kunnen missen. Door de lieve werkingen des Heiligen Geestes stelt de Heere zijn volk in de oefeningen des levens tot onderhouding van de gemeenschap der heiligen.

Gelijk Elisa sprak over de geest van Elia, die hij kende als een type van Christus, spreekt de Schrift in het Nieuwe Testament over de Geest van Christus. *"Maar zo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt hem niet toe"*. Het is de Geest van Christus, waarmede Hij gezalft is, Die Hem naar Zijn menselijke natuur bekwaam gemaakt heeft tot Zijn middelaarsbediening. Die door een innerlijke geloofsvereniging met Christus de Geest van Christus deelachtig zijn, wenschen steeds meer met Zijn Geest begiftigd te mogen worden. Alleen door de Geest van Christus is het mogelijk, werkzaam te zijn tot verheerlijking van de Heere en tot heil van Sion. *Door de Geest van Christus wordt de Waarheid geopend, het beeld van Christus gedragen, de zekerheid gesmaakt, het eigendom van Christus te zijn.*

Toepassing

Elia, die ten hemel gevaren is, heeft op aarde een hemelsgezind leven geleefd, door de almachtige kracht van Gods genade. De Heere had de hoogste plaats in zijn hart, de dingen der eeuwigheid waren hem dierbaar.

Kennen wij daarvan iets in ons hart en leven? Is het Verbond der genade het offer van Jezus Christus, het Woord des Heeren ons dierbaar? Buigen wij onder de eis des Verbonds, pleiten wij op de offerande des Verbonds, luisteren wij naar de woorden des Verbonds? Is ons hart met Elia verbonden aan de God des Verbonds?

Onderzoek toch uw innerlijk leven of daarvan enige kennis is in uw hart. Het volk dat aan de Heere verbonden is, zoekt de dingen die boven zijn, om eeuwig bij de Heere te mogen zijn.

Die dat niet zoekt, niet beleeft, zal met Elia, bij de scheiding van ziel en lichaam, niet opgenomen worden in de eeuwige heerlijkheid. Uw plaats zal zijn in de eeuwige duisternis, in de poel die brandt van vuur en sulfer. Neem het toch ter harte, eer het voor eeuwig te laat is.

Nu leeft u nog onder de aanbiedingen van Gods genade, nu staat gij nog onder de eis des Verbonds. *"Hij heeft u bekend gemaakt, o mens! wat goed is en wat eist de Heere van u, dan recht te doen, en weldadigheid lief te hebben, en ootmoediglijk te wandelen met uwen God?"*.

Het is tijd, hoog tijd, de Heere te zoeken, de dingen der eeuwigheid te bedenken.

Bidt toch om de vernieuwing des harten, om de krachtvolle werkingen des Heiligen Geestes.

Elia is vrij van ons bloed, hij heeft ons de weg der zaligheid gepredikt, ons opgeroepen tot bekering. Buigen, buigen, voor de hoge God, was de grondtoon van zijn innerlijk leven, wat ook wij moeten leren en kunnen leren aan de voeten des Heeren.

Het is niet mogelijk, in te gaan in de eeuwige heerlijkheid, zo wij voort blijven leven in onze zorgeloosheid en wereldzin. Velen willen met Gods kinderen wel naar de hemel, met Bileam de dood der oprechten sterven, maar hier op aarde willen zij geen hemelsgezind leven leven, de dingen der eeuwigheid niet zoeken.

Overdenk toch het gewicht der zaak, let toch op de aanbiedingen van Gods genade, de deur der genade staat nog voor u open. U wordt nog biddende en dringend genodigd door de Heere. Wanneer die genadedeur straks bij ons sterven voor ons gesloten wordt, dan wordt zij gesloten, omdat wij ons hart gesloten hielden voor de Heere. Nu kan het nog, nu kan uw hart nog geopend worden. Hij, die het hart van Lydia geopend heeft, kan en wil ook uw hart openen. Dat u het zelf niet kunt, staat vast, maar dat is geen bezwaar, de Heere kan het en wil het doen door de almachtige kracht van Zijn genade.

Let toch op het geluk dergenen, die mogen ingaan in de eeuwige heerlijkheid. Twijfel niet, bedrukten, als u in het zoeken van de Heere, in het zien op het geluk van Gods kinderen, telkens weer terug geslagen wordt.

Denk niet dat de wereld u loslaat, dat satan u zo maar prijs geeft, dat uw verdorven bestaan er ooit zin in zal krijgen om met u te zoeken de dingen der eeuwigheid.

U moet op tegenstand rekenen, strijden om in te gaan door de enge poort. Begeer de Geest van Christus om de Heere aan te kleven, steeds inniger aan te kleven. Twijfel niet omdat u zoveel tegenstand ontmoet, u moet uw gehele leven lang dwars door de Jordaan des doods heen. De Heere baant een weg, waar geen weg is, geeft kracht hem die geen kracht heeft, om de reis te maken naar het land der eeuwige heerlijkheid. Elia was een man des gebeds, hij heeft de reis naar de eeuwige heerlijkheid door de woestijn van dit moeitelijke leven biddende gemaakt.

Hij heeft niet gesteund op zijn kracht, maar in zwakheid kracht gezocht bij de Heere. Houdt u er van verzekerd, dat de reis alleen biddende gemaakt kan worden. Die het gebed loslaat, laat God los, en moet omkomen. Bidt zonder ophouden, bidt steeds ernstiger om Gods genade.

Het is en blijft een strijden tot de laatste snik toe, volk des Heeren, om in te mogen gaan in de eeuwige heerlijkheid. Alleen door het geloof is het mogelijk, dwars door de Jordaan van dit leven heen te trekken. Die niet in de kracht van dat dierbare geloof leven, worden door de sterk stromende rivier van dit leven meegevoerd naar de Dode zee van het eeuwig verderf.

Welgelukzalig is het volk, dat in afhankelijkheid des harten den Heere mag aankleven, hopende op Zijn genade, om in Zijn kracht van dag tot dag de reis voort te zetten naar dat heerlijke land van Immanuël.

Wat een verschil tussen Ahazia, die weggezonden is in de eeuwige rampzaligheid, en Elia, die opgenomen is in de eeuwige heerlijkheid. Hier reeds aanschouwen wij het onderscheid tussen dien die God dient en dien, die Hem niet dient, wat in de eeuwigheid ten volle aanschouwd zal worden. Dank toch de Heere voor de genade, u geschenken, om Hem te zoeken, dat u niet verdrongen is in de wateren der ongerechtigheid, om met des te meer vrijmoedigheid Zijn genade af te smeken.

Elia is ten hemel gevaren, wat ons wijst op de hemelvaart van Christus, die Hij heeft verdiend door een volmaakte onderhouding van het Verbond.

Denk niet, dat Elia ten hemel gevaren is omdat hij Godzalig heeft geleefd, dat heeft hij niet verkregen door zijn gerechtigheid, maar door de gerechtigheid van Christus.

Elia is wel ten hemel gevaren in de weg van Godzaligheid en gehoorzaamheid maar niet om zijn Godzaligheid en gehoorzaamheid.

Op een nauw en teer kinderlijk leven volgt veeltijds wel een ruim sterven, maar het geeft geen recht op een ruim sterfbed, daar is geen verdienstelijkheid in. Maak van wettische dienstbaarheid geen godzaligheid, want dat onteert Christus en schaadt uw innerlijk leven.

Elia heeft op geen hemelvaart gerekend, hij heeft steunende op Gods genade wel gerekend op de eeuwige heerlijkheid, dat was hem toegezegd, daarvoor was hij kind van God. Maar op deze hoge onderscheiding heeft Elia niet gerekend, hij was er als het ware verlegen mee, hij wilde zonder dat iemand erbij was, opgenomen worden, maar dat wilde de Heere niet, de zonen der profeten mochten weten dat hij weggenomen zou worden, Elisa mocht het aanschouwen dat hij opgenomen werd. Het is door de verdiensten van Christus, dat Elia opgenomen is in de eeuwige heerlijkheid met een onweder. Zo zeker als Christus ten hemel gevaren is, zullen al Gods kinderen eenmaal naar lichaam en ziel met Hem gesteld worden in de eeuwige heerlijkheid.

Laat uw hart gesteld zijn op de Geest van Christus. Zoek tot dat einde in het geloof steeds inniger met Christus verenigd te worden, want alleen in die weg kunt u in ruimer mate met Zijn Geest bedeed worden, om te zoeken en te bedenken de dingen die boven zijn.

Wij zijn in alle geestelijke verrichtingen van Zijn Geest afhankelijk. Met de mantel van Elia kan Elisa het niet stellen, hij heeft de geest van Elia nodig. Gelukkige mensen, die bij alles wat Christus heeft achtergelaten, de Geest van Christus nodig hebben. Door de Geest van Christus is het alleen mogelijk, van Zijn Woord en sacramenten een recht gebruik te maken, om te treden door de Jordaan, door de sterk stromende rivier van dit leven.

Wij hebben Elia de man Gods horen spreken tot Achab, zien zitten aan de beek Krith, zijn wonderlijke gebedsverhoring overdacht bij de weduwe van Zarfath, aanschouwd op de berg Karmel, gadeslagen onder de jeneverboom, gevolgd naar de berg Horeb, beluisterd in zijn bloedprediking, geprezen in zijn oprechtheid tegenover Ahazia, om hem daarna te groeten met een afscheidsgroet aan gene zijde van de Jordaan.

Dat ons aller hart vervuld werd met de geest van Elia, om te ijveren voor Gods naam en zaak in de kracht van het Verbond, steunende op het offer van Jezus Christus, gelijk Elia deed, wat door de God van Elia is bekrond.

Amen.